

NORGES

KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Beretning

Plattform

1. landsmøte

NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Beretning, plattform, vedtekter
fra det 1. landsmøtet mars 1974.

Forlaget Oktober A/S – OSLO 1974

copyright 1974

Vedtatt av 1. landsmøte i Norges Kommunistiske Studentforbund.

Redigert av Sentralstyrets 2. plenum.

1. opplag: 3000

ISBN 82 - 7094 - 071 - 2

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Foreløpig adresse:

c/o Rød Ungdom,

Boks 610 Sentrum, Oslo 1.

FORORD	s. 5
UTTALELSE FRA NKS' 1. LANDSMØTE	s. 7
BERETNING TIL NKS' 1. LANDSMØTE	s. 11
Innledning	s. 12
Den marxist-leninistiske studentbevegelsen gjennom 7 år	s. 14
Bakgrunnen for framvekst av en revolusjonær studentbevegelse	s. 14
67/68: Den revolusjonære retningen vinner fram	s. 15
SUF-stud. blir marxist-leninistisk – Kampene i SF avsluttes	s. 20
En landsomfattende marxist-leninistisk studentbevegelse vokser fram	s. 22
69/70: For en studentbevegelse av massekarakter – for virkelige kommunistiske kampforganisasjoner	s. 23
71-73: Oppgjør med »venstre»-avvik og sekterisme. AKP(m-l) dannes, Rød Ungdom, Studentforbund	s. 27
Kampen for enhetsfronten blant studentene	s. 35
Kampen mot EEC blant studentene	s. 38
Kvinnekampen – et nytt kapittel	s. 40
Marxist-leninistene i studentersamfunnene	s. 46
Den anti-imperialistiske kampen	s. 51
Kampen for studentenes daglige interesser	s. 54
Kampen mellom de to linjene	s. 55
Kampen mot statens rasjonaliseringsangrep	s. 60
Husleistreikene	s. 65
Fagkritikk	s. 67
Organiseringa	s. 68
Marxist-leninistene og kampen i studenttingene	s. 72
Kampen for en kommunistisk masseorganisasjon	s. 75
Omdanninga kommer virkelig i gang	s. 77
POLITISK PLATTFORM FOR NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND	s. 91
I NKS sin prinsipielle målsetning	s. 92
II Studentane si klassemessige stilling	s. 92
III Studentane si rolle i arbeidarklassen og folket sin kamp	s. 95
IV Idear som vil hindre studentane sin kamp	s. 96
V NKS sitt eksterne arbeid i tida framover	s. 103
VEDTEKTER FOR NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND	s. 105
Kapittel 1 – Medlemskap	s. 106
Kapittel 2 – prinsipper for NKS' organisering	s. 107
Kapittel 3 – NKS' sentrale organer	s. 109
Kapittel 4 – Distriktsorganisasjoner	s. 109
Kapittel 5 – NKS' grunnorganisasjoner	s. 110
Kapittel 6 – NKS' eiendom	s. 111
Kapittel 7 – NKS og andre organisasjoner	s. 111
HILSNINGER	s. 113
AKP(m-l)s hilsning til NKS' 1. landsmøte	s. 114
Til Arbeidernes Kommunistparti (m-l)	s. 120
Til Rød Ungdom	s. 121
Til Svenske Clarteforbundet	s. 122
Til Kommunistisk Forbund Marxist-leninister, Danmark	s. 122
Til Finlands ML-grupper	s. 123

Til Oygjaframi m-l, Færøyan	s. 124
Til Kinas Kommunistiske Ungdomsforbund	s. 124
Til Arbeidets Ungdomsforbund i Albania	s. 125
Til Sosialistiske Arbeiderungdomsforbundet, Korea	s. 126
Til Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront	s. 127
Til Ungdomsforbundet Ho Chi Minh	s. 128
Til Laos Patriotiske Front	s. 129
Til Kambodsjas Nasjonale Enhetsfront	s. 130
Til Palestinske Frigjøringsorganisasjonen	s. 131
Til General Union of Palestine Students	s. 131

FORORD

10. mars 1974 ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet. Denne samlinga inneholder dokumentene fra stiftelseslandsmøtet:

- Beretning
- Vedtekter
- Plattform
- Vedtak om aktuelle oppgaver
- Hilsninger

Dokumentene bør studeres av medlemmene i NKS, og vil være av nytte for alle som er interessert i den kommunistiske studentbevegelsens historie, politikk og organisasjon.

Landsmøtets behandling av dokumentene var preget av meget stor enighet. Dokumentene er redigert av NKS' sentralstyres 2. plenum.

NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Bernt Holtmark
formann i sentralstyret

**UTTALELSE
FRA NKS'
1. LANDSMØTE**

UTTALELSE FRA NKS' 1. LANDSMØTE

Norges Kommunistiske Studentforbund er nå dannet. Det er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene). NKS fortsetter og videreutvikler den kampen for å masseorganisere studenter på et kommunistisk grunnlag som er blitt ført av Rød Ungdom. Ved dannelsen av NKS vil dette arbeidet skyte enda større fart gjennom kampen for studentenes daglige interesser, massestudier blant studentene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og rekruttering av mange studenter som medlemmer av NKS.

Oppgavene våre nå er: Kampen for studentenes interesser!

Vi vil alltid se det som en sentral oppgave å kjempe for massene av studentene sine interesser. Disse er i dag særlig truet av statlige spare- og innstrammingsiltak overfor utdanninga. Studentenes hverdag er i dag preget av overfylte forelesninger og klasser, dårlige arbeidsforhold, dårlig undervisningstilbud p.g.a. mangel på lærerefter. Slike sparetiltak er ikke tilfeldige. Bakgrunnen for den spesielle innstrammingspolitikken i dag er monopolkapitalens krav om at all tilgjengelig kapital skal plasseres i høyt profitabel oljevirksomhet. Staten subsidierer slike investeringer, og presenterer regningen hos arbeidsfolk flest, hos trygdete, helsevesenet og ungdommen i utdanning. Statens sparepolitikk fører til skadelig nivåsenking i den høyere utdanninga. Kirke- og Undervisningsdepartementet legger opp til denne politikken gjennom spesielle planer. Ved ensidig å legge vekt på utdanningstida, uten hensyn til utdanningas kvalitet, prøver staten å rasjonalisere all høyere utdanning, også ved å senke de formelle kravene til kompetanse.

For å kunne drive gjennom slike tiltak, prøver staten å bryte ned den sjølstendigheten utdanningsinstitusjonene ennå har. Planene om sentralisering av all myndighet over utdanningsvesenet, er et ledd i dette. Å bekjempe denne forverringspolitikken er i dag den viktigste oppgaven til studentbevegelsen. I denne kampen må vi arbeide for enhet med de ansatte. Vi vil styrke den lokale organiseringa av kampen og arbeide i studentorganisasjoner som NSU, LNL, FR, DHL osv for å styrke disse som redskaper for student-

ene. Å stille fagkritikken som hovedoppgaven i studentkampen ville i dag være en nederlagspolitikk. Statens utdanningspolitikk svekker allerede i dag - bl.a. ved nedkorting av studietida - mulighetene for fordypning og fagkritisk arbeid. Norges Kommunistiske Studentforbund ser det som en viktig oppgave å styrke fagkritikk og progressivt vitenskapelig arbeid. Men bare et allsidig arbeid for studentenes interesser vil kunne forene alle de studenter som lar seg forene mot monopolkapitalen og staten.

Kamp for enhetsfronten

Studentene trenger å forene seg i en enhetsfront mot monopolkapitalen og staten. Det er i dag politisk grunnlag for enhet på venstresida blant studentene i mange viktige spørsmål i dagskampen. Det er vårt mål at dette kommer til uttrykk i praktisk handling, f.eks. ved å samarbeide i ulike studentorganisasjoner, på 1. mai osv. Det er et faktum at det eksisterer grunnleggende motsetninger mellom oss kommunister og alle andre retninger på venstresida blant studentene. Alle disse står for ulike varianter av reformisme og revisjonisme. Med sine illusjoner om "fredelig og parlamentarisk overgang" til sosialismen kan de aldri lede an i kampen for et sosialistisk Norge. NKP og KU støtter i tillegg den reaksjonære sovjetiske sosialimperialismen. Noen små ultra"venstre"-grupper står for en direkte reaksjonær politikk og kan ikke regnes til venstresida. Bare monopolkapitalen er tjent med at venstresida setter sine strategiske uoverenstemmelser over enhet i dagskampen.

Styrk kvinnekampen blant studentene!

Kampen for de kvinnelige studentenes interesser må intensiveres. De viktigste oppgavene er nå kamp for flere og bedre daghjem, og for at alle kvinnelige studenter sikres fulle muligheter til sjølstendig studiefinansiering gjennom lån og stipend. Vi må reise kampen mot den ideologiske undertrykking - for studentjentenes fulle rettigheter sosialt og faglig, mot det reaksjonære kvinnesynet i lærebøker og ellers.

Norges Kommunistiske Studentforbund støtter Kvinnefronten, og vil arbeide for videreføring av den linja som ble lagt opp på Kvinnefrontens siste landsmøte, med kvinnekampens innretting på de proletære kvinnelaga. Vi vil konsekvent forsvare Kvinnefronten mot alle høyre- og "venstre"opportunistiske splittelsesmakere.

Enhet arbeidere - studenter!

Den progressive studentbevegelsen må stille seg under arbeiderklassens ledelse. Det er arbeiderklassen, ikke studentene, som kjemper og har kjempet mest konsekvent mot klassefienden. Norges Kommunistiske Studentforbund vil kjempe for støtte til arbeidernes kamper, som f.eks i støttearbeid for de streikende arbeiderne ved Holmenkollbanen. Ved å forene seg med arbeiderklassen, som f.eks i kampen mot momsen, får studentbevegelsen den nødvendige slagkrafta. Vi vil også arbeide for enhet med bønder og fiskere og andre folkelige lag som kjemper den samme kamp som vi, f.eks. for støtte til kystbefolkningens kamp for 50-mils fiskerigrense. Uten slik enhet vil ikke den progressive studentbevegelsens kamp kunne lykkes.

Internasjonal solidaritet

Studentene er en viktig drivkraft i solidaritetsarbeidet med den kampen verdens undertrykte folk fører mot imperialismen og sosialimperialismen. I dag betyr dette for Norges Kommunistiske Studentforbund spesielt å øke innsatsen for å støtte de indo-kinesiske folkene og det palestinske folkets kamper og det chilenske folkets kamp mot fascistjuntaen.

**BERETNING
TIL NKS'
1. LANDSMØTE**

BERETNING TIL NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUNDS
1. LANDSMØTE. OM DEN MARXIST-LENINISTISKE STUDENT-
BEVEGELSENS FRAMVEKST OG ARBEID

INNLEDNING

Denne beretninga har som hovedsiktemål å legge fram endel viktige erfaringer fra den marxist-leninistiske bevegelsens utvikling. Samtlige deler av den politikken som den marxist-leninistiske studentbevegelsens i dag står for, er kjempet fram mot andre linjer. Det er hovedsakene fra denne kampen mellom en marxist-leninistisk, revolusjonær linje og en borgerlig opportunistisk linje vi vil ta opp i denne beretninga.

Det er dermed ikke denne beretningas mål å gi en bred, historisk framstilling av den nye revolusjonære studentbevegelsens utvikling, men å analysere hovedtrekkene ved dens historie. Dette er en viktig oppgave. Mange som i dag er medlemmer av den marxist-leninistiske studentbevegelsen har ikke selv hatt anledning til å ta del i mange av de store og viktige kampene bevegelsens historie består av.

Opportunisten av ulike sjatteringer, enten de representerer den reformistiske tendensen i studentbevegelsen eller den fraseradikalistiske, "venstre"opportunistiske tendensen, har gang på gang funnet hverandre på et viktig punkt: i systematisk å koke sammen løgnaktige framstillinger av vår historie for dermed å skaffe seg plattform for angrep mot ml-bevegelsen. De forsøker å nytte ut det faktum at ml-bevegelsen har en historie til å sverte de revolusjonære. Men gang på gang har det vist seg at slike forsøk er mislykte, og stiller opportunismen i et enda ynkeligere lys. Opportunistenes egen historie i studentbevegelsen er av en slik karakter at dagens opportunisten enten ikke tør vedkjenne seg den, eller tilmed prøver å forfalske den.

For å væpne medlemmene av den marxist-leninistiske studentbevegelsen med endel viktige politiske, ideologiske og praktiske erfaringer fra bevegelsens historie skrives denne beretninga. Materialet som ligger til grunn for dette arbeidet er omfattende. Det er verken mulig, eller vår hensikt, å gjengi alt. Men en ting må slås klart fast: Alle de kamper, polemikker, hendelser og standpunkter det henvises til, kan dokumenteres med tilgjengelig materiale. Årgangene av studentpressa, DNS' lydbåndarkiv, løpeseddlar osv. er handfast materiale.

Beretninga er ingen fullstendig analyse av de ulike kamp-områdene ml-bevegelsen har tatt del i og utviklet. Den må ses sammen med andre dokumenter. Særlig viktig er her Politisk beretning til AKP(m-l)s 1. landsmøte, som gir partiets, og dermed hele den norske ml-bevegelsens oppsummering av linjene for ulike kampavsnitt, som her bare er behandlet i samband med studentbevegelsen. Det er også en rekke politiske kampsaker som ikke er gitt noen omfattende behandling i studentberetninga, f.eks. studentenes arbeid og mobilisering for Rød Arbeiderfront, innsats i samband med arbeidernes streikekamper osv. Det er ikke gitt grundig behandling av de kommunistiske studentenes tidlige kamper mot sosialimperialismen og dens agenter ved lærestedene. Heller ikke er det gitt noen systematisk gjennomgang av de opportunistiske gruppene SF/KU/SVs utvikling og vakling. Vi har ikke behandlet de kommunistenes solidaritetsarbeid overfor arbeidere ansatt ved lærestedene. Og sist, men ikke minst: Vi gir slett ikke noen systematisk gjennomgang av den marxist-leninistiske studentbevegelsens framvekst og utvikling ved lærestedene utenfor universitetene.

Tross disse alvorlige manglene trur vi beretninga er et nyttig dokument. Den inneholder først et innledende kapittel. Dette gir en kronologisk oversikt over den nye marxist-leninistiske studentbevegelsens historie - riktignok begrenset til hovedtrekkene. Deretter følger kapitler som tar opp ulike områder av betydning for dagens progressive og revolusjonære studentbevegelse.

BAKGRUNNEN FOR FRAMVEKST AV EN REVOLUSJONÆR STUDENTBEVEGELSE

Mange har påstått at den marxist-leninistiske bevegelsen i dagens Norge hadde sitt opprinnelige utspring ved universitetene. Dette er ikke riktig. Tvert om, ble den marxist-leninistiske studentbevegelsen organisert og inspirert av den marxist-leninistiske bevegelsen som oppsto utenfor universitetene. Så seint som i 66/67, da marxist-leninist-er var i ferd med å styrke sine posisjoner i SFs ungdoms-organisasjon SUF, var de radikale grupperingene ved universitetene dominert av håpløse opportunistiske ideer. På denne tida var de sosialistiske studentlaga (organisert på landsbasis i "Sosialistisk Studentforbund" - SSF) preget av pasifisme, kulturradikalisme, reformisme og revisjonisme. De sto fram med en uforpliktende "livssyns-sosialisme" og så det som sin viktigste oppgave å stille kandidater i studentersamfunn og å arrangere uforpliktende diskusjoner. Men også i disse miljøene var det i disse åra voksende tendenser som ønsket brudd med opportunismen og en orientering i revolusjonær retning.

Årsakene til denne utviklinga var mange, og vi skal ikke gå inn på noen grundig vurdering her. Internasjonale begivenheter spilte en viktig rolle som ytre betingelser for utviklinga. Vietnam - USA-imperialismens viktigste nederlag på lenge - hadde enorm betydning over hele verden, og spesielt i ungdommen. USA-imperialismens våpen - McCarthyismen og anti-kommunismen - ble svekket over hele verden. Solidaritetsarbeidet for Vietnams folk hadde en mektig progressiv innflytelse. Samtidig viste kulturrevolusjonen i Kina veien med å fortsette revolusjonen under proletarietets diktatur, og skape bred interesse for revolusjon og kommunisme. Begivenheter som kuppet i Hellas bidro til å vise at det ikke var noen "fredelig og parlamentarisk vei" til sosialismen. I 50-åra var reaksjonære ideer i stor grad på offensiven blant norsk ungdom. Denne tendensen vendte seg i 60-åra, samtidig som sosialdemokratiets samarbeidsideologi avslørte sine reaksjonære konsekvenser på stadig flere områder.

Alt dette, og mere til, la grunnlaget for utvikling av progressive og revolusjonære strømninger blant norske studenter. Samtidig var det skapt et indre grunnlag for et

oppsving for de progressive og revolusjonære strømningene blant norske studenter. Disse strømningene kunne aldri ha utvikla seg til en bred massebevegelse og flertallet av studentene fortsatt hadde vært overklasseunger, som kunne gå til feite stillinger etter studiet. Denne bredere rekrutteringa til den høyere utdanninga har sin årsak i monopolkapitalismens utvikling. Borgerskapet har kvantitativt skrumpet sterkt inn samtidig som behovet for høyt utdannet arbeidskraft er vokst voldsomt. I dag kommer studentene først og fremst fra småborgerskapet og mellomлага, og endel kommer også fra arbeiderklassen. I motsetning til monopolkapitalens behov for sterk øking av studenttallet står dens behov for billig utdannet arbeidskraft. Denne motsigelsen har tvunget gjennom en rekke rasjonaliseringsframstøt. I den grad disse har lyktes har de for studentene betydd: Hardere arbeidspress (større pensum, strammere tidsrammer), dårligere arbeidsforhold (utilstrekkelig undervisning, dårlig med lesesalsplasser, kollokvierom, kantineplass etc), hardere faglig kontroll og skjerpet konkurranse mellom ulike studentgrupper (snevre rammer mht. fagkombinasjoner, lukking, spille på motsigelser mellom f.eks distriktshøyskolestudenter og sosialskoleelever), redusert levestandard (minsket realløn og stipend, mer lønnet arbeid i studietida osv). Akademikernes stilling i arbeidslivet er i rask forandring. Det store flertallet av studentene vil etter endt utdanning ende i mellomлага. Disse laga gjennomgår en langsiktig utvikling i retning arbeiderklassens situasjon, og stadig flere av dem kommer i voksende motsetning til monopolkapitalen.

Alt i alt var forutsetningene til stede for en revolusjonær utvikling blant studentene. Men denne utviklinga skjød først virkelig fart da den fikk en fast ideologisk orientering: marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Dette skjedde etter at en fast organisert marxist-leninistisk opposisjon hadde vokst fram innen SUF. På universitetene fikk marxist-leninistene først fotfeste blant medlemmer av SFs Studentlag (SF-stud, tilsluttet SUF) i Oslo, - først som opposisjon, seinere som flertall. Samtidig var en marxist-leninistisk opposisjon i emning i Sos-stud i Bergen. Denne vant ledelsen i laget seinere enn tilfellet var i Oslo. (Det fantes aldri noe SF-stud i Bergen).

67/68: DEN REVOLUSJONÆRE RETNINGEN VINNER FRAM

Fra høsten 67 ble det bygd opp en marxist-leninistisk fraksjon i SF-stud i Oslo. Den sto i nær kontakt med Oslo/Akershus Fylkesorganisasjon av SUF, der ml-ere var i

ledelsen. Tre saker sto som viktige å kjempe gjennom i laget:

- * Utvikle en konsekvent anti-imperialistisk politikk. Aktivisere medlemmene i solidaritetsarbeidet for Vietnams folk, i kampen mot USA-imperialismen, og å bekjempe sosialimperialismen.
- * Reise diskusjon om studentenes situasjon, arbeidsforhold m.m. med sikte på å reise interessekamp.
- * Sette i gang studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Det hadde lenge vært tilløp til "marxistiske" studier, såvel i SF-stud som i Sos-stud. Men studiene var mye konsentrert om "nymarxistisk" litteratur (den franske reformisten Gorz etc), og betydde ikke noe brudd med reformismen. Likevel var de uttrykk for at sosialistiske studenter igjen søkte i retning av den vitenskapelige sosialismen. Høsten 67 tok marxist-leninistene i SF-stud initiativ til studier av marxisme-leninisme, og våren 68 startet et skoleringsarbeid i Mao Tsetungs tenkning som omfattet flertallet av aktivistene i laget.

SUFs landsmøte i 67 var en viktig seier for marxist-leninistene og de revolusjonære. De viktigste forslagene fra venstreopposisjonen ble vedtatt. Viktigst var støtte til palestinerne kamp, kritikk av sosialdemokratiet og støtte til kulturrevolusjonen. Delegatene fra SF-stud i Oslo støttet venstreopposisjonen. Fra høsten 67 var det en venstrefløy innen laget som hadde ledelsen. Denne fløyen, som hadde marxist-leninister i sine rekker, la grunnlaget for at hele laget ble marxist-leninistisk. Laget tilhørte nå venstrefløyen innen SUF og SF, ønsket å stille seg på en revolusjonær plattform og å føre kamp mot reformismen blant de sosialistiske studentene. Fra høsten 67 mistet representantene for "Gustavsen-SF" all innflytelse i SF-stud, og likte seg best i Sos-stud. Stridsspørsmålene i SUF og SF ble også ført inn i dette laget.

Studier i Mao Tsetungs tenkning, demokratisk sentralisme

I 68 gikk kampen mellom den revolusjonære retningen og reformismen i SF/SUF inn i den siste fasen. Landsmøtet i SUF høsten 68 gjorde to sentrale vedtak: Alle lag skulle studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning for å ta stilling til denne. Demokratisk sentralisme skulle tillempe i organisasjonen. Disse vedtakene ble gjenstand for ideologisk kamp i SUF-stud liksom i andre SUF-lag. (SF-stud ble SUF-stud i mai 68.)

Studentlaget i Oslo hadde allerede våren samme år gjort et liknende vedtak: "Marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning er den revolusjonære teori som må danne utgangspunktet for vår praksis og for arbeiderklassens kamp. Den er arbeiderklassens redskap for revolusjonær omdanning av samfunnet, den er vitenskapen om hvordan man driver klassekamp." Men ennå var laget ikke en enhetlig kommunistisk eller demokratisk-sentralistisk organisasjon. Det var fortsatt uenighet i sentrale spørsmål som f.eks spørsmålet om Stalin, og ulike oppfatninger om hvordan interessekampen skulle drives og organiseres osv.

Fortsatt hersket det samme gamle slappe "sofa-radikaler"-miljøet blant mange sosialistiske studenter, og kampen for en mer pågående og utadvendt kamp i politiske og ideologiske spørsmål var viktig. Sammensveisinga av studentlaget i Oslo våren 68 om ei revolusjonær linje skapte økt disiplin og innsatsvilje, og førte til at laget spilte en voksende rolle i den daglige politikken.

I Det Norske Studentersamfunn (DNS) ble kampen mot de konservative skjerpet samme våren. Vietnam-krigen, NATO-spørsmålet, solidaritet med arbeiderklassens kamp, kamp mot planene om momsens m.m. ble tatt opp - selv om de konservative satt med styret.

Interessekampen tas opp

Våren 68 tok marxist-leninistene i studentlaget i Oslo initiativ til at kampen ble reist i en rekke viktige interessesaker for studentene. For første gang ble det ført en politikk med sikte på å mobilisere bredt blant vanlige studenter på tvers av snevre politiske miljøer. Blant de viktigste sakene var:

- * Planene til Studenttinget i Oslo om heving av semesteravgiften til Studentsamskipnaden. (Studenttinget var på denne tida fullstendig dominert av konservative og høyresosialdemokratiske pamper.)
- * Ottosen-komiteen var begynt å komme med sine planer om strukturrasjonalisering og rasjonalisering av utdanninga. I løpet av 67/68 utviklet det seg en voksende motstand.
- * Planene om innføring av moms-systemet var gjenstand for propaganda og diskusjon fra de revolusjonæres side.

At SF-stud/SUF-stud reiste kamp på slike saker, ble av student-byråkratene med rette oppfattet som en trusel.
- Selvsagt er det behov for studentsosiale saker som barnehager o.l., "Men staten har store nok utgifter fra før",

hevdet pampene. "Vi må derfor betale for oss selv", sa de. De revolusjonære studentene skar gjennom dette pratet, og slo fast:

- * Universitetet er et redskap i monopolkapitalens og statens hender.
- * Staten ønsker å "effektivisere" studiene - dvs. spare penger ved å velte regninga over på studentene.
- * Flertallet av studentene har ingen interesser felles med monopolkapitalen og staten, men tvert om med arbeiderklassen.
- * Det som trengs, er at studentene går til kamp for sine egne interesser, mot monopolkapitalen og staten, og på tvers av det eksisterende studentbyråkratiet i studentting (ST) o.l.

Planen om øking av semesteravgiften ble møtt med en stor allmanna-møte-aksjon, der SF-stud gikk i spissen. Saka ble tatt opp i agitasjon, til behandling i DNS osv. På allmannamøtene ble byråkratene skarpt kritisert, og mange allmannemøter kastet reaksjonære ST-representanter. Den arrogante holdninga til disse "studentlederne" - mange av dem nekta å gå - var en vekker for mange og skapte bred støtte til aksjonene.

SUFs organ "Ungsosialisten" oppsummerte denne kampen slik: "Kampen mot studentbyråkratiet, der sosialdemokrater og konservative går hånd i hånd, har med dette ... kommet over i en ny fase. Det skal i den nærmeste framtid holdes en rekke allmannemøter hvor studentenes misnøye forhåpentligvis vil resultere i at man får ryddet litt opp i byråkratiet. Like viktig er imidlertid de sosialistiske studentenes økende forståelse for hard interessekamp. Men viktigst er ... forståelsen blant studentene for at deres kamp mot myndighetene er en del av kampen mot monopolkapitalen og borgersamfunnet. Etterhvert som klassekampen blusser opp blir det klarere og klarere at forutsetninga for et fritt universitet er arbeiderklassens frigjøring."

Kampene våren 68 ga mange erfaringer. For det første viste den at studentene måtte gå kampens vei. Sofa-radikalisme og sekterisme dugde ikke til ledelse av noe som helst. For det andre at kampen måtte organiseres og ledes av veldisiplinerte revolusjonære. For det tredje at det var nødvendig med en gjennomdiskutert, ikke-sekterisk politikk som tok utgangspunkt i massenes umiddelbare interesser for å mobilisere bredt.

Men det var også en grunnleggende lærdom at massene av studentene måtte organiseres og aktiviseres. Allmannamøtene var blitt et redskap for de progressive. Men det trengtes en fast interessekamporganisasjon for å konsolidere stillingen og utvikle kampen over lengre tid.

SF-stud var tidligere gått i spissen for å organisere lokale "faggrupper" av Sos-stud på de ulike instituttene. Da det kom til kamp, viste det seg at disse var lite egnet, - ikke minst fordi de som masseorganisasjon delte studentene etter gale skillelinjer. En deling mellom "sosialister og ikke-sosialister" skilte ikke mellom venner og fiender. Høyre-sosialdemokrater fra Arbeiderpartiets Studentlag (A-stud) "oppfattet seg som sosialister", selv om mange av dem hørte til de verste studentbyråkratene, støttet Ottosenkomiteens reaksjonære rasjonaliseringsframstøt osv.

SF-stud diskuterte behovet for organisering av interessekampen, og en ble fort enig om at det trengtes en interessekamporganisasjon. I semestermeldinga vedtatt på årsmøtet i mai 68 het det bl.a.:

"Samarbeidsutvalget (som besto av representanter for SF-stud, A-stud og Sos-stud, vår anm.) har vært preget av politiske motsetninger mellom spesielt SF-stud og A-stud, først og fremst når det gjelder Vietnam-arbeidet og studentpolitiske spørsmål. Seinere har A-stud endra holdning til Ottosen-komiteen, men deres holdning til valgordning og allmannamøter har umuliggjort et effektivt samarbeid i studentpolitikken. Dette vil bli løst om det bli oppretta en interesseorganisasjon som SF-studs medlemmer kan slutte seg til."

Diskusjonen om interessekampen og dens organisering ble også ført i Sos-stud i Oslo. Første spørsmålet var om det trengtes en slik organisasjon. Mange av reformistene i Sos-stud - SF-medlemmer som DNA-folk - og særlig de reaksjonære byråkratene som støttet Ottosenkomiteen osv, mente at "Sos-stud er tilstrekkelig". Flere av de samme mente at en eventuell ny organisasjon måtte være "sosialistisk". Ideen om at interessekampfronten måtte være "sosialistisk" var opprinnelig ei høyrelinje som ble kjørt fram for å unngå at reaksjonære "sosialistiske" byråkrater ble stilt utafor fronten.

Marxist-leninistene og de revolusjonære sto for at interessekamporganisasjonen måtte være en enhetsfront av progressive studenter som ville slåss mot statens og monopolkapitalens framstøt. Den måtte utfra en begrenset plattform

mobilisere studenter til kamp på konkrete saker. Etter et omfattende forarbeid sommeren 68 ble Faglig Studentfront i Oslo dannet september 68.

SUF-STUD BLIR MARXIST-LENINISTISK – KAMPENE I SF AVSLUTTES

Høsten 68 skjerpet motsigelsene seg sterkt i kampen mellom de revolusjonære og reformistene i SUF/SF. Vedtakene på landsmøtet i SUF september 68 viste at forbundet var konsolidert på en revolusjonær linje. Et par representanter som støtta reformismen og høyre-SF var i håpløst mindretall og forlot landsmøtet allerede under konstitueringa. Kampene etter dette landsmøtet var heftige, og førte fram til splittelsen i februar 69.

Kampene preget studentbevegelsen over hele landet. I Oslo kom kampen til å dreie seg om flere saker, og det var sterk opptrapping av studiene og den ideologiske kampen innen SUF-stud høsten 68. Viktig var diskusjonen om oppretting av FSF, og ikke minst: om Sos-studs framtid. Det skjedde også et indre oppgjør i SUF-stud med hensyn til organisatoriske forhold og disiplin. Hele laget ble organisert i Celler på instituttbasis. Det ble tillempet en skikkelig demokratisk-sentralistisk arbeidsstil med medlemsmøter som diskuterte lagets politikk, skikkelig valg til styrer, fast organiserte studier, sympatisørarbeid osv.

Kampene i Sosialistisk Studentlag (Sos-stud)

Høsten 68 sto SUF-stud for oppretting av en interesseorganisasjon og for nedlegging av Sos-stud. Høyre-SFerne på Universitetet i Oslo, som hadde forskanset seg i Sos-stud, prøvde å møte marxist-leninistenes offensiv og å skaffe seg en plattform som forente reformismen med frase-revolusjonære vendinger. De bladde febrilsk i alt fra Marcuse til "New Left"-teretikere, og utformet besynderlige teorier om "statens dobbelte karakter" - dvs. at den borgerlige staten var både en klassestat og et "redskap for arbeidsfolk". Slik ville de maskere reformismen overfor studentene.

SUF-studs taktikk var å forene flest mulig av Sos-studs medlemmer på en revolusjonær plattform, og hindre at laget ble utviklet til et fraksjonelt redskap for høyre-SF rettet mot SUF-stud. Videre: å forene flest mulig om linja med oppretting av en interessekamporganisasjon.

Kampene tilspisset seg på Sos-studs ekstraordinære gene-

ralforsamling 9. september 68. Representanter for SFs høyrefløy hadde samlet 53 underskrifter på en plattform som skulle stille laget på en reformistisk linje, iklødd "nyvenstre"-fraser. De angrep proletariatets diktatur, "leninismen" og "maoisismen". Dette var spørsmål som nettopp da var oppe til diskusjon i SF og SUF, og framlegget var derfor et bevisst forsøk på å bruke Sos-stud i denne kampen. Plattform-forslaget ble forkastet, og forsøket led et dundrende nederlag.

Også ml-ernes forslag om nedlegging av Sos-stud og overføring av alle aktiva til den nye interessekamporganisasjonen led nederlag. Men det ble vedtatt at:

- * 80% av Sos-studs midler skulle overføres til den nye organisasjonen.
- * Halvdelen av lagets møtedager og lokaler skulle også overlates.
- * Faggruppene skulle oppløses, og medlemmene oppfordres til å gå med i interessekamporganisasjonen.
- * Sos-stud skulle ikke drive konkurrerende virksomhet overfor den nye organisasjonen.

SUF-stud vedtok seinere samme høst at det var "uforenlig med medlemskap både i Sos-stud og SUF-stud", og dette vedtaket ble gjenstand for ville angrep fra høyrefløyen, såvel på som utenfor universitetet. I "Orientering" het det: "SUF har påbegynt eksklusjonene". Og videre: "Suf ... har nå funnet opp begrepet 'konkurrerende politiske organisasjoner'. Disse konkurrerende politiske organisasjoner står begge på SFs politiske plattform. Innflytternes SUL er tidligere med formelle argumenter avvist som fraksjonslag, tiltross for at lagets arbeidsområde ikke bare begrenser seg til universitetet. Der er Sos-stud i realiteten SFs profil". Sos-studs generalforsamling var et nederlag for høyrefløyen i planene om å opprette en konkurrerende ungdomsorganisasjon, - et "SFU" - for å tvinge fram eksklusjon av SUF.

Utviklinga innen SUF-stud/Oslo

Laget sto samlet på den revolusjonære plattformen vedtatt på SUF-landsmøtet 68. Marxist-leninistene var dominerende både i den ideologiske og teoretiske debatten blant studentene, og i den indre utviklingen av laget. I SUF-studs interne diskusjonsbulletin ble framgangen oppsumert slik:

"På generalforsamlingen våren 1968 skifta vi navn fra SF-stud til SUF-stud. Men dette er mer enn et formelt

navneskifte. Samtidig ble tøvede ideer og udugelig praksis feid vekk: de kulturradikale 'revolusjonsmodellene' og den snevert universitetsorienterte synsramma, den slappe arbeidsstilen, studentikost fylleri, den byråkratiske organiseringa og mistilliten mellom styret og medlemmene."

Samme sted var konklusjonen denne: "... det vi først og fremst trenger, er en analyse av vår rolle som intellektuelle i den revolusjonære bevegelsen". Utfra dette ble det for første gang påbegynt en marxistisk klasseanalyse av studentene i Norge, der en rekke grunnleggende fakta ble slått fast.

Selv om SUF-landsmøtet høsten 68 vedtok studier av Mao Tsetungs tenkning og tillempling av demokratisk sentralisme, var ikke marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning slått fast som den teoretiske plattformen hele organisasjonens arbeid skulle bygge på. SUF var ledet av en revolusjonær venstrefløy, som foruten ml-ere også omfattet folk som sympatiserte med en revolusjonær linje, men ikke hadde stilt seg på et bevisst kommunistisk grunnlag.

SUF-stud i Oslo ble allerede i tida fram til SFs landsmøte i februar 69 konsolidert enhetlig rundt marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Laget var blitt en marxist-leninistisk, kommunistisk studentorganisasjon, selv om den var utviklet, hadde få erfaringer og mange feil.

EN LANDSOMFATTENDE MARXIST-LENINISTISK STUDENTBEVEGELSE VOKSER FRAM

Ved SUFs landsmøte høsten 68 var Sos-stud i Trondheim allerede tilslutta SUF og støttet den revolusjonære fløyen. I Bergen fantes det ikke noe studentlag tilsluttet SUF. Men innen Bergen SUF og i Sos-stud var det utviklet sterke marxist-leninistiske fraksjoner, og ml-erne dominerte Sos-stud og preget politikken. Men både i Trondheim og i Bergen var utviklinga i hovedtrekkene den samme som beskrevet for Oslo. Men begge steder var det særegne motsigelser til stede, som ga utviklinga en noe annen retning enn i Oslo. Og det tok lengre tid før det oppsto enhetlige marxist-leninistiske studentlag.

I Bergen fantes det i tillegg til ml-erne som dominerte laget, også en god del folk tilsluttet NKP, og dermed den moderne revisjonismen. Sos-stud vedtok våren 69, like etter splittelsen i SF, en revolusjonær plattform. Der het det

bl.a. at det "trengtes et nytt kommunistisk arbeiderparti i Norge". Dette førte til at de NKP-orienterte folkene brøt ut og dannet et nytt lag - "K-stud". Fortsatt fantes endel ikke-kommunistiske elementer i Sos-stud, og etter SUF(m-l)s landsmøte høsten 69 der organisasjonen stilte seg eksplisitt på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings grunn, satte ml-erne i gang tiltak for å bolsjevisere laget. Resultatet ble at SUF(m-l)-stud ble dannet i Bergen.

Innenfor "K-stud" i Bergen utviklet det seg etterhvert klare motsigelser mellom marxist-leninister og revisjonister. Kampene førte til at revisjonistene mistet taket på laget våren 70, og K-stud innledet etter det et nært samarbeid med SUF(m-l)-stud i Bergen. Dette samarbeidet omfattet såvel den ideologiske kampen mot revisjonismen som interessekampen. Det omfattet bl.a. arbeidet i FSF i Bergen, som var opprettet mars 69 på et liknende program som i Oslo.

Også i studentbevegelsen i Trondheim utviklet det seg en spesiell motsigelse. Innen SUFs studentlag fantes det både en anarkistisk og en marxist-leninistisk tendens. Disse hadde stått sammen i SF-kampen, men skiltes i synet på framtida etter splittelsen. Mlerne, og flertallet i studentlaget, holdt på at det trengtes et langvarig og tålmodig arbeid for å bygge opp et kommunistisk arbeiderparti. Anarkistene ønsket ikke en slik innretting av arbeidet. De avviste Mao Tsetungs tenkning og ville knytte an til småborgerlig anarkistisk filosofi fra det tyske studentopprøret. Marcuse og klassiske anarkister (Bakunin m.m.) ble holdt fram. Marxist-leninistene utviklet en kraftig kritikk av anarkistenes ideologi og politikk, og de mistet all innflytelse. En liten handfull folk ble ekskludert høsten 69. Etter dette sto også studentlaget i Trondheim samlet på en marxist-leninistisk linje.

69/70: FOR EN STUDENTBEVEGELSE AV MASSEKARAKTER - FOR VIRKELIGE KOMMUNISTISKE KAMPORGANISASJONER

Splittelsen i SF februar 69 innledet en periode med viktige framganger for den marxist-leninistiske studentbevegelsen. Tre ting er særlig viktige:

- * De marxist-leninistiske studentlaga utvikles og konsolideres både medlemsmessig og ideologisk.
- * Marxist-leninistene går i spissen for å utvikle omfattende massekamper blant studentene og utvikler seg til virkelige kommunistiske kamporganisasjoner.
- * Det føres utstrakt ideologisk og politisk kamp mot reformismen og revisjonismen i SF, NKP og deres studentorganisasjoner.

Konsolidering av ml-studentlaga

Allerede SUFs landskonferanse umiddelbart etter splittelsen startet en omfattende intern bevegelse for å korrigere grunnleggende feil. Etter SUF(m-l)s landsmøte høsten 69 skjøt bevegelsen virkelig fart. Den rettet seg mot liberalisme og sløvhet i arbeidsstilen. Den angrep borgerlig-parlamentariske illusjoner i det økonomiske arbeidet og knesatte prinsippet om å stole på egne krefter. Det skjedde korrigerende også av forbundets sikkerhetspolitikk: en kampanje for å øke forståelsen for at en kommunistisk organisasjon må arbeide aktivt og bevisst for å sikre seg mot den borgerlige klassestatens - særlig overvåkningspolitiet - etterretning og infiltrasjon. Alt i alt dreide denne bevegelsen seg om å kvitte forbundet med de viktigste feilene og manglene som var del av arven fra SF-tida.

Et viktig ledd i korrigeringsbevegelsen var grunnsirkelstudiene. I løpet av 69 gjennomgikk alle medlemmer av ml-bevegelsen en grunnleggende sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. De kollektive studiene sveiset organisasjonen sammen på et felles politisk grunnlag i større grad enn før, jevnet ut og høyner det politiske nivået, og hjalp medlemmene til å analysere sjelstendig og til å sette marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder.

Mye av virksomheten ble konsentrert om internt arbeid. Men på alle områder stilte ml-erne seg også i spissen for å utvikle utadrettet frontarbeid. Flere ble trukket med i arbeidet til Solidaritetskomiteen for Vietnam og annet anti-imperialistisk arbeid. Rød Garde (organet til SUF(m-l)) og Klassekampen solte stadig mer. Den spesielle skriftlige agitasjonen på lærestedene økte i omfang, og det ble satt i gang systematisk salg og spredning av marxist-leninistisk litteratur. Særlig vekt ble lagt på studentenes daglige interesser - særlig gjennom arbeidet i FSF. Alt dette var nye og mer pågående arbeidsmåter og førte til betydelig opptrapping av den politiske aktiviteten blant studentene over hele landet.

Den ideologiske kampen

SUF(m-l) hadde feilaktig definert SF og NKP som den "taktiske hovedfienden" i kampen for en nytt kommunistisk arbeiderparti. Dette vedtaket førte aldri til at SF og NKPs studentgrupper ble sett som hovedfiende i studentpolitikken. Men vedtaket bidro til å rettferdiggjøre enkelte overslag av "venstre" karakter - bl.a. i Studentersamfunnet i Oslo, i anti-imperialistisk arbeid m.m. Men sin største

praktiske betydning i studentbevegelsen hadde vedtaket som takknemlig skyts for de som selv så ml-bevegelsen som den taktiske hovedfienden og formet sin politikk utfra det.

Reformistene og revisjonistene var stilt helt i skyggen både i ideologisk kamp og praktisk politikk i samband med utviklinga av en marxist-leninistisk studentorganisasjon i SUF. De prøvde å gjenvinne sin innflytelse gjennom å gå til harde angrep mot ml-bevegelsen. Våren 69 brøt de samarbeid som var etablert i Rød Front i det norske Studentersamfunn og stilte sitt eget styre på en reformistisk plattform: "Sosialistisk Front". Høsten 69 innledet de en offensiv mot de anti-imperialistiske organisasjonene Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av NATO. I interne brev snakket styret i Universitetet SF om at "det var nødvendig med en grenseoppgang mot SUF". Deres linje var å prøve å "skape situasjonen" ved å prøve å ødelegge frontene. "skape situasjoner" i DNS kjempet høsten 69 mot bevilgninger til Solidaritetskomiteen, og led nederlag.

Den ideologiske kampen på denne tida omfattet mange viktige spørsmål. I første rekke kom kampen om enhetsfrontpolitikk-en. For å forstå den diskusjonen om enhetsfronten som foregikk, er en ting viktig: Tanken om enhetsfront var ny på venstresida. Tidligere var tverrpolitisk samarbeid den viktigste formen for venstresamarbeid, dvs. at de ulike organisasjonene på venstresida opprettet komiteer av representanter som sto i spissen for kampanjer og aksjoner. Denne organisasjonsformen innebar at det ikke ble dannet sjølstendige frontorganisasjoner, og at aktivistene aldri fikk noen innflytelse på arbeidet. Alle avgjørelser ble fattet på topp-planet i forhandlinger mellom de ulike organisasjonene som deltok. Solidaritetskomiteen for Vietnam, som fram til 67 var dominert av AUF og NKP, var et eksempel på hvordan en "tverrpolitisk" samarbeidsform kunne stå i veien for en virkelig massebevegelse i Vietnam-saka.

ML-erne slo fast at enhetsfront er nødvendig for å samle bredest mulig oppslutning både i kampen mot monopolkapitalen og i den anti-imperialistiske kampen. I SUF(m-l)-studs avis Oppbrudd i Oslo het det høsten 69 bl.a.:

"Enhetsfrontens forutsetning er at den har brei støtte og at den selv gjennom politisk kamp organiserer denne støtten. Frontens egen grunnorganisasjon er en absolutt nødvendighet, ikke bare for å føre en effektiv kamp, men også for å beskytte den politiske linja."

Og videre: "Enhetsfronten, kontrollert av sine tilhengere,

vil stå uavhengig av politiske partier og grupper. Dette betyr ikke at den isoleres fra disse." Den kommunistiske studentbevegelsen har alltid kjempet for enhetsfront og mot høyreopportunistisk sjåvinisme og "venstre"opportunistiske angrep mot ethvert frontarbeid.

Også en rekke andre spørsmål spilte stor rolle i den ideologiske kampen denne tida:

- * For det første kamp mot den opportunistiske linja om "fredelig-parlamentarisk overgang" til sosialismen og for den kommunistiske linja med væpnet revolusjon og proletariats diktatur, og nødvendigheten av et kommunistisk arbeiderparti.
- * For det andre dagskampen og interessekampen blant studentene: Hvor viktig den var, om fagkritikk og "kritisk teori" var viktigere, om linjene for frontarbeidet osv.
- * For det tredje kampen mot imperialismen, mot sosialimperialismen, for solidaritet med det palestinske folket (som ml-bevegelsen sto nokså alene om i Norge da.)

Massekampene våren 70

Våren 70 var et gjennombrudd såvel for ml-bevegelsen som for den progressive studentbevegelsen. Aksjonene blir tatt opp i en annen sammenheng i denne beretninga, men vi skal her peke på et fåtall viktige ting:

- * For første gang var aksjonene virkelig landsomfattende, særlig fordi ml-erne ved universitet og andre høyere læresteder gikk i spissen for å reise kampen.
- * Kampene hadde en fast organisert ledelse gjennom marxist-leninistenes arbeid og FSFs initiativ.
- * Ml-erne kjempet fram linjer for kampen som gjorde det mulig å forene militant kamp med bred mobilisering av studentene.

FSFs virksomhet høsten 69 hadde lagt et organisatorisk og politisk grunnlag for aksjonene. Januar 70 stilte studentavisa Oppbrudd i Oslo konkrete lån- og stipendkrav overfor staten og lånekassa, presenterte en analyse av studentenes situasjon allment osv. Avisa pekte videre på at Norsk Studentunion (NSU) og Studenttingene (ST) med den sammensetning de hadde ikke kunne lede kampen.

Marxist-leninistene satte flere viktige paroler ut i livet under kampene våren 70:

- * MILITANT KAMP! - Nødvendig for å nå resultater. Petisjonsmakeri og "ansvarlige forhandlinger med myndighetene" duger ikke.
- * ENHET MED ARBEIDERKLASSEN! - Både under Kiruna-streiken og under streikene på Norgas, i Sporveien og i Sauda mobiliserte ml-studentene til omfattende støttearbeid. Opportunistenes forsøk på å etablere "støttekomiteer uten kommunister" var dødfødte.
- * LANGVARIG KAMP! - Ha ingen illusjoner om at seirene i kampen vil bli raske og lettkjøpte. Fienden er sterk og kampen vil måtte bli langvarig.

Dette bidro til at studentkampen våren 70 fikk et politisk perspektiv som også betydde utvikling av mange folk i revolusjonær retning.

Våren 70 kastet hele ml-bevegelsen seg inn i ulike massekamper på arbeidsplasser, skoler og universitet, i anti-imperialistiske aksjoner osv. I 1970 ble den marxist-leninistiske studentbevegelsen - liksom ml-bevegelsen forøvrig - målbevisst utviklet fra i hovedsak å være studie- og propagandaorganisasjoner til å bli kommunistiske kamporganisasjoner med virksomhet på en rekke områder.

71-73: OPPGJØR MED "VENSTRE"-AVVIK OG SEKTERISME: AKP(m-l) DANNES, RØD UNGDOM, STUDENTFORBUND.

Ml-bevegelsen som helhet, og også studentbevegelsen, var i åra fra 71 til 73 særlig preget av tre ting:

- * Kampen mot EEC-medlemskap
- * Oppgjør med sekteriske feil i politikk og taktikk
- * Ideologisk, politisk og organisatorisk konsolidering, som legger grunnlaget for at det kommunistiske partiet - AKP(m-l) - kan stiftes.

EEC-kampen

EEC-kampen var en stor utfordring for ml-bevegelsen. Fra høsten 70 kastet den nye kommunistiske bevegelsen inn i kampen mot norsk medlemskap i EEC. Gjennom kampen ble bevegelsens politikk utviklet på mange felter, og mye erfaring ble vunnet. De to åra foran folkeavstemningen høsten 72 la grunnlaget for betydelig framgang, organisatorisk og politisk.

Det ble gjort feil fra ml-bevegelsens side i denne kampen. Men hovedsaken var at vår innsats bidro både til styrking av

de kommunistiske kreftene, og til at det ble seier ved folkeavstemningen.

Opportunister av alle slag har ivrig prøvd å skape myter om ml-bevegelsens innsats og betydning i EEC-kampen. Men faktum er at viktige deler av politikken til MLG (som var blitt den ledende organisasjonen i ml-bevegelsen) kom til å bli retningsgivende for hele motstandfronten mot EEC.

Likeens er det et faktum at venstrefløyen i anti-EEC-fronten var den mest aktive delen av fronten, og ml-bevegelsen var den drivende krafta innenfor denne venstrefløyen. Og det var venstrefløyen som sloss for enhet i motstandsfronten, mens ledende krefter i SF, KU og Folkebevegelsen sloss mot å samle alle kreftene.

Venstrefløyen gikk i spissen for prøveavstemninger, landsomfattende universitetskonferanser, streiker og aksjoner organisert på grunnplanen, for at studentersamfunnene ble kastet inn i kampen til støtte for både Arbeiderkomiteen (AKMED) og Folkebevegelsen osv. Venstrefløyens aktivitet var en avgjørende forutsetning for at universiteter og andre høyere læresteder ble solide bastioner for EEC-motstanden. I den politiske beretninga til AKP(m-l)s 1. landsmøte er kampen mot EEC grundig oppsumert, og det heter bl.a.:

"På en lang rekke områder ble EEC-saka en prøve på ml-bevegelsens utvikling og modenhet, på dens evne til å gå i bresjen for den folkelige kampen ... Arbeidet i motstandsbevegelsen ... førte til avklaring og nivåheving i viktige politiske spørsmål, bl.a. om den nasjonale sjølråderettens betydning og behovet for å styrke alliansen mellom arbeiderklassen og småborgerskapet. Men først og fremst ble EEC-kampen en skole i praktisk enhetsfrontarbeid."

Marxist-leninistene gjorde feil i EEC-kampen. Først og fremst sekteriske feil, ved f.eks. at vi hadde et feilaktig syn på Folkebevegelsens rolle i den innledende fasen av kampen. Men sannheten er at vi evnet å ta oppgjør med slike feil. Dernest gikk vi meget aktivt til verks for å samle kreftene og utvikle enheten. Om en ser hele EEC-kampen under ett, er det et uomtvistelig faktum at ml-bevegelsen - trass i feilene - gikk konsekvent inn for enhetspolitikken. På den andre sida var høyresida i nei-fronten hele tida mot samarbeid med venstrefløyen og kommunistene, - ofte på et klart anti-kommunistisk grunnlag.

Mot "venstre"opportunismen!

Fra 70, og især fra våren 71, utviklet det seg hard ideologisk kamp innenfor ml-bevegelsen. Kampen dreide seg om en rekke spørsmål, men først og fremst rettet den seg mot den ultra"venstre" linja til gruppa omkring Kjell Hovden. (Denne gruppa kaller seg nå "KAF".) Noen trekk ved Hovdens linje:

- * Hovdengruppa kalte småborgerskapets kamp mot EEC for reaksjonær.
- * De hevdet at ml-ere som jobbet innenfor Folkebevegelsen underla seg det reaksjonære småborgerskapets ledelse og politikk. Sjøl ville de, om nødvendig, bruke makt for å tvinge seg inn i et av Folkebevegelsens tog med egne paroler.
- * De så på kampen for forsvar av den nasjonale sjølråderetten som småborgerlig og feilaktig, og trakk seg ut av AKMED bl.a. på grunn av dette.
- * De mente Solidaritetskomiteen for Vietnam skulle stilles på den "proletariske internasjonalismens" grunn - og bl.a. ta stilling til streikekamper i Norge. Siden har de gått inn for å "avsløre og knuse" de småborgerlige solidaritetsbevegelsene.
- * Mot den riktige linja med å opprette en partibyggende ml-organisasjon satte de linja med et løst forbund med organisert fraksjonsvirksomhet.
- * Istedenfor å kaste bevegelsen inn i kamp og stille målsettinger for partistiftelsen, ville de strekke propagandafasen ut i det uendelige og ikke danne parti før det ble reist krav om det fra store deler av arbeiderklassen.

Hovden-gruppa hadde sin bakgrunn fra NKP, og ved siden av alle de "venstre"radikale frasene trakk de med mye tradisjonelt revisjonistisk tankegodt. De førte en halvhjertet kamp mot revisjonismen mens de ennå var i NKP. De mente ikke NKP var et uheldig revisjonistisk parti, men at det var en sunn kropp med et råttent hode. Flere av lederne i gruppa - bl.a. Bergerud, som satt i NKPs sentralstyre - støttet invasjonen i Tsjekkoslovakia. De var mot oppretting av AKMED, og evnet eller ville ikke sjøl danne AKMED-grupper på de få arbeidsplassene de hadde folk.

Hovden-folkene ville ikke godvillig ta stridsspørsmålene opp til diskusjon. Helt fra 70 motsatte de seg åpen diskusjon innad i bevegelsen. Marxist-leninistene i SUF(m-l) og MLGs ledelser måtte presse diskusjonen fram.

Den demokratiske behandlinga av motsigelsene i ml-bevegelsen i 1971 kan stå som et mønster på hvordan kommunistiske organisasjoner styrker seg gjennom diskusjoner og kamp. Langvarige diskusjoner ble holdt på medlemsmøter, gjennom egne diskusjonsbulletiner åpne for alle syn osv. Hovden-folkene fikk bekostet reiser rundt om i landet for å legge fram synet sitt, men fikk likevel bare under 20 stemmer i hele landet ved den uravstemningen som fulgte etter diskusjonene i ml-organisasjonene. De virkelige kommunistene oppnådde enhet om ei enda riktigere politisk linje, mens de falske ble isolert.

Høsten 71 ble Hovden-gruppa ekskludert fra Marxist-leninistisk Front (MLF, - en tredje ml-organisasjon med utspring hos marxist-leninister i NKP). Foranledningen var at Hovden-folkene i Streikestøttekomiteen nettopp mens komiteen ledet støttearbeidet for Austad-arbeiderne i Tromsø, rykket ut med et voldsomt angrep på komiteen. Angrepet på Streikestøttekomiteen ble brukt av bedriftsledelsen til å sverte arbeiderne og streiken, og fungerte som regulær streikebrytervirksomhet. Kampen mot Hovden-gruppa og "Hovden-ideer" ble også ført i studentlaga, og den førte umiddelbart til styrking av ml-ernes arbeid i EEC-kampen. Samtidig tilførte disse kampene studentbevegelsen verdifulle erfaringer om kamp mot "venstre"opportunismen som skulle komme til nytte seinere.

Hovden-gruppa klarte aldri å vinne fotfeste på universitetene eller de andre høyere lærestedene. Samtidig viser erfaringen at det er blant intellektuelle - og vanligvis bare der - at trotskismen har fått fotfeste. Men "venstre"-sekterske retninger har hatt ytterst magre kår i Norge. Grunnen er at den revolusjonære studentbevegelsen fra første stund har vært knyttet til en landsomfattende marxist-leninistisk organisasjon med røtter først og fremst utenfor universitetene. Den kommunistiske studentbevegelsen kom fullstendig til å dominere det revolusjonære oppsvinget blant norske studenter.

Også etter eksklusjonene fortsatte kampanjen for kritikk og korrigerende av tilsvarende "hovden-feil" i alle deler av ml-bevegelsens arbeid. Slik ble mange sekterske feil i politikk og organisasjon korrigert .

"KAG" og "KUL"

Siden 72 har det også i Norge utviklet seg "venstre"opportunistiske grupper ved Universitetene. I 72 brøt endel folk ut av studentlaget i Bergen, og dannet sammen med endel andre gruppa "KAG". Gruppa har hovedtilhold ved filosofisk insti-

tutt ved Universitetet i Bergen. "KAG"s opprinnelige angrepspunkt mot ml-bevegelsen gikk på følgende:

- * Ml-bevegelsen var blitt "nyrevisjonistisk" fordi vi mente at bøndene utgjør en viktig reserve for arbeiderklassen både i kampen mot EEC og kampen for den sosialistiske revolusjonen i vårt land.
- * Videre hadde vi blitt "høyreopportunist" fordi vi gikk inn for "perspektivløse fronter som ikke bygde på sosialismen".
- * Linja med å forsvare Stalin som en stor revolusjonær, og kampen mot den reaksjonære nedrakkinga av det sosialistiske Sovjetunionen under Stalins ledelse, har vært en av "KAG"s hovedangrepspunkter mot AKP(m-l). Allerede på dette punktet distanserer gruppa seg fra synspunkter som deles av samtlige partier og organisasjoner i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. I en rekke politiske spørsmål har gruppa inntatt åpent trotskistiske synspunkter. "KAG"s erklærte politiske forbilde er den svenske gruppa "Förbundet Kommunist".

Blant annet har ledende representanter for gruppa gitt uttrykk for ideen om at "kommunister" skal unnlate å jobbe i fagforeningene, men å ta sikte på å bygge opp organer utenfor fagbevegelsen: "Arbeiderne må organisere seg utenfor de reformistiske eller direkte borgerlige fagforeningene. Hos oss kan heller ikke hovedparolene i vår arbeidsplasspolitikk bli: Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner".

I samband med valget inntok "KAG" det standpunkt at de oppfordret folk til å stemme SV, og ikke å stemme Rød Valgallianse. Begrunnelsen var at "i motsetning til AKP(m-l) uttrykker SV en tendens til politisk oppbrudd i arbeiderklassen".

En sak er at de frase-revolusjonære støtter reformismen i SV og oppfordrer til boikott av det kommunistiske partiet. En annen ting er det at "KAG" faktisk går mot samarbeid mellom kommunistene og reformister til venstre for DNA i dagkampen. F.eks støttet de SVs splittelse av 1. mai-demonstrasjonen i Bergen i 73. Det er for store deler av gruppas del bare et tidsspørsmål når de havner i SV.

"KUL" ble dannet i Oslo i 73 med utgangspunkt i tre medlemmer som gikk ut av studentlaget, og folk fra filosofisk institutt. Dette var folk som først og fremst tidligere hadde utmerket seg ved halsløse angrep mot Stalin og mot den kommunistiske filosofien, - spesielt teorien om dialektikken i naturen. Mange av dem tilhørte før de ivrigste tilhengerne av den reaksjonære filosofien til Marcuse.

Da de dannet "KUL" droppet disse folkene plutselig sin årelange Stalin-kritikk for å kunne inngå en prinsippløs taktisk allianse med Hovden-gruppa i "KAF". De flørter vildt med de svenske "venstre"opportunistene i "KFML(r)" og har overtatt store deler av deres politikk.

"KUL"-gruppa liker sjøl å framstå som de prinsippfaste forsvarene av "marxismen", men i virkeligheten retter de seg mot alt som er revolusjonært og kommunistisk.

De angriper alliansen mellom arbeiderklassen, bønder, fiskere og andre allierte lag, med påstander om at småborgerskapet er "reaksjonært". I polemikk mot AKP(m-l) heter det bl.a.:

"En forstår ikke at også småborgerskapet, og de spesielt bøndene - for ikke å snakke om de "småkapitalistiske gruppene" - er representert i staten og at om en vil bekjempe staten også må bekjempe småborgerskapet."

De påstår at norske småbrukere lever av grunnrente og er en utbytterklasse.

De påstår at fagforeningene fra "topp til bunn" er en del av klassestaten, og må "knuses" i den sosialistiske revolusjonen. Og: at kommunister ikke må arbeide i fagforeningene for å gjøre dem til kamporganisasjoner for arbeiderklassen.

De er i praksis imot all dagskamp, fordi det bare gir folk "illusjoner om kapitalismen". De går i praksis mot en sjølstendig kvinnebevegelse, mot studentenes interessekamp. Istedet framfører de det mest uhemmete "revolusjonære" fra-semakeri, og angriper alt konkret arbeid og særlig: alt enhetsarbeid i dagskampen.

Ny fase: AKP(m-l), Rød Ungdom, Studentforbund

I februar 1973 kunne det nye kommunistiske arbeiderpartiet i Norge - AKP(m-l) - stiftes. Bakgrunnen var resultatene i EEC-kampen, oppgjøret med Hovden-gruppa og sektariske avvik i egne rekker, et omfattende programmatisk arbeid og ikke minst: en økt styrke på arbeidsplassene. Dermed kunne den kommunistiske studentbevegelsen stilles under partiets ledelse. Dette har stilt nye og viktige oppgaver for de kommunistiske studentene.

Allerede høsten 71 stilte SUF(m-l) seg oppgaven å utvikle seg til en kommunistisk masseorganisasjon for ungdom. Dette ble stadfestet, og gitt ytterligere vekt, fra Rød Ungdoms ekstraordinære landsmøte mars 73. (SUF(m-l) skiftet navn til Rød Ungdom på dette landsmøtet.)

Denne målsettinga har krevd nye arbeidsformer, politiske linjer osv, og det siste året har vært preget av arbeid for å utvikle dem, - også i studentlaga. Og et stort steg er tatt: På 7 år er den marxist-leninistiske bevegelsen blant studentene utviklet fra en håndfull personer til en landsomfattende bevegelse med et firesifret antall medlemmer ved de fleste høyere læresteder. Kampoppgavene er mange og store, både når det gjelder studentenes interessekamp, ideologisk kamp, og når det gjelder studentenes plass i den revolusjonære og progressive bevegelsen allment. Det har lenge vært vanskelig å løse studentbevegelsens oppgaver innen ramma av Rød Ungdom, og under Rød Ungdoms ledelse. Derfor slo Rød Ungdom fast at oppretting av en egen studentorganisasjon i ml-bevegelsen er både riktig og mulig. Dette danner utgangspunktet for en ny stor offensiv fra de kommunistiske studentene.

Mye har skjedd i den marxist-leninistiske studentbevegelsens 7-årige historie. Men i alle åra har den ideologiske kampen vært knyttet til et kjernespørsmål: Hvilken retning skal kampen blant studentene og de intellektuelle ha? Skal bevegelsen være kommunistisk, stille seg under arbeiderklassens ledelse og bygge på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning? - Eller skal den domineres av ulike varianter av ikke-kommunistisk, småborgerlig ideologi?

I kampen mot høyrefløyen i SF og mot reformismen fra 67-68 sto dette spørsmålet i brennpunktet. I kampen mot reformismen og revisjonismen i dagens SV er det likedan. Og slik står hovedspørsmålet også i kampen mot den småborgerlige "venstre"opportunismen på lærestedene - uansett om den framstiller seg som "revolusjonær" og "kommunistisk". I virkeligheten avgjør svaret på dette spørsmålet hele studentbevegelsens framtid: Hvorvidt den skal bli en progressiv massebevegelse og en mektig støtte i revolusjonen, eller om den degenererer til en intellektuell sandkasse for et lite fåtall.

Det kommunistiske studentforbundet vil ha store oppgaver i åra som kommer:

- * Organisere og utvikle studentenes interessekamp, anti-imperialistiske kamp og solidaritet med arbeiderklassen i bredden og dybden.
- * Organisere og lede arbeidet for at flest mulig studenter blir mobilisert til enhetsfront mot monopolkapitalen og imperialismen, på tvers av partigrenser og andre sjåvinistiske hensyn.

- * Utvikle og føre den ideologiske kampen mot reformismen og revisjonismen innen SV, og mot "venstre"opportunismen.
- * Dristig bygge ut studentforbundet til en virkelig kommunistisk kamporganisasjon av massekarakter, som på alle områder kan organisere og lede den progressive studentbevegelsen.

KAMPEN FOR ENHETSFRONTEN BLANT STUDENTENE

En enhetsfront av alle revolusjonære klasser, lag og grupper er et av de strategiske våpen arbeiderklassen og folket trenger for å kunne gjennomføre en sosialistisk revolusjon i Norge. Enhetsfronten kan aldri rommes innenfor en enkelt organisasjon. Å bygge enhetsfronten er å kjempe for ulike former for masseorganisering av arbeiderklassen og dens strategiske allierte i masseorganisasjoner, aksjonsenheter og tverrpolitiske bevegelser av ulike slag. Massene må mobiliseres og organiseres på en mengde ulike grunnlag og det trengs organisering på alle nivåer.

Brede masseorganisasjoner som kjemper for folkets interesser på ulike områder tilfører folket kamperfaring. Hvorvidt de ulike organisasjonene i dag har sosialisme, revolusjon og proletariatets diktatur på programmet, er underordnet. Hva som i dag er riktig plattform og program for enhetsfrontens organisasjoner, er et taktisk og ikke et prinsipielt spørsmål. Det må avgjøres utfra både kampens karakter og det subjektive nivået i massene. Enhetsfrontens grunnleggende prinsipp er å forene alle de krefter som lar seg forene i kampen mot monopolkapitalen og imperialismen.

Gjennom arbeid og propaganda i brede masseorganisasjoner, aksjonsenheter, aksjonsenheter osv, har kommunistene den beste anledning til å spre kommunistiske ideer i tråd med og på grunnlag av folkets egne kamperfaringer. Slik propaganda er tusen ganger mer effektiv enn allverdens allmenne revolusjonære oppfordringer på trykk.

Studentenes enhetsfront er en viktig del av hele det arbeidende folkets enhetsfront, og en strategisk oppgave for de kommunistiske studentene. Ml-bevegelsen på universiteter og læresteder har alltid kjempet for prinsippet om enhetsfront og for brei front. Denne kampen har vært ført i en rekke ulike former og faser, og resultatene har vært store.

Fra 67 er det bygd opp et vidt forgreinet nett av frontorganisasjoner som organiserer store deler av massene og spiller en viktig politisk rolle.

Kampen for enhetsfront

En rekke viktige kamper i enhetsfronten har dreid seg om enhetsfrontpolitikken - om enhetsfrontens grunnlag, politikk og organisasjon. Vi skal nevne noen av dem her.

I Solidaritetskomiteen for Vietnam oppsto det i 67 motsigelser. NKP og AUF ville opprettholde Solkom som en såkalt "tverrpolitisk" organisasjon der representanter for partiene avgjorde sakene, og der aktivistene ikke hadde noen innflytelse på arbeidet. Ledelsen prøvde å hindre oppretting av FNL-grupper lokalt, og å frata gruppene alle demokratiske rettigheter. Marxist-leninistene i Solkom var gått i spissen for slikt lokalt arbeid, og slo fast at organisasjonens "tverrpolitiske" oppbygging var udemokratisk og hemmet medlemmenes initiativ. De kjempet videre for at Solkom skulle stille seg på et klart anti-imperialistisk grunnlag gjennom parolen BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN! Marxist-leninistene sammen med aktivistene på grunnplanet i Solkom vant denne første styrkeprøven i spørsmålet om enhetsfronten etter harde kamper der endel NKP-folk og sosialdemokrater brøt ut og dannet den tverrpolitiske Vietnambevegelsen. Solkom ble konsolidert og utviklet som den første og eneste frontorganisasjonen i landet på mange år. Det anti-imperialistiske arbeidet ble kraftig styrket.

Faglig Studentfront har vært skueplass for flere viktige kamper om enhetsfrontpolitikken. Vi har nevnt hvorfam høyre-Sferne og andre opportunister ved dannelsen i 68 gikk imot enhetsfrontorganisering på et begrenset program, og istedet ville danne en allment "sosialistisk" organisasjon. I 69 kom denne motsigelsen opp igjen i ny skikkelse: En gruppe sekteriske intellektualister ville at FSF skulle bli en slags organisasjon for "marxistisk fagkritikk" og ikke engasjere seg i kampen for studentenes materielle interesser. KAG i Bergen og kretser i SV i Oslo har de siste åra tatt opp igjen denne sekteriske politikken, og har prøvd å begrunne den med at studentene som betales med merverdi som er utsugd av arbeidsfolk må være forsiktige med å stille økonomiske krav. Denne politikken er og blir sekterisk og fungerer reaksjonært. Den isolerer de marxistiske studentene på seminarer, og trekker et hovedskille mellom "sosialister" og "ikke-sosialister".

EEC-kampen var en skole i praktisk enhetspolitikk. Trass feil gjorde ml-bevegelsen en hovedinnsats i kampen for å forene alle krefter som kunne forenes i kampen mot EEC - i motstrid til den anti-kommunistiske linja til høyre-elementer innen Folkebevegelsen.

En liten minoritet i Kvinnefronten har de seinere åra prøvd å presse gjennom en "sosialistisk" plattform for Kvinnefronten. Denne politikken er et grovt brudd på prinsippet om å forene alle som lar seg forene, og er blitt bekjempet av ml-bevegelsen på lærestedene. Den har fått liten oppslutning.

De "venstre"opportunistiske gruppene "KAG" og "KUL" har i det siste ivret med hatske angrep mot kommunistenes enhetsfrontpolitikk. Dels har de angrepet det strategiske prinsippet om enhetsfront mellom arbeiderklassen, bøndene, fiskerne og andre allierte. Dels har de angrepet eller boikottet konkrete enhetsiltak. I praksis fører de selv en prinsippløs blokk-politikk rettet mot ml-bevegelsen, dels sammen med høyre-opportunister i SV, dels sammen med hovden-gruppa.

Beruset av høye stemmeprosenter ved valget i 73 har kretser innen SV gjort forsøk på å kreve monopol på enhetsfronten. "Med SV mot momsen!" var slagordet i en underskriftkampanje under momsaksjonen våren 74. Denne politikken er parret med et ønske om å gjøre prinsippløse hestehandeler med DNA-ledelsen i fagbevegelsen og andre steder for å "dele" høyresosialdemokratiets faglige monopol mellom SV og DNA. Ledende SVeres politikk for enhet med DNA 1. mai 1974 er ledd i dette opplegget, som i virkeligheten betyr brudd med enhetsfrontens prinsipper og knefall for den reaksjonære DNA-ledelsen.

Alle disse kampene - og mange flere - er kamper der marxist-leninistene har gått i spissen for å forsvare enhetsfrontens prinsipper.

Enhetsfronten i dag - oppgavene videre

Det er ikke mange år siden FSF og Solidaritetskomiteen for Vietnam var de eneste viktige uttrykkene for enhetsfront blant norske studenter. Ser vi på den rike mangfoldigheten av fronter, aksjonsenheter og andre former for frontsamarbeid i dag på venstresida blant studentene, ser vi klart at kampen for enhetsfront ikke har vært ført forgjeves. De viktigste organisasjonene i dag ved siden av de politiske er slike som de studentfaglige organisasjonene (NSU etc) Kvinnefronten, Mållaga, Rød Front, SNM, Kulturfronten, fag- og studentutvalga samt elevrådene, diverse elev og student-samfunn, de anti-imperialistiske organisasjonene, diverse studenttidsskrift, velferdsforeninger, kulturgrupper, idrettsgrupper osv. I tillegg til disse mer "faste" organene finnes det over hele landet et utall tiltak av enhetsfront-karakter, - fra ad hoc-aksjoner til kortsiktige tverrpoli-

tiske samarbeid med deltakelse av mange politiske og andre grupper. Med sine medlemmer og aktive tilhengere omfatter denne enhetsfronten mangfoldige tusen studenter over hele landet og preger hele det politiske miljøet ved de høyere lærestedene. Denne situasjonen er utmerket, og representerer et gjennombrudd for enhetsfront-prinsippet i studentbevegelsen i Norge. Men fortsatt står viktige oppgaver igjen.

- * Å GÅ DYPERE I MASSENE - organisere flere, trekke med nye, i dag uorganiserte deler av studentmassene.
- * Å SPILLE PIANO MED ALLE TI FINGRENE - dvs. å bygge ut fronten på mangfoldige vis: mange organisasjoner, mange arbeidsformer, mange muligheter for deltakelse, mange nivåer i aktiviteten - også politisk.
- * KOMMUNISTISK PROPAGANDA - Veksten i massebevegelsen stiller store krav til kommunistenes politiske ledelse, til allsidighet i politikken og styrket propaganda av det kommunistiske synet på kampen.

KAMPEN MOT EEC BLANT STUDENTENE

Vi har nevnt at Hovden-gruppas sekteriske linje for EEC-kampen aldri fikk noen oppslutning i den kommunistiske studentbevegelsen. Men de samme sekteriske feilvurderingene av Folkebevegelsens arbeid og utviklingsmuligheter ble gjort her som ellers. De ble raskt korrigert, men gjorde atskillig skade fordi de ble brukt av høyreopportunistiske elementer som ønsket å angripe ml-bevegelsen. Disse elementene prøvde etter beste evne å bruke Folkebevegelsens organisasjon for å styrke sin egen stilling. Denne sekteriske og parti-sjåvinistiske anti-kommunismen gjorde stor skade. Kampen for enhet i anti-EEC-fronten var ofte spesielt hard blant studentene.

De kommunistiske studentene bygde ut Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid til en hovedkraft i kampen blant studentene, men arbeidet også aktivt mot EEC i en rekke andre sammenhenger: I Folkebevegelsen, i student- og elevsamfunn osv. Initiativet til de fleste av de store og slagkraftige studentaksjonene mot EEC ble tatt av Arbeiderkomiteen.

I kampen for en virkelig aktiv motstandskamp blant studentene, kjempet ml-erne særlig mot to spesielle feilaktige ideer innen motstandsfronten. For det første ideen om at "kampen blant studentene er allerede vunnet". Lenge før EEC-motstanden var fullt ut mobilisert, var det elementer som mente at kampen på lærestedene skulle nedtrappes og

kreftene overføres til arbeid andre steder. Dels motsatte de samme folkene seg at studentene som studenter skulle aksjonere mot EEC. De lanserte tilbakeleggende synspunkter om at studentene var "lite velsett" og mente at studentene måtte "ligge lavt" i kampen. Dette var linjer som i virkeligheten bare kunne bidra til passivisering av motstanden blant studentene.

Arbeiderkomiteen og marxist-leninistene bekjempet disse defaitistiske ideene og knesatte linja med aktiv motstand. Arbeiderkomiteen kjempet gjennom slagkraftige tiltak som landsomfattende konferanser av motstandsaktivister, prøveavstemninger på lærestedene, lokale streikeaksjoner osv.

Arbeiderkomiteen på Universitetet i Oslo tok initiativet til generalstreik i samband med inngåelsen av Forlovelsespakten våren 72. Streiken fikk 100% oppslutning - selv om Folkebevegelsens lokale ledeere viste en ytterst vaklende holdning, og på et visst tidspunkt åpent gikk til angrep mot flertallet i streikekomiteen med tale om "SUF-kupp" osv. Men grunnplansaktivistene i Folkebevegelsen støttet opp om aksjonen og avviste den anti-kommunistiske hetsen.

Trass i at anti-kommunisme og vakling mange steder hadde stygge utslag i de lokale ledelsene i Folkebevegelsen, gjorde Folkebevegelsen - sett under ett - en svært stor innsats i kampen mot EEC blant studentene. Folkebevegelsen organiserte svært bredt, spredde mengder av agitasjon og informasjon, og samlet om seg et stort antall aktivister. Både for Arbeiderkomiteen - og særlig Folkebevegelsen - gjaldt det at de mobiliserte mange nye studenter til politisk aktivitet og bevissthet. Tusener over hele landet fikk sin politiske ilddåp i demonstrasjoner, stands, materiellspredning og diskusjoner og andre aksjoner.

I dette ligger en av de viktigste varige virkningene av EEC-kampen i studentbevegelsen: Den førte til en mäktig utviding av det progressive politiske studentmiljøet til et virkelig massemiljø. Og den førte til en sprangartet heving av den politiske bevisstheten og interessen hos store deler av massene. Samtidig førte den med seg en midlertidig styrking av høyre-opportunistiske og revisjonistiske elementers stilling. Men hovedtendensen er en styrking av de kommunistiske og progressive ideenes stilling i studentmassene. De kommunistiske studentlaga hadde kraftig vekst i løpet av kampen.

Vi kan også notere en annen viktig virkning av EEC-kampen. I denne kampen ble parolen "Enhet studenter-arbeidere" vir-

kelig satt ut i livet. Gjennom stor innsats i EEC-kampen har studentene vunnet bedre kontakt og større tillit i store deler av det arbeidende folket.

KVINNEKAMPEN – ET NYTT KAPITTEL

Massebevegelsen blant kvinnelige studenter er av ny dato, den har i stor grad oppstått spontant, og utviklinga har gått meget raskt. Situasjonen i kvinnebevegelsen er ennå ikke avklart på mange viktige felter, og det er vanskelig å se klare faser i utviklinga. Den organiserte delen av kvinnebevegelsen består fortsatt i stor grad av intellektuelle kvinner, og det er derfor nødvendig å se kvinne-kampen blant studentene i nøye sammenheng med resten av kvinnebevegelsen. Møtsigelser på de høyere lærestedene har i stor grad preget hele den nye kvinnerørsla.

I løpet av noen ganske få år har kvinnekraft og kvinneorganisering utviklet seg fra å interessere et fåtall kvinner, til å bli en massebevegelse. Kvinner som aldri før har deltatt i politisk arbeid, er trukket aktivt med i kampen for egne interesser. For kommunistene har denne bevegelsen strategisk betydning: Uten en grundig og systematisk mobilisering og organisering av norske kvinner, vil ikke en norsk revolusjon kunne gjennomføres. Kvinnebevegelsen er en avgjørende del av enhetsfronten.

Hvorfor kom oppsvinget?

Den langvarige høykonjunkturperioden i norsk etterkrigs-økonomi, førte bl.a. til at en noe større del av kvinnene ble trukket ut på arbeidsmarkedet, spesielt i deltidsjobber. Samtidig førte den beinhard strukturrasjonaliseringa til særlig store endringer for mange kvinner, kårerne deres ble mer usikre og utsatte enn før. Dette er en del av det materielle grunnlaget for utviklinga av en ny kvinnebevegelse. Andre forhold som spilte inn var den generelle radikaliseringa av massene i Norge, også kvinnene, ikke minst under EEC-kampen. Internasjonal innflytelse - særlig fra USA - hadde en viss betydning for det innholdet bevegelsen hadde den første tida.

Oppsvinget materialiserte seg i første rekke i opprettelsen av Ny-feministene, en bevegelse som i løpet av kort tid vant en viss innflytelse - særlig blant yngre, intellektuelle kvinner. Marxist-leninistene var i begynnelsen lite engasjert i kvinnekampen, og vi manglet både en grunnleggende teoretisk analyse av kvinnespørsmålet og en konkret

politikk for dagskampen. Fra 1971 begynte kvinnekampen å få en viss prioritet innafor våre rekker. Ett eksempel på dette er det at kvinnene markerte seg i en egen seksjon i Rød Arbeiderfront i Oslo dette året. Også i vår eksterne propaganda begynte vi på denne tida å ta opp forskjellige sider ved kvinneundertrykkinga.

Opprettelsen av Kvinnefronten seinhøsten 72 står for oss som det viktigste enkeltuttrykket for oppsvinget i kvinnebevegelsen. Såvel politisk som organisatorisk gikk marxist-leninistene i spissen for dannelsen, og vi kjempet på kvinnefrontens stiftelseslandsmøte mot endel smågrupper ved Universitetet i Bergen som hevdet at tida ikke var inne for en ny kvinneorganisasjon. Det siste året (73) har til fulle vist at vi handlet riktig: På ett år har Kvinnefronten dannet grupper på minst 200 steder over hele landet, og hadde ved årsskiftet 73/74 ca 4 000 medlemmer. Det finnes grupper på alle de høyere lærestedene.

Interessen for den nye kvinnebevegelsen favner vidt, og omfatter alle slags kvinner. Men den organiserte delen har foreløpig hatt særlig grobunn blant kvinner i intellektuelle yrker, eller i utdanning. Kvinnebevegelsen på de høyere lærestedene er derfor i dag ett tyngdepunkt i hele den nye kvinnebevegelsen.

Kampen mellom de to linjene

Avgjørende for hvilken retning kvinnekampen skal ta, er svaret på spørsmålene: Hva er årsaken til kvinneundertrykkinga under monopolkapitalismen - kjønnsroller eller materielle strukturer? Og: Hvem er de arbeidende kvinnenes hovedfiende - mannen eller monopolkapitalen?

I dag som tidligere går det to linjer i disse spørsmålene - på den ene sida en feministisk analyse, på den andre en proletær kommunistisk linje for kvinnekampen.

Feminismen

Feminismen tar sitt utgangspunkt i møtsigelsen mellom kvinner og menn, og gjør dette til det mest sentrale i kvinnekampen. Konkurransen med menn, og kamp mot mannens undertrykking av kvinnene blir den viktigste oppgaven, i familien, på arbeidsmarkedet og på alle andre områder i samfunnet. Deres uttalte mål er likestilling mellom kvinner og menn, uten hensyn til kvinnenes faktiske særegenheter: at de føder barn. Historisk kjenner vi eksempler på at denne analysa har ført til at feministiske kvinneorganisasjoner har gått mot proletarkvinnenes krav om særbeskyttelse i indu-

strien, med den begrunnelse at det ville svekke våre konkurransemuligheter overfor mennene.

Fordi feminismen ser på mennene som de viktigste undertrykkerne, er en naturlig konsekvens av deres analyse at de ensidig retter kampen inn mot "kjønnsrollemønsteret", dvs mot undertrykkende rollefordeling og holdninger i familien og samfunnet forøvrig. Kamp for materielle krav gis i regelen annen-prioritet.

Feministiske organisasjoner har historisk sett stått for og kjempet gjennom mange viktige kvinnekrav. Også i dag er det viktig å søke enhet og samarbeid med organisasjoner som kaller seg feministiske. Men: Som ideologi står feminismen for en individualisering av kvinneundertrykkinga, en fornekting av det materielle grunnlaget for denne, og for en ensidig innretting av kampen mot menn i sin allminnelighet. Derfor står feminismen som det viktigste uttrykket for småborgerlig innflytelse i kvinnebevegelsen.

Hva er proletær kvinnepolitikk?

Mot dette stiller vi proletær, kommunistisk analyse av kvinneundertrykkinga, med utgangspunkt i de rådende klasseforholdene. Meget kort oppsumert av vår analyse denne: Historisk faller oppkomsten av kvinneundertrykking sammen med privateiendommens framvekst, og ikke på noe tidspunkt kan dette forholdet ses isolert fra eiendomsforholda. I dag har den særskilte undertrykkinga av kvinnene sitt grunnlag i at kvinnene i folket holdes utenfor den samfunnsmessige produksjonen. Monopolkapitalens jag etter maksimal profitt kan aldri forenes med full sysselsetting i et land. Brei investering på alle områder i næringslivet er langt mindre lønnsomt enn søregen investering på områder som i øyeblikket gir stor profitt - gjennomrasjonalisert storindustri m.m. Dette har skapt behovet for å holde en stor gruppe i befolkningen konstant arbeidsløse, og hvem kan fylle en slik funksjon om ikke kvinnene?

I tillegg trenger monopolkapitalen kvinnene som en arbeidskraftreserve for å mobilisere deler av denne til dårlig betalte jobber når høykonjunktorene blomstrer. Ansettelsesbetingelsene er da så usikre at kvinnene lett kan sendes hjem når markedet strammes. Det er dette som preger forholda for de arbeidende kvinnene i dag. De kan aldri frigjøres uten at de sikres fulle muligheter for stabil deltakelse i produksjonen. Bare sosialismen kan fullbyrde denne målsettinga, for bare sosialismen kan sikre full sysselsetting for alle.

Med utgangspunkt i denne analysen er det at vi stiller følgende linjer for kvinnekampen:

- * Kampen må i praksis rettes mot monopolkapitalen som i dag undertrykker kvinnene dobbelt: som medlemmer av sin klasse, og særegent som kvinner.
- * Kampen må føres kollektivt og ta sikte på å mobilisere brede lag av norske kvinner. Vi gå mot ideer om at kvinneundertrykking er et individuelt problem som kan løses gjennom personlig bevisstgjøring.
- * Kampens hovedinnretting må være å sikre en samfunnsmessig tilrettelegging av kvinners RETT TIL ARBEID. Under dette går vi imot feminismens linje med å gjøre kvinnene mer "konkurransedyktige" enn menn, fordi dette bidrar til å undergrave viktige kvinneverdigheter. I stedet krever vi: Legg forholda til rette sånn at vi både kan føde barn og delta fullt i samfunnslivet.

Vi går m.a.o. mot ei linje som vil fremme en mekanisk "likestilling" mellom kvinner og menn uten hensyn til kvinnes spesielle kår, og vi legger opp en strategi for FULL FRIGJØRING AV KVINNENE!

Vi ser ikke bort fra den betydning den ideologiske undertrykkinga og kampen mot denne har, men vil tvert om arbeide offensivt for å bekjempe alle reaksjonære ideer om kvinners mindreværd. Samtidig vil vi hevde at en kvinneorganisasjon som baserer hele sin virksomhet på ideologisk kamp ikke vil være levedyktig. Vi ser det som avgjørende at kvinnebevegelsen river seg løs fra feministisk innflytelse.

Kampen på de høyere læresteder

Kampen mellom feminismen og den proletær, kommunistiske strategien for kvinnekamp er særlig viktig på de høyere lærestedene, fordi feministisk ideologi har spesiell gjennomslagskraft der. Det er ikke lenger formelle barrierer som hindrer kvinners utdanning, men de formelle rettighetene er i dag undergravd av en rekke faktiske hindringer. Kommunistenes oppgave er å forme en analyse av de kvinnelige studentenes materielle kår og stille kampoppgaver ut fra dette. Avklaring av forholdet til feminismen er viktig, og nødvendig for å gjøre fronten mer kampberedt. Men slik avklaring kan ikke bare skje gjennom diskusjon: Konkrete utadrettede aksjoner, skolering, oppsummering av kamperfaringene som fins (8. mars-aksjonene, daghjemsaksjoner, abortsaka m.m.) er nødvendig for å gjøre fronten til en kamporganisasjon. Lånekasseaksjonen kvinnegruppa på sosialskolen Økern i Oslo tok initiativ til høsten 73 representerer framgang i dette arbeidet.

Parallellt med dette går utviklinga av kommunistisk analyse av den ideologiske undertrykkinga av de kvinnelige studentene, slik den kommer til uttrykk i fagene, i undervisninga, og i forholdet til mannlige studenter. Kampen mot kvinneundertrykking innen den marxist-leninistiske studentbevegelsen kan gi verdifullt materiale. Til tross for at mye ennå er ugjort, er vi i dag kommet såpass langt at sentralstyret i Norges Kommunistiske Studentforbund består av nesten 50% jenter. Dette ville ikke vært mulig uten årvisse kamp mot all undertrykkende tenkning og praksis i våre egne rekker.

Enkelte Kvinnefront-grupper har gjort egne aksjoner på kvinnes plass i pensum-litteraturen. På Historisk Institutt ved Universitetet i Oslo er det opprettet et eget sær-
emne i kvinnehistorie, og ved Oslo Offentlige Lærerskole er det gjort en analyse av innholdet i Egners lesebøker.

Feminismen har utviklet en spesiell organisasjonsteori, og hevder at strukturen i en kvinneorganisasjon må være "flat" - dvs. uten ledelse. Kommunistene kjemper for en kvinnefront som kan lede kvinnekampen, og all erfaring viser at organisering og ledelse da er nødvendig. Stadig større deler av fronten har skjønnet dette av egen erfaring, og på de fleste høyere læresteder har kvinnefrontgruppene etablert seg med faste, valgte ledelser.

"Venstre"oppportunismen i kvinnearbeidet

Selv om kampen mot feminismen strategisk sett er avgjørende for den videre utviklinga av kvinnekampen, kan kampen mot "venstre"avvik hittil stått mer sentralt i Kvinnefronten. Konkret har den dreid seg om hvilken plattform fronten skulle ha, om den skulle ta stilling til sosialismen eller ikke. Smågrupper rundt de store universitetene ("KAG" i Bergen, "KUL" i Oslo, enkeltmedlemmer i SV osv) har arbeidet innbitt for å gjøre Kvinnefronten til en allment sosialistisk organisasjon. Vår linje har hele tida vært at fronten må være åpen for alle kvinner som vil slåss for egne kår, og at det vil være utillatelig sekterisme å stille teoretiske skoleringskrav til medlemmene. Denne linja har vunnet voksende oppslutning, og "venstre"linja er svært isolert i fronten - også på universitetene. Likevel vil det fortsatt være viktig å bekjempe angrep på frontens organisatoriske og politiske uavhengighet fra "venstre". At ideer av denne typen har spesiell utbredelse på lærestedene gir NKS et spesielt ansvar.

Marxist-leninistene og Kvinnefronten

Kvinnefrontens 2. landsmøte representerte en svært viktig framgang i bevegelsens historie. På den ene sida avviste

landsmøtet med overveldende margin alle forslag om å gjøre Kvinnefronten til en eksklusiv "sosialistisk front". På den andre sida - og dette er enda mer betydningsfullt - la landsmøtet opp en politikk som etter vår mening klart retter seg inn på de proletære lagene av norske kvinner. Handlingsprogrammet for Kvinnefronten slår fast at kamp for kvinnelige særkrav under tariffoppgjøret, for flere og bedre daghjem, og for sjølbestemt abort - alt sammen krav som er helt grunnleggende for eldre og yngre arbeiderkvinner i dag. Kvinnefrontens plattform la også vekt på en grundig beskrivelse av kvinners forhold til arbeidslivet, og stiller en rekke krav utfra dette. Det var også stor enighet om at rekrutteringsarbeid blant kvinner i lavtlønnsgrupper og husmødre måtte stå i brennpunktet.

Vi vil arbeide for at Kvinnefronten holder fast ved og videreutvikler denne politikken, og dermed utvikler seg til å bli et slagkraftig og hardt tiltrengt våpen for den norske arbeiderklassens kvinner.

Marxist-leninistene gikk i spissen for å danne Kvinnefronten, og har hele tida spilt en ledende rolle i fronten. I alle viktige stridsspørsmål har ml-erne fått økende oppslutning om sin linje, og arbeidet vårt har skapt tillit blant frontens øvrige medlemmer.

På den andre sida har vi - særlig etter frontens 2. landsmøte - møtt harde angrep fra opportunistiske grupperinger som led sviende nederlag på landsmøtet. Angrepa har i hovedsak kommet fra universitetsmiljø, og har vært preget av usaklig hets, løgner og uetterretteligheter, at ml-erne manipulerer og dikterer alt fronten gjør osv. I sitt politiske innhold har angrepa i stor grad framstått som videreføring av den "venstre"linja som sto i brennpunkt for diskusjonen om frontens politiske grunnlag. Men også rein feministisk kritikk har vært framme. I all hovedsak har vi kommet styrket ut av kampene. Ikke minst har vi innsett at det også på kvinnekampens område er nødvendig å slåss for vår riktige politikk.

Arbeidet i Kvinnefronten hører til ml-ernes mest framskredne fronterfaringer. Fronten samler medlemmer av alle politiske oppfatninger, og de fleste medlemmene er ikke organisert politisk. På landsbasis har fronten gjort enhetsopplegg med andre kvinneorganisasjoner som Nyfeministene, Norsk Kvinnesaksforbund og Oslo Demokratiske Kvinnelag. Norsk Husmorforbund har en positiv men avventende holdning til fronten. Blant studentene har dette enhetsarbeidet hatt mindre betydning, i hovedsak fordi det ikke finnes andre

kvinneorganisasjoner på lærestedene enn Kvinnefronten. Enhetsarbeidet hittil i kvinnekampen viser konturene av en massiv enhetsfront av norske kvinner av stor politisk og tallmessig bredde.

Det har sjølsagt vært feil i ml-ernes kvinnearbeid. For det meste skyldes de mangel på erfaring og skoloring i kvinnearbeid. På de høyere lærestedene er det utviklet for lite særegen politikk for de kvinnelige studentenes kamp. Dette har sammenheng med at ml-erne i for liten grad har mobilisert alle kvinnelige medlemmer til innsats i Kvinnefronten, og at kvinnekampen for lite har vært sett som en kampoppgave for hele den kommunistiske studentorganisasjonen.

Marxist-leninistenes arbeid med å forme en kommunistisk kvinnepolitikk har skutt fart. Videre framgang avhenger av at vi greier å styrke og videreutvikle vår teoretiske analyse gjennom videre studier. Men først og fremst stilles det oppgaver til oss i den konkrete videreutviklinga av den massebevegelsen vi nå ser stadig sterkere spirer til blant studentene i Norge.

MARXIST-LENINISTENE I STUDENTERSAMFUNNENE

Studentersamfunnene var fra midten av 60åra preget av klar borgerlig og reaksjonær dominans. Kampen om styrene sto mellom radikale og reaksjonære alternativ. Oftest vant de konservative fordi det ikke fantes noen linje som totalt brøt med de konservatives studentikose forsumping av studentersamfunnene som progressive fora. Heller ikke fantes det noen progressiv bevegelse utenfor samfunnene som kunne støtte opp om en progressiv politikk. De reaksjonære holdt kontrollen lengst i Trondheim.

Allerede fra 65/66 ble det valgt "sosialistiske" kandidater med program som økte interessen for samfunnene, og dels drev de konservative på defensiven. Anti-imperialistiske spørsmål sto sentralt: Vietnam, NATO, osv.

Vendepunktet for de progressive i studentersamfunnene kom høsten 67 og våren 68 - særlig i Oslo. Da begynte den voksende revolusjonære retningen å gjøre seg sterkt gjeldende. De begynte en skarp kritikk av de konservatives korrupte system med representasjonskonti, nachspiel, studentikose fester for "grisen" osv. De tok opp studentenes stilling i samfunnet, interessekampen, imperialismen og andre internasjonale spørsmål, studentenes forhold til arbeiderklas-

sen og sosialismen osv. I samfunnet i Oslo fikk de revolusjonære ofte støtte i form av resolusjoner, vedtak, etc sjøl om det satt konservative i styret. Fra høsten 69 ble det valgt et sosialistisk styre, som inneholdt både marxist-leninister og reformister. For våren 69 stilte et nytt samarbeidsstyre mellom SUF-stud, sos-stud og A-stud for første gang under navnet Rød Front og tapte. De revolusjonære dominerte i DNS, og de konservative var i ferd med å miste kontrollen. Våren 69 led de nederlag i en rekke sentrale saker. Ikke sjelden måtte de konservative sitte og vente med sine utenlandske "eksperter" mens samfunnet diskuterte aktuelle politiske spørsmål, resolusjoner osv. Høsten 69 tapte de konservative stort, men reformistene hadde splittet ut og dannet "Sosialistisk Front". Marxist-leninistene fortsatte arbeidet med Rød Front sammen med uavhengige revolusjonære. Reformistene vant valget.

Men venstrefløyen under ml-ernes ledelse dominerte fortsatt debatten i samfunnet, og det ble snart klart at det reformistiske SF-styret var politisk udugelig. Det fulgte opp de konservatives manipulasjonslinje i DNS' økonomi - ei linje som gikk ut på å la reaksjonære advokat-spekulanter og kapitalister skalte og valte med midlene uten medlemskontroll. Rød Front krevde kontroll med midlene, og at overskuddet skulle brukes til støtte til kampen mot monopolkapitalen og imperialismen. Reformistene greide heller ikke å forme en klar anti-imperialistisk politikk. De nektet å bevilge Kr. 10 000 til Solkom, nektet å delta i høstens Vietnam-uke (og lagde stedet ei anti-imperialistisk uke der de knapt nok sjøl deltok). Sluttelig nekta de å støtte kritikk av sosialimperialismen. Det reformistiske styret i DNS tok sin død av denne politikken.

Gjennombrudd for Rød Front

Rød Front vant valget for våren 70. "Sosialistisk Front" klarte heller ikke nå å forme noen slagkraftig progressiv politikk. Rød Front vant på et klart utformet program, - og med en gjennomarbeidet politikk for utviklingen av DNS, for studentenes interessekamp, solidaritet med arbeiderklassens kamp osv. Programmet støttet "arbeiderklassens revolusjonære kamp", rettet seg mot USA-imperialismen og Sovjets sosialimperialisme, mot den norske monopolkapitalen og dens universitetspolitikk.

Rød Front-seieren innledet en ny fase i DNS etter krigen. De fleste saker ble "satt på hodet" og de reaksjonære feid vekk på område etter område. Rød Frontbevegelsen i studentersamfunnene ble landsomfattende - i løpet av 71 satt det Rød Front-styrer i alle universitetsbyene. DNS i folkets

tjeneste! var den samlende parola da Rød Front tok fatt i Oslo våren 70. På alle områder ble denne linja satt ut i livet. En annen viktig parole var: Solidaritet med arbeiderklassens kamp! Under Rød Front har studentersamfunnene blitt engasjert på ulike vis i støtte for den norske arbeiderklassens kamper, i streikestøttearbeid, innsamlinger, politisk støtte og organisatorisk bistand, solidaritetsmøter m.m. (På Rød Fronts første møte i Oslo ble det f.eks. samla inn Kr. 10 000 til Kiruna-arbeiderne.) Faglige tillitsmenn ble invitert som foredragsholdere.

- * Aktiv innsats i studentenes interessekamp. Diskusjonen om ulike sider ved studentenes situasjon og kampen for studentenes interesser er alltid blitt tatt opp av Rød Front. Også ressursmessig har samfunnene - og særlig DNS som har hatt de største midlene - ytt bidrag til kampen med bevilgninger osv.
- * Støtte i kampen mot imperialismen. Det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet, diskusjon om folkets kamp mot imperialismen, kamp for en riktig anti-imperialistisk politikk har alltid stått sentralt for Rød Front-styrene. Slik er studentersamfunnene gjort til viktige støtter i den anti-imperialistiske kampen.
- * Kamp mot EEC. Rød Front-styrene kastet seg fullt inn i kampen mot EEC. DNS bevilget Kr. 75 000 både til Arbeiderkomiteen og Folkebevegelsen, og viste på dette viset vilje til å slåss for enhet i kampen. EEC ble gjennom hele motstandskampen viet stor oppmerksomhet i DNS - både gjennom diskusjoner og materiell støtte.
- * Kulturen i Studentersamfunnene. Særlig i Oslo og Trondheim har Rød Front bidratt til å skape et tilbud av progressiv kultur for studentene.

Dette, og mye annet, har Rød Front-bevegelsen kjempet fram. Resultatene har ikke kommet rekende på ei fjøl. Utviklinga av studentersamfunnene er resultat av kamp, der marxist-leninistene har vært en drivende kraft.

Enhet på venstresida

Helt fra høsten 69 har Rød Front i ulike former kjempet for enhet på venstresida i DNS. Denne høsten stilte Rød Front et forslag overfor "Sosialistisk Front" om gjensidig forpliktende støtte mot de konservative i tilfelle en 2. valg-omgang ved styrevalget, forpliktelse til å støtte FSF og Solkom, samt å avholde visse viktige program møter. Dette tilbudet ble avslått av "Sosialistisk Front". Grunnen til at Rød Front og marxist-leninistenes enhetspolitikk har ut-

viklet seg fra det første begrensede samarbeidsforslaget i 69 til seinere forslag om styresamarbeid er flere:

I 69 håpet opportunistene å kunne vinne over en allianse mellom ml-erne og uavhengige revolusjonære, og dermed å erobre studentersamfunnene som plattform for reformismen, og rettet mot de revolusjonære. Videre hadde de en rekke håpløst tilbakeliggende ideer om dagskampen og den anti-imperialistiske kampen, gjorde regelrette angrep mot Solkom og Kampanjen Norge ut av NATO osv. Følgelig var det ikke politisk grunnlag for noe organisatorisk samarbeid. Slik var situasjonen i DNS våren 69, og slik sto det samtidig i Bergen, der Universitetet SF, A-stud og den revisjonistiske fløyen av K-stud stilte mot ml-erne og andre progressive, bl.a. med den begrunnelse at de ikke kunne akseptere parolen "mot sosialdemokratiets klassesamarbeidspolitikk"! Marxist-leninistene stilte sammen med uavhengige progressive og revolusjonære på et revolusjonært og klart anti-imperialistisk grunnlag, samtidig som vi kjempet for å samle venstresida mot de konservative i flest mulig aktuelle problemer.

Etter flere valgnederlag så opportunistene at de ikke kunne gjøre studentersamfunnene til redskap for reformismen. Samtidig hadde den politiske utviklinga på universitetene presset reformistene til venstre i en rekke klassekampsspørsmål, og dette gjorde det politisk mulig å foreslå styresamarbeid mot de konservative. Dette skjedde gang på gang, men reformistene har avslått selv om mange kampsaker ville vært tjent med en slik enhet. Dels har de dekket seg bak påstander om at samfunnene er "uviktige" - dels har de arbeidet for å få i stand allianser mot kommunistene. I mangel av andre argumenter anklager de marxist-leninistene for "ikke å være til å stole på". Men ett hederlig unntak bekrefter regelen: I det nystartete studentersamfunnet i Tromsø har det lyktes å kjempe fram enhet om styresamarbeid på venstresida.

De som har stått for en sekterisk linje i studentersamfunnene er ikke ml-erne og de uavhengige progressive i Rød Front, men tvert om reformistene og revisjonistene i dagens SV.

Også marxist-leninistenes virksomhet i studentersamfunnene har hatt visse feil. Samarbeid med andre progressive har ofte vært preget av sekteriske feil. Vi har ofte unnlatt å mobilisere disse kameratene politisk, lyttet for lite til deres vurderinger osv. Dette har svekket evnen til å utvikle politikken, trekke med nye grupper av studenter i samfunnene. Den indre kampen i ml-bevegelsen mot sekteriske

feil og "venstre"avvik har bedret mye på denne stillingen, lagt grunnlag for ny framgang og økt evnen til å mobilisere for en riktig politikk. Viktigst kom sekteriske feil til uttrykk overfor Grønt Gras i Oslo og en liknende allianse i Trondheim.

Disse alliansene var populistiske allianser. Som ideologi er populismen i alle dens sjatteringer et småborgerlig blindspor. Den setter ikke hovedmotsigelsen mellom klasser, men mellom sentrum og periferi. Den har i beste fall en mangelfull analyse av at det er den imperialistiske økonomien som er årsaken til verdens nød og ressursutplyndring. Mange populistere skyver derfor ansvaret over på det arbeidende folket - og går mot arbeiderklassens lønnskamp. De forstår ikke arbeiderklassens ledende rolle, og er fulle av parlamentariske illusjoner.

Men samtidig var Grønt Gras etc. uttrykk for radikalisering av nye lag av studenter - særlig gjennom EEC- og miljøvern-saka. Disse nye folkene ble trukket inn i studentersamfunnene og var på vei mot venstre, støttet for første gang FNL osv. I første omgang ble de tiltrukket av den småborgerlige reformismen.

Vi la alt for stor vekt på de reaksjonære trekkene hos denne nye bevegelsen, og forklarte ikke vår egen politikk skikkelig. Dette førte til nederlag ved valgene. Imidlertid ble disse feilene raskt tatt opp og rettet kamp mot innad i bevegelsen og utad. Grønt Gras-styret i Oslo utviklet seg i løpet av styreperioden atskillig mot venstre og godt samarbeid ble etablert med Rød Front i mange saker.

De siste åra har den kommunistiske politikken stått ulike mye sterkere både i samfunnene og ellers på universitetene enn tidligere. Samtidig kan nye grupper trekkes med på progressive standpunkter og til progressiv aktivitet. Mange av disse studentene er i første hand ikke revolusjonære, men progressive. De ønsker å kjempe mot monopolkapitalen og imperialismen og kan utmerket vel bli revolusjonære om de revolusjonære er villig til å komme dem i møte. For svært mange studenter har DNS de siste åra vært innfallsporten til progressiv politikk og aktivitet, - en betydning som på ingen måte må undervurderes.

Fra EEC-kampen og ut 73 har Rød Front derfor valgt ikke å grave skyttergraver mellom progressive og revolusjonære anti-imperialister, men stilt på en plattform som samler folk rundt klassekampkrav og anti-imperialistiske stand-

punkter. Dette var en riktig og nødvendig utvikling av politikken som samsvarte med en situasjon (EEC-kampen) som stilte store krav til enhet mellom alle progressive studenter.

DEN ANTI-IMPERIALISTISKE KAMPEN

Av første kapitlet i denne beretninga går det tydelig fram at diskusjon om imperialismen og anti-imperialistisk arbeid har vært sentralt i hele den tida det har vært marxist-leninister blant studentene. Det kom til uttrykk gjennom anti-imperialistisk arbeid på lærestedene og ellers, diskusjon i studentersamfunnene, deltakelse i demonstrasjoner og annen virksomhet. De reaksjonære tilhengerne av USA-imperialismen, sosialimperialismen og deres lakeier er drevet fra skanse til skanse, og er i dag temmelig isolert blant studentene. Dette betyr på ingen måte at denne kampen er sluttført.

Anti-imperialistisk solidaritet har hele tida spilt stor rolle for studentbevegelsen, fra marxist-leninistene først tok opp aktivt arbeid for Vietnams folk til dagens kamp for støtte til det chilenske folket. Ml-studentene har arbeidet drivende innen organisasjoner som Solidaritetskomiteen for Vietnam, Palestinakomiteen, Kampanjen Norge ut av NATO, Irlandsfronten og Solidaritetskomiteen for Chile. Den anti-imperialistiske bevegelsen i Norge har økt interessen for og kunnskapen om revolusjon og sosialisme blant studentene.

Vårt anti-imperialistiske arbeid bygger på disse tre viktige retningslinjene: Foren alle krefter som lar seg forene mot imperialismen og dens lakeier - støtte til folkenes kamp på deres egne premisser - demokratiske sjølstendige fronter som sjøl former politikken, mot partidirigering.

Solidaritet med palestinerne kamp

Fra 67 til idag har ml-bevegelsen vært den eneste politiske retning i Norge som har stått for klar og konsekvent støtte til det palestinske folkets kamp. I 67 ble dette standpunktet møtt med hets om "jødehat", "anti-semittisme" osv. fra borgerlig side. Også innen SF sto ledende kretser for en klar pro-israelsk linje. Lenge hadde det vært beundrende artikler om "Kibbutz-sosialismen" i Orientering. Vedtaket om Palestina på SUFs landsmøte i 67 reiste storm i SF og var, sammen med andre motsigelser, grunnlaget for bruddet i 69.

Palestina ble en viktig kampsak for ml-erne blant studentene. Allerede høsten 69 tok Rød Front opp et resolusjonsforslag om Midt-Østen i Studentersamfunnet i Oslo og borgerstudentene fra Den Konservative Studenterforening (DKSF) skrek over seg om at dette var "en skamplott uten sidestykke i DNS' historie". Enkeltpersoner innen ml-bevegelsen tok høsten 70 initiativ til danning av Palestinakomiteen, og siden da har ml-bevegelsen vært aleine om å jobbe og støtte systematisk denne organisasjonen. Solidaritetsarbeidet bidro til endring i opinionen. SFs Ungdom støtter i dag Palestinakomiteen, men har aldri prioritert arbeidet. SF gjorde i samband med krigen i 73 vedtak som i prinsippet støtter palestinerne. NKP/KU har i hovedsak stått på Sovjets linje i Midt-Østen, og ikke godtatt at avskaffinga av staten Israel og oppretting av en demokratisk palestinsk stat er den eneste løsningen.

Internasjonalt har Palestina-arbeidet vært grobunn for "venstre"opportunistiske ideer. I Sverige og Danmark har trotskistiske og halvtrotskistiske grupper begrenset støtten til å gjelde visse organisasjoner innen den palestinske frigjøringsorganisasjonen PLO. Ml-bevegelsen i Norge, og Palestinakomiteen, har alltid gått inn for å støtte hele enhetsfronten, selv om vi ser de palestinske ml-gruppene og Al Fatah som den mest framskredne delen av fronten. Dette har hittil bevart enheten i solidaritetsarbeidet. Solidaritetsarbeidet for Palestinas folk er et langsiktig arbeid. Også blant studentene står ennå stor grupper på Israels side eller er passive.

Solidaritetsarbeidet for Vietnams folk.

Solidaritetskomiteen for Vietnam ble startet av fagforeningsfolk, akademikere o.a. som en pasifistisk bevegelse under mottoet "Fred i Vietnam" i 65/66. Det ble først fart i arbeidet blant skoleelever og studenter fra 67, og disse gruppene har siden da vært hovedtyngden i organisasjonen. Som nevnt ble enhetsfront-prinsippet og en klar anti-imperialistisk plattform antatt i 67, da NKP-folk, AUFere etc brøt ut. Siden da har ml-bevegelsen vært drivende innen Solidaritetskomiteen. Historien har vist at et oppgjør var nødvendig for å knesette anti-imperialistiske frontprinsipper i Vietnamarbeidet. Når motsigelsene i Vietnam-arbeidet ble så langvarige som de ble, var det i første rekke fordi SF knyttet Solkom inn i kampen mot ml-erne, og i høsten 69 gikk til åpent angrep mot Solkom, - bl.a. i studenter-samfunnene. De prinsippene ml-erne kjempet for i Solkom i 67, er i dag anerkjente av hele venstresida med unntak av enkelte opportunistledere og smågrupper av "venstre"sektarisk type.

Siden 70 har hovedtendensen vært voksende enhet i Vietnam-arbeidet. I 70 vedtok Solkom og SFs Ungdom en fellesuttalelse som innebærer støtte fra SFU. Siden da har Solkom stort sett hatt bred støtte på venstresida blant studentene. (Vietnambevegelsen har aldri drevet organisert arbeid blant studentene.)

På de høyere lærestedene har det kontinuerlige organiserte Vietnam-arbeidet i perioder ligget nede. Viktigste årsak til dette er at ml-bevegelsens politiske prioritering av dette arbeidet har vært for lav på lærestedene, særlig i Oslo. Dels har dette skyldtes en ide om at "Vietnam-saka er vunnet" blant studentene, og at arbeidet derfor ikke er viktig. Sannheten er at den brede støtten til Vietnams folk på lærestedene nettopp gir spesielt godt grunnlag for aktivt solidaritetsarbeid.

For tusener av studenter har Vietnam vært første steget på veien til et revolusjonært standpunkt. Knappt noen enkelt-sak har i de 7 siste åra hatt større betydning for å omskape studentmiljøet fra borgerlig dominans til en progressiv dominans med mange revolusjonære trekk.

KAMPEN FOR STUDENTENES DAGLIGE INTERESSER

Siden 69 har marxist-leninister ledet alle viktige dagskamper for studentenes krav i Norge. Hovedlinja vår i dette arbeidet har hele tida vært å mobilisere de brede massene av studenter til kamp for sine egne interesser, og å forene studentbevegelsen med hele folkets bevegelse under arbeiderklassens ledelse. Denne hovedlinja er og har vært helt riktig.

Vår riktige linje i dagskampen har vært knesatt mot ulike feilaktige retningslinjer i studentbevegelsen. Av disse vil vi nevne noen:

- * Det har hele tida vært noen intellektualistiske elementer som har ment det var "galt" eller uviktig å mobilisere studentene til kamp for dagskrav, - at studenter ikke spiser brød, men bøker. Disse folkene mente at bare "teoretisk kamp" eller "ideologikritikk" var av betydning for studentbevegelsen.
- * Hele tida har det eksistert byråkratiske elementer i ledelsen for de "offisielle" studentorganisasjonene som har motarbeidet mobilisering av massene til kamp. Isteden ønsket byråkratene å kanalisere studentbevegelsen inn i "ansvarlige" forhandlinger med myndighetene, der de selv kunne spille rollen som "store studentledere" og legge grunnlag for framtidig karriere. Når det ikke har lyktes å kneble bevegelsen, har de med alle slags tricks prøvd å stille seg i ledelsen, for å bremse ned og skape forvirring. Høyresosialdemokratene og de konservative har på denne måten fungert som trofaste agenter for monopolkapitalen og staten i studentbevegelsen.
- * Samtidig har det hele tida fantes en sekterisk tendens. Denne har hardnakket motsatt seg prinsippet for enhetsfronten: å forene alle som lar seg forene i kampen. Isteden har de ønsket å granske hjertene og nyrer, stille paroler for kampen som var ute av samsvar med kampens natur og stillinga i massene, snevre inn fronten til bare å omfatte "bevisste sosialister" osv.

Alle disse linjene er dødslinjer for studentbevegelsen. M1-bevegelsen er den eneste retningen i studentbevegelsen som i alle år har ført en systematisk kamp mot slike linjer. Kampen mot disse linjene er en av de viktigste forutsetningene for at det de siste åra har vært en betydelig massebevegelse i dagskamp-saker blant norske studenter. Enkelte høyre- og "venstre"opportunister har påstått at denne bevegelsen har vært verdiløs fordi den "har lidd nederlag", og ønsket å vende tilbake til isolerte grublerier på studiekamret. Ingen oppsummering kunne være mer feilaktig. For det første har den progressive dagskamp-bevegelsen vunnet viktige seire: Kampen mot Ottosen-komiteen, kampen mot vektall i Oslo i 69, Lånekasseaksjonen 1970, husleiestreiken i Bergen osv. For det andre: Det er ynkelige "revolusjonære" kjempere som bare våger å reise kamp når seiren er sikker. For det tredje: Om ikke kampen mot statens angrep fortsatt føres med uforminsket kraft, vil det snart bli magre kår for fagkritikken våre kritikere ynder å skryte av. Og for det fjerde, og kanskje viktigst: Uansett seier eller nederlag har dagskampen spilt en mektig progressiv rolle i de seinere åra og bidratt vesentlig til den progressive dominansen blant studentene.

M1-bevegelsens hovedlinje i dagskampen blant studentene har vært god og riktig, og har bekjempet all byråkratisme, søkerisme og intellektualisme. I det monn vi har gjort feil, er det der vi ikke har ført denne kampen skarpt nok, der vi sjøl er blitt smittet av borgerlige ideer innen studentbevegelsen. Vi er den eneste retning som systematisk har hatt riktig hovedlinje i dagskampen.

KAMPEN MELLOM DE TO LINJENE

Mot slutten av 60-åra skjedde det et internasjonalt oppsving i studentbevegelsen - det såkalte studentopprøret. Høydepunktet i denne bevegelsen var 1968, med maiopprøret i Frankrike, SDS-aksjonene i Vest-Tyskland og store studentaksjoner i USA. Oppsvinget betydde et stort steg framover for studentbevegelsen i Vesten. Men nettopp fordi det skjedde så raskt, og fordi den kommunistiske ledelsen for studentene i de fleste landene var for svak, greide monopolkapitalen å spre råtne linjer som mange steder avsporet bevegelsen og brakte den i motstrid med folket forøvrig. Viktigst var teoriene til den amerikanske "filosofen" Herbert Marcuse, som ble voldsomt oppreklamert av monopolkapitalen. Marcuse hevdet at arbeiderklassen i de vestlige landa var "borgerliggjort" og at studentene utgjorde den

eneste revolusjonære krafta. Han doserte "anti-autoritære" ideer om at det viktigste var å bryte ned den "repressive toleransen" og påsto at ideologikritikk for å bryte det borgerlige ideologiske hegemoniet måtte være hovedformålet for studentbevegelsen.

Denne strømmingen nådde også Norge i 68, og Marcuse ble ivrig publisert. Den nye ml-bevegelsen tok straks opp kampen mot disse ideene, og klarte å hindre at de slo dype røtter. Vi slo fast at ideen om at arbeiderklassen var "borgerlig" var reaksjonært skvalder, og pekte på at "kritikk" ikke kunne stoppe statens reaksjonære framstøt med Ottosen-komiteen m.m. Marcuses norske venner ble isolert i denne kampen, og de reaksjonære ideene fikk mindre utbredelse enn i de fleste land i Vesten. (I praksis ble de aktive tilhengerne av Marcuse begrenset til små sekter ved de filosofiske instituttene ved universitetene i Oslo og Bergen.) Likevel finnes fortsatt endel av Marcuses tankegods bitvis mange steder i studentbevegelsen.

Ottosen-komiteen - "kritikk" eller kamp?

Kampen mot Marcuse-ideene var spesielt tilspisset i spørsmålet om hvordan studentene skulle føre kampen mot Ottosenkomiteens framstøt. Denne regjeringsoppnevnte komiteen var nedsatt for å strukturrasjonalisere og rasjonalisere, effektivisere og tilpasse den høyere utdanninga til monopolkapitalens behov. Den tok sitt utgangspunkt i at "...den form for kapital som kunnskap representerer, foreldes i dag raskere enn tidligere. Investering i grunnutdanning utover et visst nivå gir derfor et hurtig avtakende utbytte:" (Ottosen-komiteens 1. innstilling.)

Ottosen-forslaga utgjorde et storstilt student- og utdanningsfiendtlig framstøt fra staten og monopolkapitalen med hovedvekt på hardere arbeidspress (mer pensum på samme tid), dårligere arbeidsforhold (flere studenter for hver lærer, mindre lesesaler og materiell), superrasjonalisering av grunnutdanninga og sterkere faglig, økonomisk og administrativ kontroll (strengere kontroll med fagkombinasjoner, kontroll med lån og bevilgninger, sterkere KUD-styring osv.).

Den første innstillinga kom i 67, og skapte svær diskusjon blant studenter og lærere på universitetene og andre høyere læresteder. Diskusjonen varte gjennom hele 68 og våren 69. Ottosen-komiteen ble behørig diskutert, avvist og fordømt av alle progressive - og det var ikke den gang så alt for mange organiserte progressive. Men diskusjonen var ofte preget av Marcuse-ideer om at ideologikritikken var det eneste viktige, og hadde ofte en form som gjorde den uforstå-

elig for studenter uten spesielle filosofiske interesser. Kritikken av Ottosen var ennå ikke blitt en massebevegelse.

Høsten 69 slo SUF(m-1) fast at Ottosen-reformer ble for-søkt lurt inn bakveien gjennom ulike reformforslag. Vi slo fast at Ottosen ikke kunne stanses "ved kritikkens makt alene" og at studentene måtte gå til aktiv kamp. Parolene våre var "OTTOSEN-KOMITEEN ER IKKE STOPPET - TIL KAMP MOT OTTOSEN-KOMITEEN!" og "SLÅ TILBAKE STATENS OG MONOPOLKAPITALENS RASJONALISERINGSFRAMSTØT!" Disse parolene ble meget aktivt propagandert i massene, og med dette gikk kampen mot Ottosen over i fasen med massekamp. På samme tid over-tok ml-bevegelsen den ubetingete ledelsen i kampen mot Ottosen-komiteen og førte den over i en fase med aktiv mot-stand.

Vår linje var at alle krefter måtte kastes inn i kampen mot de aktuelle Ottosen-framstøtene. Viktig var særlig i Oslo kampen mot vektfalls-system på historisk-filosofisk fakultet og mot lukking av institutt for psykologi. Oppor-tunister av alle slag var imot å prioritere kamp mot Otto-sen, og ønsket å fortsette en bevegelse med "kritikk", diskusjon og debatt i det uendelige, og uten å stille klare mål for bevegelsen. Denne linja var en linje for sabo-tasje av den aktive kampen mot Ottosen-komiteen, og ble forkastet av det store flertall av studentene.

Front mot angrepene - Faglig Studentfront (FSF) dannes

Den norske studentbevegelsen gjorde et stort steg framover da Faglig Studentfront i Oslo (FSF) ble dannet i september 68. Marxist-leninistene i SUF-stud gikk i spissen for å danne FSF, og organisasjonen hadde fra starten ca. 500 medlemmer. Organisasjonen skulle

"... samordne og føre an i kampen for studentenes interesser når det gjelder studieformer, pensum og undervisningsforhold, sosiale forhold, boligspørsmål og økonomiske forhold, og virke for en demokratiske organisering av universitetets og lærestedenes arbeid" (Formålsparagrafen).

På de ulike instituttene og lærestedene ble det opprettet basisgrupper som skulle organisere arbeidet lokalt.

Etter forslag fra marxist-leninistene ble det vedtatt et program som gikk ut på å gi den nye organisasjonen en inn-retting som kunne gjøre den til en kampdyktig enhetsfront blant studentene, som tok opp studentenes krav og organiser-te aksjoner, opplysningsarbeid osv.

Programmet rettet kampen mot monopolkapitalen og staten. Et

viktig punkt var at det slo fast solidaritet med andre grupper:

"Også andre grupper blir stadig hardere presset av monopolkapitalen. Gjennom tidsstudier, stemplingsur, økt skiftarbeid o.l. må lønnsarbeiderne bære kapitalens krav om økt effektivisering".

Og videre: At "lønnsarbeidere, småbrukere, fiskere og ungdom under utdanninga" må "samle seg til felles aksjoner".

Tanken med FSF var - som navnet henspiller på - at studentene skulle få sin fagforening. FSF var en front av folk med ulike partisympatier samt mange partiløse, som sluttet seg sammen om et begrenset program. Høyre-SFernes linje om å gjøre FSF til en allment "sosialistisk" organisasjon led nederlag. Selv om FSF fra starten utvilsomt hadde sekteriske trekk, var den stiftet på et prinsipielt ikke-sekterisk grunnlag.

FSF var fra starten en aktivistenes organisasjon. Den samlet de - forholds fåtallige dengang - progressive på instituttene. Basisgruppene var små men aktive, og la med sitt arbeid mye av grunnlaget for den seinere progressive dominansen ved mange institutter. FSF betydde brudd med den sekteriske intellektualismen som rådde i Sos-stud, der smågrupper av folk isolerte seg på instituttene uten å gjøre noe praktisk. MED FSFs dannelse gikk dette sirkelvesenet dukken (Sos-stud ble snart oppløst) og studentbevegelsen gikk inn i en periode med massekamp.

Marxist-leninistene er den eneste organisasjon som hele tida konsekvent har støttet FSF og arbeidet i fronten.

Kamp mot reformisme og utopisme - den defensive linja

I løpet av 69 utformet ml-bevegelsen for første gang en samlet taktikk for studentkampen i perioden med Ottosenkomiteens angrep. Denne kom til å bli kjent som "defensiv-strategien" og spilte stor rolle. Vi slo fast at hovedmotsigelsen på universitetene gikk mellom på den ene sida studentflertallet og flertallet av lærerne og andre ansatte, og på den andre siden monopolkapitalen, staten og deres lakeier på universitetene. Monopolkapitalen utgjør den sterkeste sida i denne motsigelsen, og fører angrep mot den andre sida. Ottosen-komiteen utgjør hovedsaka i dette angrepet, som i første rekke tar sikte på å rasjonalisere utdanninga, strukturrasjonalisere utdanningsvesenet, og sikre monopolkapitalen uinnskrenket kontroll på alle områder. Omtrøtt slik beskrev vi situasjonen i 69/70.

Utfra dette slo vi fast at studentenes kamp med nødvendighet i hovedsak måtte bli en forsvarskamp for å slå tilbake mobopolkapitalens framstøt. Vi slo fast at siden angrepene i første rekke rettet seg mot universitetene som utdanningsinstitusjoner (og ikke f.eks. som forskingssentra) så var det nødvendigvis også forsvar av utdanninga og utdanningsforholdene som var særlig viktig. Vi understreket at situasjonen i kampen krevde at kampoppgavene ble stilt utfra hovedmotsigelsen, og at ikke underordnede motsigelser måtte gis prioritet - f.eks. kamper om hva som er den marxistiske linja i vitenskapen.

Denne linja vant etter kamper innen FSF fram til å bli samlende for de aller fleste progressive. SF bygde lenge på en feilaktig analyse av Ottosen-komiteen, som ble oppfattet som et forsøk på å "integreere enda en sektor i vårt samfunn, universitetet, i en kapitalistisk økonomi" - ikke først og fremst som et rasjonaliseringsframstøt mot utdanninga. Denne analysen bygde på en vurdering om at vitenskap og teknologi holdt på å bli viktigere enn arbeiderklassen, og følgelig også enn de proletariserte akademikerne. Resultatet var en analyse som la overdreven vekt på universitetet som forskingsinstitusjon, og undervurderte utdanningssida. SF-ledelsen oppfattet lenge kampen mot "kapitalens irrasjonelle forskingsbehov" som hovedsaka. Dette var ei linje som ville avskjære de progressive fra de breie massene av studenter, som vanligvis oppfatter eksamen, tidsrammer, lån, bolig, pensum etc. som mer presserende problemer enn "kapitalens forskingsbehov".

Vår linje vokste også fram i strid med opportunistiske ideer om at universitetene gradvis gjennom debatt om alternativer, utbytting av pensa, progressive delreformer etc. kunne bli en "fri øy" eller "sosialistisk base" eller en "surdeig" for kampen ellers i samfunnet. Det fantes folk som mente at studentene sto i en offensiv kampsituasjon, og at kampformen burde være "offensiv mot det borgerlige ideologiske hegemoniet", diskusjon av "vitenskapens frigjørende funksjon", oppstilling av allverdens ønskelister om hvordan man helst ville ha universitetet osv. I denne perioden dekket atskillig reinspikka reformisme seg bak et fikenblad av "revolusjonær" Marcuse-inspirert studentisolasjonisme.

"KAG" i Bergen, og SF-ledelsen har de siste åra aktivt prøvd å forfalske hva vår defensiv-linje gikk ut på i 69/70. To punkter vil vi ta opp spesielt:

Vår linje har aldri vært "bare forsvar og ikke angrep".
Vi har alltid sagt at angrep og forsvar er to sider som

forutsetter hverandre innen enhver taktikk, og at 100% forsvar er flukt. Vi har alltid gått inn for en offensiv del i taktikken, men har understreket at den er underordnet den defensive hovedhensikten. Slik har hele tida vårt syn vært på det dialektiske forholdet mellom offensiv og defensiv. "KAG"s platte innvendinger om at det ikke går an "å skille helt klart" mellom offensiv og defensiv, og at problematikken derfor er meningsløs, er reindyrket metafysikk, og duger ikke i praksis - verken i krig eller universitetskamp.

Vi har alltid støttet offensive krav om bedring av studentenes kår der slik forbedring har vært mulig. Vi støttet f.eks. aksjonen mot latin forberedende i 69. Vi har kjempet for bedre kår for forberedende-studentene i Oslo. Vi støtter aksjonen for bedre låneregler for gifte kvinner i dag. Vi støtter kamp mot reaksjonær pensum-litteratur osv. Opportunistene sprer myten om at vi er mot kamp for forbedringer - mot offensiv kamp. Og de gjør det i en bestemt hensikt: De prøver å framstille sin egen - ofte nokså småskårne - fagkritiske virksomhet som "kamp mot det borgerlige hegemoniet" og dermed svært offensiv og "revolusjonær". Slikt er bløff.

Vi har aldri vært imot fagkritikk. Tvert om: Vi har alltid gått inn for fagkritikk, og særlig for fagkritikk som er av nytte for den vanlige student og ikke drives avsondret på "elite-seminarer" i ubegripelige "vitenskapsteoretiske" vendinger. I 69 kritiserte vi den aristokratiske seminar-kulturen på mange institutter fordi den sto i veien for en effektiv kamp mot Ottosen, og fordi Ottosen i det hele tatt ikke kunne stanses først og fremst ved fagkritikkens makt. I de siste åra har ml-erne gått i spissen for bevegelsen for fagkritikk, kollokvier, seminarer m.m. lokalt, og det har ingen berettigelse å reise tvil om vår holdning til dette arbeidet.

KAMPEN MOT STATENS RASJONALISERINGSANGREP

Siden 67 har staten på ulike vis prøvd å presse gjennom en studieordning som gir flertallet av studentene en kortvarig, lite yrkesrettet utdanning. Den lange studietida "bandt" for mye arbeidskraft, universitetsutdanninga ga for mye kunnskap som ble "raskt foreldet" og produksjonen krevde ikke så høyt kunnskapsnivå som universitet og høyskoler la opp til. 1 års nedkorting av utdanninga ville spare staten for milliarder. Med andre ord: Målet var klart.

Metodene for å presse gjennom endring av den gamle utdanninga har vært flere. Dels har staten bygd opp nye skoleslag: Distriktshøyskoler (DH) som bare gir en kort utdanninga (og samtidig ser ut som "distriktsutbygging") og pedagogiske høyskoler. Samtidig har man søkt å korte ned utdanningstida ved de gamle institusjonene, utvide pensum osv.

Motstanden mot statens framstøt har vært hardest ved universitetene og høyskolene, og har i det siste tatt seg kraftig opp ved de andre lærestedene. Studenter og lærere har stått sammen og forsvaret mot de fleste angrepene. Samtidig har de borgerlige idealene om akademisk frihet og uavhengighet vært hindrende for statens muligheter for å gripe direkte inn i styring av universitet og høyskoler. Isteden har indirekte virkemidler vært brukt med en viss suksess: Harde innstramninger av bevilgninger, krav om "harmonisering" av studieordningene ved universitet i tråd med de nye skoleslaga.

Mot Ottosen - vekttall og lukking i Oslo

Kampen mot Ottosen vant sine første seire i 69. Forslaget om lukking av institutt for psykologi i Oslo ble slått tilbake etter hard kamp fra psykologistudentene. Aksjonen var den første av en ny type, der det ble lagt stor vekt på å mobilisere alle studentene ved universitetet. Aksjonen ble sett i samband med Ottosen-komiteen og universitetssituasjonen som helhet. Staten ønsket å lukke psykologistudiet for å reservere midler for mer "lønnsomme" studier. Motstanden overrasket byråkratene, som hadde ventet lett jobb.

En annen viktig aksjon var kampen mot vekttall på Historisk-Filosofisk fakultet i Oslo. Et forslag i tråd med Ottosen hadde foreslått innført vekttall etter mønster av ordninga hos realistene. Samtidig ble det foreslått oppstykking av fagenhetene ned til halvår eller mindre, strammere tidsrammer m.m. Kampen mot vekttall ble reist over hele Oslo-universitetet. Demonstrasjon med 1 500 deltakere på Blindern-området, oppbryting av fakultetsrådsmøter m.m. ble tatt i bruk, og forferdet måtte vekttallstilhengerne trekke forslaget. FSF ledet begge aksjonene.

Budsjett-kampene

I tida fram mot folkeavstemninga i 72 innstilte staten seg på mer langvarig kamp for å forandre den høyere utdanninga. Høsten 71 gikk vi i spissen for å danne en bred front mot statens sparetiltak i statsbudsjettet. Overfor universitetene var statens linje å bruke økonomiske kontrollmidler til å fremme indre effektivisering og rasjonalisering. Distriktshøyskolene, på den andre sida, skulle utvikles og var

det skoleslaget som fikk vesentlige økinger i budsjettene.

Allmannamøter, styrer og råd, diskusjonsdager osv. ble brukt for å stille krav til budsjettet. Denne bevegelsen på grunnplanet ble fulgt opp med landsomfattende konferanser for å samordne kampen. Andre grupper under utdanning ble trukket aktivt med i kampen. Kravene ble grundig behandlet på de fleste lærestedene der det var en progressiv bevegelse fra før. Det statlige forsøket på å tilrive seg den politiske kontrollen ble avslørt. Og det ble pekt på at staten ikke ville sprøyte inn store bevilgninger pga. de frøenetske EEC-forberedelsene som krevde store investeringer. Mer direkte kontroll over utdanninga var en forutsetning for rask tilpasning og harmonisering med EEC-landa. Pampene i ledelsen for de "offisielle" organisasjonene til studentene (som NSU) vaklet lenge og ble aldri noen kraft i kampen. Høyreopportunistene (SF-lederne etc) spilte ingen aktiv rolle.

Lærerutdanningsloven

Loven om lærerutdanning ble viktig etter EEC-avstemningen. Staten la opp til rasjonalisering av læreryrket, svekking og rasjonalisering av lærerutdanninga. Loven innførte et nytt skoleslag, de pedagogiske høyskolene, som på litt sikt skal integreres i distriktshøyskolesystemet.

Interesseorganisasjonene som LNL og NSU agiterte mot loven på et i hovedsak riktig grunnlag. Men som alltid før, viste det seg nok en gang at disse organisasjonene har for svake masserøtter til å mobilisere bredt til kamp. ML-bevegelsen - som var den eneste organisasjonen som kunne samlet til effektiv kamp - var aktivt opptatt med omdanningsbevegelsen (se seinere) og undervurderte i denne tida betydningen av kamp mot statens utdanningspolitikk. Under Korvald-regjeringa ble forslaget moderert på enkelte punkter, og det var blant marxist-leninister i LNL en viss tendens til overvurdering av disse bedringene.

Svakhetene i kampen mot lærerutdanningslova viser nødvendigheten av at den marxist-leninistiske studentbevegelsen tar alvorlig på kampen mot statens utdanningspolitikk. Uten ml-bevegelsen er det sløtt ikke sikkert at det blir noen kamp. Saka viste også nødvendigheten av at organisasjoner som LNL, NSU etc knyttes nærmere til studentene, og viste at det var et følbart tap at FSF lå nede.

KAMPEN MOT ØKONOMISK FORVERRING

Våren 69 reiste arbeidere over hele landet seg til kamp mot forslaget om innføring av det nye moms-systemet. Ca 35 000 gjennomførte streikeaksjoner mot momsen. I Oslo gikk 5 000 arbeidere og studenter i tog. Forbitrelsen blant studentene var særlig stor fordi de lever på lån. Momsen ville bety et netto tap for studentenes levestandard - et tap staten ikke en gang hadde tenkt å kompensere. Dette skjedde samtidig som de siste åra hadde vist nedgang i realverdien på lån og stipend. Momsen var en viktig sak på utdanningsstedene, og de fleste støttet opp om kravet: NEI TIL MOMSEN! Kampen mot momsen reiste debatten om studentenes økonomi og gjorde det klart for de fleste at det holdt på å skje en kraftig forverring i den økonomiske situasjonen. Denne bevisstheten om forverring var et viktig grunnlag for at aksjonene mot lånekassa i 70 fikk det omfang de hadde.

Lånekasseaksjonen våren 70 - et gjennombrudd

Våren 70 lanserte FSF en aksjon for økte lån og stipend med utgangspunkt i den økonomiske forverringa for studentene. Kravet var at prisstigningene siste åra skulle kompenseres ved økte lånerammer, og momsen med et særskilt stipend. Ved kravet fikk svært bred oppslutning blant studentene, og var utgangspunktet for den største aksjonen i norsk studentbevegelse i nyere tid.

Linja vår i lånekasseaksjonen var riktig og baserte seg på bred mobilisering av massene og langvarig kamp. Vi drev grundig agitasjon og greide å spre kravet til alle deler av studentmassen. Kampen ble først reist på de store lærestedene, men i løpet av våren ble den tatt opp over hele landet. Mange steder der det aldri før var ført interessekamp betydde lånekasseaksjonen det første steget. Aksjonene betydde også gjennombrudd for enheten mellom ulike grupper av de utdanningssøkende. Gymnasiastene førte kamp mot normerte prøver, og yrkesskoløelevene tok opp kampen for sin økonomi. Begge disse kampene ble ført i nært samband med studentenes lånekasseaksjon.

Lånekasseaksjonen tok i bruk skarpere kampformer enn studentbevegelsen hittil hadde brukt. Den første generalstreiken ble gjennomført på Universitetet i Oslo, og mangfoldige tusen studenter demonstrerte over hele landet. Ml-bevegelsen gikk i spissen for en militant kampform - bl.a. ved okkupasjon av regjeringsbygget og aksjon på Stortingsgalleriet under behandlinga.

Ledelsen i NSU, LNL og studenttingene lå i 70 hos høyre-sosialdemokrater og konservative. Delvis bekjempet de mobiliseringa, dels var de passive. Og de ville svært nødig at studentene skulle gå til aksjon, - hvorfor kunne ikke de få forhandle i fred? Først da det viste seg at bevegelsen ikke lot seg stoppe, prøvde pampene å stille seg i spissen.

ML-bevegelsen blant studentene var meget fåtallig i 70, og FSF var en liten aktivistorganisasjon. Likevel greide vi - gjennom hele aksjonen - å gripe ledelsen både politisk og organisatorisk. Med dette tok vi for alvor spranget fra studieorganisasjon til kamporganisasjon. Dette betyr ikke at vårt arbeid var uten svakheter. En viss sektærisk tendens var ennå ganske sterk, og førte til at vi rekrutterte svært lite i 70. I første del av aksjonen var vi også preget av at dette var første gangen vi kjempet i spissen for en så stor aksjon. Vi hadde ikke ventet at den skulle utvikle seg så raskt som den gjorde, og hadde i starten en tendens til å henge noe etter bevegelsen. Feilen var ikke alvorlig, og ble raskt korrigert. Alt alt ga lånekasseaksjonen en mengde politisk og praktisk erfaring og bidro til rask utvikling av de kommunistiske studentorganisasjonene. Viktig for en riktig taktikk i denne aksjonen var anvendte studier av artikler av Stalin og Mao Tsetung om taktikk og strategi. Studiene brakte oss fram til prinsippet om å samle størst mulige krefter i motstanden mot hvert enkelt angrep - konsentrere kreftene, og føre langvarig kamp, og flere andre nyttige lærdommer.

Momskampen i 73

Høsten 73 ble det igjen reist kamp mot moms. Sammen med fagforeninger, kvinneorganisasjoner, venstrepartier og andre grupper under utdanning reiste studenter krav om fjerning av moms på matvarer. På de fleste høyere lærestedene ble saka aktivt propagandert, mange steder ble det arrangert streiker, demonstrasjoner, aksjonsdager o.l. Marxist-leninistene i Rød Ungdom var drivkrafta i arbeidet på de fleste lærestedene. Aksjonen ble hemmet av uvisshet om når det skulle aksjoneres i samband med behandlinga i Stortinget, kort tid til å diskutere politikken grundig m.m. Massekampen kan ikke skrus av og på etter Stortingets dagsorden, slik enkelte SV-folk synes å tru. Ledende faglige SVere var uvillige til å ta i bruk tilstrekkelige aksjoner, og kom i praksis til å sabotere denne momsaksjonen.

Likevel viste aksjonen en viktig ting: De har helt urett, som påstår at det er umulig å reise studentene til bred aksjon i økonomiske saker.

HUSLEIESTREIKENE

Statens boligpolitikk rammer studentene som bor på studentbyene til Samskipnadene. Økte boutgifter har ført til mange større husleiestreiker som marxist-leninistene har stått i spissen for. Aksjonene har alltid hatt stor oppslutning i starten. Men de har ikke vært lettkjøpte seire. Statens og Samskipnadens pressmidler er meget harde, og det kreves stor massemobilisering på studentbyene, støtte fra andre studenter og en viss støtte på Studenttingene for å vinne.

Oslo -71

Da det kom til husleiestreik våren 71 på studentbyene i Oslo, var dette første gangen at ml-bevegelsen ledet store boligaksjoner. Feilene vi gjorde var mye preget av få kunnskaper om aksjonsformen og liten erfaring. Men aksjonen tok sitt utgangspunkt i en helt riktig taktikk: Linja med kamp mot dyrtid og forverring når og der den foregår. Den sto i skarp strid med pampene i Studenttinget i Oslo som peip om at "Samskipnaden vil gå med underskudd" og at "pengene må tas inn et annet sted".

Streiken samlet over 1 000 studenter bak det rettfærdige kravet at leiene ikke skulle økes. Det ble lagd støttekomiteer på Blindern, underskriftaksjoner på studentbyene for de som ikke selv ville streike, men likevel kunne støtte aksjonen. Det ble propagandert i aviser, løpesedler, og med stands blant studentene osv. Et allmannamøte valgte streikekomite og denne ga ut aviser for å informere de streikende om utviklinga. I løpet av streiken ble det også lagd en fast allianse med hagekolonistene i nærheten, som sloss mot Samskipnadens og statens boligplaner på deres område.

Streiken rev i stikker mye av den tilliten Samskipnaden fortsatt hadde hos mange studenter. Samskipnaden viste seg som et redskap for statens politikk, og fikk støtte av et reaksjonært styreflertall i Samskipnaden og i Studenttinget. Etterhvert truet Samskipnaden de streikende med utkastning og presset meget hardt. Oppslutningen var synkende, og kampen ble avsluttet foreløpig uten at krava var innfridd.

Aksjonen viste at staten, og ikke Samskipnaden var den virkelige hovedfienden. Men aksjonene og streikegrunlaget la fra starten av opp til at Samskipnaden var den viktigste fienden. Denne feilaktige analysen svekket streiketaktikken.

Demokratiet og masselinja ble ikke tilfredstillende i streiken - selv om det ble valgt streikekomite, utgitt aviser, holdt allmannamøter, stands, husbesøk osv. I sluttfasen var det også utslag av eventyrpolitikk - bl.a. et forsøk på varehusboikott - som ga takknemlig åpning for hets.

Marxist-leninistene var aleine om å støtte streiken, og måtte binde store krefter i støttearbeidet mens den pågikk. Dette førte til en innsnevring av arbeidsfeltet som forbigående isolerte oss noe, og førte til at vi mistet initiativet i en periode.

Oslo - 72

Vinteren -72 stilte ml-erne seg igjen i spissen for en rettferdig husleiestreik i Oslo. Denne gangen ble krava stilt til staten, det ble krevd forhandlingsrett for studenter og samskipnadens ansatte, og stilt konkrete krav mot statens generelle boligpolitikk. Over 1 300 gikk i streik, og feide vekk all opportunistisk tvil om at streik var en riktig kampform. Varierte kampformer ble brukt ettersom streiken utviklet seg. Det var bedre massemobilisering i arbeidet med aviser, streikekomiteen, blokk-komiteer, overfor blokkansvarlige osv. Underveis gikk de streikende i spissen for et manifest hvor enheten mellom alle de største bolig-, miljø- og trafikkaksjonene i Oslo ble markert. Resultatet ble at Samskipnaden ga beboerne forhandlingsrett for framtida, og en skikkelig varselfrist. Og det ble ikke tatt forføyninger mot de som hadde deltatt. Streiken ble holdt oppe av leieboerne, og ble aldri i fare for isolasjon på samme vis som den året før.

Bergen -73

En omfattende og langvarig husleiestreikaksjon i Bergen i 73 førte til seier. Fra starten ble krava rettet mot staten, og da Samskipnaden trakk tilbake leieøkningene, ble statens medlem i Hovedstyret tvunget til å avsløre trumfkortet, - ankeretten til departementet. Departementet støttet selvsagt mindretallet, og krevde at studentene skulle betale gjelda. Ml-erne gikk i spissen for en blank avvisning av tilbakebetalingskravet, og krevde at leia ikke skulle økes i 74. Krava ble innfridd. Samskipnadens reelle innflytelse og sjølstendighet ble grundig avslørt overfor studentene, samtidig som enheten med de ansatte var styrket gjennom våre konsekvente krav om at inntektssvikten ikke skulle ramme de ansatte.

Streiken viste at det er en stor styrke å kunne vinne Ho-

vedstyret i Samskipnaden i tillegg til brei massestøtte, mobilisering av de streikende, enighet på venstresida osv. I Bergen var den viktigste svakheten i streiken at det var en viss tillit til at Studenttingets progressive flertall og styret i Samskipnaden "ordner saka aleine".

Opportunistene og husleiestreikene

Husleiestreikene har vært harde aksjoner, og opportunistene har vaklet fra bra linjer til målbevisst dolking av aksjonene under motgang. De har hatt en tendens til å støtte rettfærdige aksjoner i starten, for så å løpe fra ansvaret når det røyner på.

Universitetet SF i Oslo støttet streiken i 72 i starten, og oppfordret medlemmene til å jobbe aktivt. Tilsvarende i Bergen året etter. I Oslo i 72 krevde de at et flertall på studentbyene skulle streike for å gå inn for aksjon. Og selv da et flertall faktisk streiket, fikk de kalde føtter da Samskipnaden sa at det var færre streikende enn streikekomiteen oppga. Langdryg kamp om antallet streikende, undersøkelser m.m. hemmet aksjonen. Men verst var det da SF og allierte - etter å ha blitt helt isolert i streikekomiteen med kravet om avblåsing av streiken - spredde løpeseddler på Blindern med slike krav. Med hyl og skrik om at ml-erne hadde "kuppet" streikekomiteen stilte de seg helt på linje med de reaksjonære. Dette var en ytterst ussel linje.

I Bergen mente AIKere at streiken måtte avblåses fordi inntektssvikten ville gå ut over de ansatte. Dette var usant, men skapte en viss uro, og hemmet kampen. SVerne på Handelshøyskolen stilte seg i september helt på ei kapitulasjonslinje, som innebar at studentene skulle betale den økinga samskipnaden hadde pålagt i januar. Denne linja fikk ikke støtte av studentene, som riktig innså at den innebar kapitulering.

FAGKRITIKK

Diskusjonen om fagkritikken og dens rolle i den progressive studentbevegelsen har oftest vært temmelig forvirret. En av grunnene er at fagkritikk kan være så mangt. Ml-studentene er tilhengere av fagkritikk i ulike former, men slår samtidig fast at fagkritikk ikke kan være noen hovedlinje for den progressive studentbevegelsen. Dersom studentene ikke fører en vedvarende kamp mot statens utdanningspoli-

tikk, vil mulighetene for å drive fagkritisk arbeid snart være tapt.

Det fagkritiske og vitenskapelige arbeidet må drives på ulike politiske nivåer, og tjener ulike formål:

- * For det første studentseminarer og kollokvier. De hjelper studentene å ta eksamen, hjelper dem til å gjennomskue borgerlig tøv i faget dersom progressive deltar på dem, og er et utmerket propagandaforum for kommunistene.
- * For det andre spesielle prosjekter til støtte for folkelige kamper - som f.eks psykologistudentenes prosjekt om Knaben-nedleggninga, historie- og jus-studenters arbeid for Totenås-aksjonen, historiestudenters arbeid med kvinnehistorie, økonomiske utredninger i samband med tariffoppgjørene, ulike faggruppers innsats i samband med EEC-kampen osv.
- * For det tredje vitenskapelige arbeider som fremmer den vitenskapelige sosialismen i tilknytning til et fag.

Endel opportunister har lansert fagkritikken som et "effensivt" kampvåpen for å "bryte ned det borgerlige ideologiske hegemoniet". Dette er en ubrukelig strategi for revolusjonære: Det borgerlige ideologiske hegemoniet kan ikke ødelegges under kapitalismen. Denne problemstillinga var sterkt framme i samband med danninga av FSF og kampene mot Ottosen.

I dag har enkelte opportunister tatt opp igjen frasene om "offensivt" fagkritisk arbeid - men denne gangen i en helt annen betydning. Nå skal studentbevegelsens hovedoppgave være å yte faglig bistand til folkelige kamper. Vi marxist-leninister går helt inn for at dette stilles som en av fagkritikkens målsettinger. Men vi kan vanskelig se hvordan det blir så skrekkelig "offensivt". (Jfr. psykologenes Knaben-prosjekt.)

Marxist-leninistene har alltid bekjempet, og vil fortsatt bekjempe, søkerisk fagkritikk av den typen som har sitt utspring i bokdyrking eller bedagelighet.

ORGANISERINGA

Utviklinga av FSF

FSF i Oslo led endel under prioriteringa av husleiestreiken i Oslo i 71: et kampområde utenfor selve universitetet, som

bare angikk en minoritet direkte, ble stilt i sentrum. Men FSF fortsatte å være den ledende organisasjonen i interessekampen, gjennom og etter husleiestreiken.

I slutten av 71 begynte fronten å merke at kampen mot EEC var den altoverskyggende oppgava for aktivistene ved universitetet. Interessekampen ble, og måtte bli, rykket ut av det politiske sentrum ved universitetene. Selv om fronten tok opp de utdanningsmessige konsekvensene av EEC-medlemskap, var ikke det til å unngå. Det ville vært grovt uriktig å prøve å stille interessekampen i sentrum for politikkene ved universitetene i 72.

Den altoverskyggende EEC-kampen var den viktigste enkeltårsak til at FSF ble svekket i sin ledelse av studentenes interessekampbevegelse. Enkelte SFere har prøvd å servere en kvakksalversk historieskrivning som går ut på at vi ml-ere har "drept" interessekampen gjennom feilaktig ledelse. En slik historieskrivning er gjennom falsk.

EEC-kampen var en ytre årsak til FSFs svækkelse. Den virket ekstra sterkt fordi fronten hadde visse indre svakheter som stadig gjorde seg gjeldende, og som gjorde det vanskelig å gjenreise fronten til sitt tidligere nivå etter folkeavstemningen.

Venstreorganisasjonene, bortsett fra ml-bevegelsen, prøvde "silent killing" av FSF i hele tida etter 70. Bred støtte fra studentene til FSFs rettferdige krav gjorde åpne angrep på FSF til en politisk umulighet. Isteden prøvde opportunistene å svekke fronten gjennom stille boikott, nekte å prioritere arbeidet i den, nekte å ta verv osv.

Men viktigere var det hele frontens karakter, plattform og arbeid var for lite utviklet og tilpasset endringen i forholdene i det politiske miljøet på universitetet. FSF var dannet i 68 som en aktivistisk minoritetsorganisasjon, som organiserte et fåtall meget aktive på en stram politisk linje om få sentraliserte kampoppgaver. En slik organisasjon var meget hensiktsmessig på en tid da venstrekreftene var fåtallige, og da det var nødvendig å samle kreftene om ganske få oppgaver. Men samtidig ble den ute av stand til å suge opp de store massene som ble drevet til venstre under det allmenne oppsvinget, interessekampasjonene og EEC-kampen. Allerede i 70, da fronten hadde sitt gjennombrudd, viste denne svakheten seg tydelig: Trass i enorm støtte og oppslutning om FSFs krav var rekrutteringa ubetydelig.

* Aktivistkrava til medlemmene var for sterke - arbeidsstilen var ikke egnet for å skape en masseorganisasjon.

- * Fronten drev for sentralisert arbeid på noen få sentrale oppgaver. En organisasjon som skal mobilisere bredt i massene må ta opp et bredere spekter av problemer enn FSF noensinne gjorde. For svak forankring i den lokale politikken på de lokale lærestedene var også et resultat av denne politiske sentraliseringa.
- * Frontens politikk var for avansert til at den kunne rekruttere bredt i mellomlag. Offisielt var fronten "anti-kapitalistisk", men reelt tok den opp ganske framskredne sosialistiske analyser av utdanninga og samfunnet forøvrig. I praksis førte dette til at fronten ble - om ikke en sosialistisk front - en front av sosialister.

Vi skal uten å blunke ta vår del av ansvaret for disse indre svakhetene i fronten. De korresponderer med en viss sekterisk tendens hos oss selv. Men samtidig er en ting viktig å understreke: SFere og andre som gjerne angriper oss for vårt arbeid i FSF har vært de fremste nettopp til å forsvare disse sekteriske svakhetene i frontens arbeid.

SF-lederne har gått imot omdanning av FSF til en bred masseorganisasjon og tviholdt på gammeldags arbeidsstil. De har tviholdt på "anti-kapitalismen" og bekjempet våre forsøk - bl.a. i diskusjoner om omdanning av FSF til en fagforening med dagskravplattform - på å gjøre fronten åpnere og bredere. Istedet for å rette øynene framover og arbeide for en ny og sterkere organisering av interessekampen som samsvarer med det politiske massemiljøet som er vokst fram siden EEC-kampen, retter disse folkene blikket bakover, og drømmer om en slags gjenfødelse av det "kritiske" sirkelvesenet av Sos-stud-typen fra 69 og før.

Arbeidet i studentenes "offisielle" interesseorganisasjoner

Marxist-leninistiske studenter arbeider i alle de "offisielle" interesseorganisasjonene: Norsk Studentunion (NSU), Landslaget for Norske Lærerskolestudenter (LNL), Fellesrådet for Sosialskolestudentene (FR), og Distrikthøyskolestudentenes Landsforbund (DHL). Langt på vei er de reaksjonære i dag isolert i disse organisasjonene.

Gjennom arbeidet i FSF og i studentaksjonene hadde marxist-leninistene vunnet tillit i brede lag av studentene. Ml-erne sto sterkt i NSU fra 71, da de konservative for første gang ble så isolert at de gikk fra landsmøtet i et forsøk på å sprengte organisasjonen. Siden da har marxist-leninistene sett det som en hovedoppgave å hindre at organisasjonene

kan brukes av de reaksjonære mot studentene, og gjennom avbyråkratisering og demokratisering å omforme organisasjonene til kamporganisasjoner.

Noen kamerater mente i 70 at NSU aldri kunne bli et kamp-redskap for studentene. Utviklinga siden da har vist at de tok feil, og at de blandet sammen NSUs forholdsvis frie status med Studenttingenes binding til staten. Men samtidig er det klart at organisasjoner som NSU, med den massekon-takt ledelsen har, og med utpreget mangel på grunnplansor-ganisering, i dag ikke er i stand til å lede interessekamp-en.

LNL har på de fleste skolene fått i stand grunnplansorgani-sering som kan mobilisere til kamp. Ml-erne har gått i spis-sen for å danne livsdyktige skolelag. Fra å ha 3 aktive skolelag har LNL nå 22 aktive skolelag. Men annå legger ikke alltid marxist-leninistene tilstrekkelig vekt på arbeidet i LNL.

I FR kom vi ikke skikkelig med før i 72. Opportunistene og de konservative hadde til da rådd grunnen aleine. Organi-sasjonen var preget av "stort hode og lite kropp". Ved å forene oss med mellomlaga, og ved å ta opp saker som har angått massene på grunnplanet, er vi i ferd med å utvikle FR til en virkelig interesseorganisasjon for sosialskole-studentene. Ml-erne har hele tida vært drivkrafta i denne utviklinga. Samarbeidet med SV-folk og uorganiserte er meget bra.

I DHL blir fronten i blant neglisjert av ml-ere lokalt. Men likevel har vi bidratt atskillig til å gjøre fronten slag-kraftig.

Det er en oppgave å trekke flere med oss i arbeidet lokalt for å utvikle organisasjonene. SV-folk jobber sentralt, men ofte svakt lokalt. I LNL jobber de f.eks med få unntak ikke på grunnplanet.

SV-folk har stilt forslag om å stille organisasjonen på "sosialistisk" plattform i FR. Liknende forslag kan ventes i andre organisasjoner. Marxist-leninistene har slått fast at slike plattformer fungerer sekterisk i dagens situasjon.

Demokratisering - avbyråkratisering - lag kamporganisasjoner

Avbyråkratisering måtte til for at organisasjonene skulle tjene studentenes interesser bedre - særlig i NSU. Tidligere var praksis at studentpampene ble ansatt for å lage svære

utredninger om alternativforslag staten lett kunne overse. Vi la fram ulike forslag i organisasjonene for å

- * styrke grunnplansarbeidet til tillitsmenn og ansatte sekretærer,
- * mobilisere landstingsdelegatene i kontinuerlig arbeid, og dermed avlaste den sentrale ledelsen og desentralisere,
- * styrke grunnplansorganiseringa.

Reformistene og revisjonistene har støttet dette i ord, men i praksis har de brutt lite med pamperiet og karrierestrevet. Men det har vært en viss framgang i NSU: delegatgruppene jobber kontinuerlig, og arbeidsutvalgene har styrket grunnplansarbeidet sitt.

I NSU har det i det siste vært en viss tendens til ikke å ta hard kamp mot byråkratiske høyre-opportunister som ønsker å drive politikk høyt hevet over hodet på folk. Slik unnfallenhet er en dødslinje som undergraver tilliten til vår organisasjon. Hovedtendensen er likevel i dag at organisasjonene omdannes til kamporganisasjoner. Momsaksjonen 73, solidaritetsarbeid og aksjoner viser framgang sammenliknet med situasjonen før 71. Men ennå har vi ikke gjort gjennombrudd i DHL og NSU.

Mangel på sentral marxist-leninistisk ledelse for arbeidet i organisasjonene har vært en svakhet. Våre fraksjoner er blitt isolert med sin politikk og sine problemer i de ulike organisasjonene. Ingen samordning har systematisk funnet sted. Det har ikke kunnet unngås at fraksjonene i noen saker har vurdert lovforslag o.l. ulikt. Mangel på kontrollerende ledelse på landsbasis fører til at fraksjonene til ml-erne i de ulike organisasjonene kan komme til å binde hele den marxist-leninistiske studentbevegelsen i viktige spørsmål. Og den åpner for feilgrep. Det nye studentforbundet vil kunne bidra stort til å rydde opp i disse forholdene.

MARXIST-LENINISTENE OG KAMPEN I STUDENTTINGENE

I slutten av 60-åra sto Studenttingene (ST) for en reaksjonær politikk. ST-representantene var "ansvarlige" politikere som skrev brev og innstillinger og gikk på konferanser i statsbyråkratiet, og som i studentpolitikken sto for øking i semesteravgiften (68), var for deler av Ottosenkomiteen (68-69) og fungerte som en reaksjonær byråkratikklikk mot studentenes interesser. (I momssaka i 69 gikk de f.eks

ikke mot moms, men bare inn for krav om kompensasjon.) Marxist-leninistene boikottet ST i Oslo fram til 71 fordi det ikke var noe å gjøre i et slik sammensatt organ, og fordi det viktige var å vise studentene at de bare hadde seg sjøl og sin kamp å stole på.

Fra 71 stilte vi til valg i Studenttinget. Vi hadde vunnet fram med massekamplinja i store deler av studentmassen, og ST var blitt drevet med som en vaklende høyreside i aksjonene. Dessuten hadde Studentsamskipnaden i Oslo blandet seg inn i en del prosjekter som var i strid med studentenes interesser - som prosjektet for å sanere det gamle byområdet Kampen i Oslo, og for å rasere Sogn Hagekoloni for å utvide studentbyen på Sogn.

Ml-erne gikk inn for å avsløre politikken til Studentsamskipnaden og for å nøytralisere den studentfiendtlige karakteren ST hadde. Men ml-erne var en mindretallsfraksjon, og selv om progressive tingrepresentanter gikk sammen med oss var ST i Oslo fram til 73-74 dominert av høyresida. Ml-erne hadde enhet med høyreopportunistene i AUF, SF osv. i en del saker (EEC, anti-imperialisme m.m.) men i de fleste avgjørende Samskipnadssaker (budsjettet, hagekolonisaka m.m.) sto opportunistene sammen med de konservative.

Høsten 71 la Samskipnaden i Oslo opp til prisøkinger på kantinen og hyblene. Ml-erne og andre progressive nektet å godta prisøkinger, mens de konservative og endel av høyreopportunistene mente at prisøkingene var nødvendige, og at det måtte stilles krav om økte lån og stipend for å kompensere.

Høsten 71 fikk endel av de sosialdemokratiske faglige til-litsmennene de ansatte til å gå til proteststreik mot at ST ikke godtok prisøkingene. Ml-erne svarte med å propagandere for at studentene og de ansatte hadde felles interesser og måtte rette krava mot staten. En del av de ansatte protesterte også imot at streiken var rettet mot studentene, og understreket at de ansatte hadde interesse av at staten tok ansvaret for Samskipnadens økonomi.

I Bergen kom de samme motsigelsene opp høsten 72. Men her vant ml-erne flertall for ei linje om at Samskipnaden ikke skulle akseptere prisøkinger, og at staten var ansvarlig for bevilgninger som kunne holde prisene nede på et forsvarlig nivå. Dette førte til at flertallet i STs Arbeidsutvalg gikk av, og etterhvert til at Samskipnadens Hovedstyre ble dominert av ml-ere og andre som sto på den samme linja. Også her fikk sosialdemokratene i stand en streik mot studentene, men det fikk ikke varige konsekvenser. At ml-erne

brukte organer som Studenttinget og hovedstyret i Samskipnaden riktig, bidro sterkt til at husleiestreiken kunne bli framgangsrikt gjennomført.

Studenttinget er en korporativ representasjon knyttet til en kapitalistisk monopolbedrift staten har full kontroll med. Noen ml-ere mente i 69 og 70 at det måtte være feilaktig å stille til valg i et slikt organ. Erfaringene viser at de tok feil, og at kommunister selv i et slikt organ kan gjøre atskillig nytte for seg. Men samtidig viser erfaringene at Studenttingene aldri kan bli noen ledelse for interessekampen.

KAMPEN FOR EN KOMMUNISTISK MASSEORGANISASJON

Den marxist-leninistiske bevegelsen blant studentene har gjennom hele sin tid kjempet for å gripe ledelsen i studentmassene i kampen for de daglige interessene såvel som i kampen for sosialismen. Den kommunistiske studentbevegelsen er en kamporganisasjon - en organisasjon for klassekamp. Vi har alltid lagt stor vekt på å bekjempe og korrigere feil og mangler som har hindret oss i å kunne fungere som en kampleidelse for studentene. Vår vekst gjennom 7 år fra en håndfull personer til Norges sterkeste studentbevegelse viser at denne kampen har båret frukter.

Kamp mot sekterske feil i politikk, taktikk, arbeidsstil og organisasjon har spilt en avgjørende rolle. Sektismen er slike borgerlige feil og linjer som skiller oss og den kommunistiske politikken fra studentmassene. Kampen mot sekterske feil i ml-bevegelsen blant studentene har gått gjennom mange faser og tatt ulike former. I tida rundt bruddet med SF kjempet vi for å kvitte oss med den dårlige SF-arven: Byråkratiske arbeidsformer, slapp, udisiplinert stil i organisasjonen, mangel på sikkerhetspolitikk, økonomisk rot osv. Disse trekkene ved organisasjonen hindret oss i å kaste oss ut i kampen, og måtte ryddes av veien.

Høsten 69, og særlig våren 70, gjorde ml-studentene gjennombrudd som kamporganisasjon, fra før i hovedsak å ha vært en studie- og propagandaorganisasjon. I denne tida ble det gjort stor framgang i arbeidet. Laga ledet de viktige aksjonene for økte lån og stipend, og mot statsbudsjettet i 70. Og vi gikk i spissen for en rekke større og mindre kamper mot Ottosen-reformer av ulike slag. De nye oppgavene og det nye nivået i arbeidet avdekket nye svakheter og feil. Feilene var av sektersk karakter - en tendens til at kommunistene utviklet klikkvesen, isolerte seg fra omgang med vanlige folk, og hadde liten kontakt med massen av studenter. Isolasjon fra massene fører til at de kommunistiske parolene og linjene ikke kan føres ut - at organisasjonen mister "bein å gå på". Etterhvert vil en slik stil også ødelegge organisasjonens evne til å stille riktige oppgaver, vurdere situasjonen riktig osv. Resultatet blir politiske feil ut fra mangel på kjennskap til virkeligheten - degenerering av organisasjonens evne til å være ledende i massekampen.

Det ble tatt meget alvorlig på disse feilene. En egen korri-
geringskampanje ble satt i gang, som bl.a. omfattet studier
på masselinja og frontpolitikken, grundig behandling på
sommerleirer osv. Gjennom kampanjen ble de viktigste sek-
teriske feilene fjernet og bevegelsen ble mer i stand til
å løse sine oppgaver.

Ytterligere en ny fase i utviklinga startet med EEC-kampen
høsten 70. Vi har tidligere pekt på hvordan EEC-kampen av-
dekket motsigelser i ml-bevegelsen som førte til oppgjøret
med Hovden-gruppa, og hvordan bevegelsen med kritikk av
Hovden avdekket atskillige "hovden-feil" i vår egen politikk
og taktikk. En rekke av disse spørsmålene var av betydning
for den kommunistiske studentbevegelsen: Feil i vurderinga
av det nasjonale spørsmåls betydning, av småborgerskapet som
arbeiderklassens strategiske allierte, av taktikken overfor
Folkebevegelsen osv. Det ble også påvist forvrengninger av
"aktivist-prinsippet" i frontpolitikken - en tendens til å
kreve "super-aktivisme" av alle frontmedlemmer, og til å
undervurdere betydningen av masseorganisering. Og videre i
frontpolitikken: en tendens til ikke virkelig konsekvent å
holde seg til prinsippet om å forene alle som lar seg fore-
ne. Denne avgrensinga mot "venstre"sektarisme la grunnlaget
for de seinere oppgjørene med de små utbrytergruppene i
"KAG" og "KUL".

Gjennom EEC-kampen, kampen mot Hovden-gruppa etc. utviklet
ml-gruppene (MLG) seg til den ledende partibyggende organi-
sasjonen i bevegelsen. Tidligere hadde SUF(m-l) arbeidet
for å forene denne oppgaven med oppgaven som kommunistisk
ungdomsforbund, og hadde påtatt seg oppgaver som normalt
ville vært parti-oppgaver. Stort sett løste SUF(m-l) med
hell disse oppgavene, men dette kunne ikke unngå å gå på
bekostning av arbeidet med å organisere ungdommen for kommu-
nismen og å lede ungdommens kamper. Det betydde derfor et
stort framsteg både for SUF(m-l) og hele bevegelsen, da ung-
domsforbundet på landsmøtet i 71 kunne stille seg den stra-
tegiske oppgaven å omdanne seg til en kommunistisk masse-
organisasjon for ungdom.

Som et første skritt ble kraftig kritikk tatt opp mot sek-
terisme i rekrutteringsarbeidet og opptakspolitikken. Mange
steder ble det ikke drevet systematisk arbeid for å re-
kruttere nye medlemmer til ungdomsforbundet, sympatisører
gikk lenge uten å bli tatt hand om. Samtidig var det en
tendens til å stille for store krav til nye medlemmer: Ofte
krevdes det gjennomgått omfattende studier, høyt teoretisk/
politisk nivå, og ofte var også selve opptaksprosedyren
temmelig vidløftig. Korrigering av disse feila førte til

sterk vekst i medlemstallet. F.eks ble medlemstallet i laga ved universitetene i Oslo og Bergen doblet i løpet av vinteren og sommeren 72.

Starten på omdanningsbevegelsen var mye preget av diskusjon om hva omdanninga skulle innebære, og hvor vidtrekkende den skulle være. To grunnleggende spørsmål ble stilt: For det første om organisasjonen skulle være en masseorganisasjon av kommunistisk karakter, med kommunistisk plattform osv. eller om f.eks en progressiv, anti-imperialistisk organisasjon var mer tjenlig. For det andre om organisasjonen skulle organiseres etter den demokratiske sentralismens prinsipper. Disse spørsmålene ble diskutert på lærestedene i løpet av høsten 72.

En viktig svakhet ved disse organisasjonene var at spørsmålet om masseorganisering vanskelig kunne stilles spesielt med henblikk på problemene på lærestedene og blant studentene. Mangelen på en landsledelse for den kommunistiske studentbevegelsen gjorde en slik særegen innretting av omdanningsbevegelsen på lærestedene vanskelig.

Gjennom diskusjonen nådde vi enighet i de to spørsmålene. Organisasjonen skulle fortsatt være kommunistisk, men vi understreket samtidig at spørsmålet om ungdomsorganisasjonens plattform var et taktisk, ikke et strategisk, prinsipielt spørsmål. Under andre betingelser i klassekampen kunne andre plattformer og grunnlag tjene kampen best - f.eks. et anti-fascistisk, demokratisk o.l. Annerledes med det kommunistiske partiet: Et kommunistisk parti som bygger på marxismen-leninismen og er organisert etter den demokratiske sentralismens prinsipper er en forutsetning for sosialistisk revolusjon i Norge under alle forhold. I og med stiftelsen av AKP(m-l) var det mulig å diskutere hvilket grunnlag Rød Ungdom skulle stå på.

OMDANNINGA KOMMER VIRKELIG IGANG

Bevegelsen for omdanning av SUF(m-l) kom først virkelig i gang høsten 72. Den skjøt ytterligere fart etter dannelsen av AKP(m-l) og etter Rød Ungdoms ekstraordinære landsmøte våren 73, (der SUF(m-l) skiftet navn til Rød Ungdom). Fram til i dag har omdanningsbevegelsen blant studentene først og fremst hatt framgang på fire områder:

- * Korrigering av arbeidsstilen - kamp mot sekterismen i det indre livet, mot "krigskommunismen".

- * Slutt å drive politikk som et "Ungdommens Kommunistiske Parti". - En masseorganisasjon for studenter må legge opp sin politikk og virksomhet utfra studentenes spesielle behov og interesser. Dette betydde å utvikle nye arbeidsformer og å forme ut politikk på nye kampområder.
- * Styrking av de lokale røttene i miljøet og på faget/skolen. Kommunistiske studenter måtte bli studenter på linje med alle andre.
- * Diskusjon om oppretting av et eget studentforbund i ml-bevegelsen.

På alle disse områdene er det gjort avgjørende framsteg. Samtidig har oppgavene stilt mange nye problemer, og det er gjort mange feil.

Kamp mot "krigskommunismen"

Som helhet var situasjonen i SUF(m-1) i 72 god. Kaderen var preget av sterk kampvilje og bra nivå. Organisasjonen var i rask vekst, og utførte et stort arbeid i EEC-innspurten. Organisasjonen var stort sett velorganisert og slagkraftig, en slagkraft og mobiliseringsevne som var både beundret og fryktet. Kampen for omdanning ble tatt opp utfra styrke, - ikke fra svakhet. Likevel var det sider ved arbeids- og ledelsesstilen i SUF(m-1) som stilte seg skarpt i veien for en rask utvikling til en masseorganisasjon.

Den demokratiske sentralismen gir ledelser på allé plan meget stor autoritet i ledelsen av arbeidet. Slik ubetinget autoritet er nødvendig for at organisasjonen skal kunne kaste seg inn i kampen med alle krefter som én mann når klassekampen krever det. En kommunistisk kamporganisering må være sentralistisk. Under kritiske situasjoner og raskt skiftende kampforhold er dette særlig nødvendig. Og under krig, illegalitet, forfølgelser o.l. er leders ubetingete autoritet en forutsetning for at organisasjonen skal overleve.

Krigskommunismen er en arbeids- og ledelsesstil som oppstår når vanlige tider oppfattes som permanent "krig". En slik stil er gjerne forbundet med en "venstre"revolusjonistisk utålmodighet - en tendens til å "regne verdenshistoria i semestre", og til å oppfatte enhver utsettelse - uansett hvor påkrevd - som et nederlag. Krigskommunismen er et "venstre"avvik i det indre livet i organisasjonen.

Den ideologiske rota til krigskommunismen er forakt for massene - særlig for kaderen som skal sette politikken ut i

livet. Krigskommunismen oppfatter ledelsen som "supermenn" og den vanlige kaderen som "redskap" for politikken. Derfor unnlater den å mobilisere kaderen til å forme ut politikken, og til å finne de rette arbeidsmetodene. Istedet for å lede gjennom kollektive diskusjoner av politikken, leder den krigskommunistiske ledelsen gjennom kommandering og administrative metoder. Denne stilen fører til en rekke feil i arbeidet:

Den leder til subjektivism og ensidighet i politikken. Dette fordi bare et fåtall personer mobiliseres i forminga av politikken.

Den leder til planløshet i arbeidet. Krigskommunismen preges av overdreven bruk av direktiver, improvisasjoner og plutselige omprioriteringer, møter og kampanjer som desorganiserer grunnorganisasjonens og lavere organers muligheter til å planlegge og utvikle sin egen politikk.

Dette leder igjen til usjølstendighet hos kaderen som blir lite trukket med i diskusjoner og avgjørelser, og som dermed får liten mulighet til å utvikle sjølstendighet og ansvar.

Hardt og uegennyttig arbeid, og stor kampvilje, har alltid vært en styrke hos den marxist-leninistiske studentkaderen. Sammen med en korrekt politikk harv dette, framfor noe annet, bidratt til vår sterke stilling i den norske studentbevegelsen. I samband med partibyggende arbeid, store kampooppgaver og krigskommunisme, hendte det ofte at det ble trukket for store veksler på kaderens kampvilje, - for store krav om aktivitet, uten tilstrekkelig hensyn til den enkeltes situasjon.

I en organisasjon som sikter mot å omdanne seg til en masseorganisasjon av studenter må det være rom for medlemmer med ulik faglig, økonomisk og sosial situasjon, med ulikt politisk nivå og interesser. Oppgavene i en slik organisasjon må så vidt mulig løses på frivillig basis.

I studentlaga var det sammen med den krigskommunistiske stilen en sterk tendens til illegalitet i det indre organisasjonslivet: sjusking med valg av ledelser, med nominasjoner og beretninger. Ledelser som ikke blir kollektivt valgt, vil ikke på lang sikt kunne gjøre krav på tillit og autoritet. Slik praksis virker til å undergrave enheten i organisasjonen.

Kampen mot krigskommunismen ble ført i hele SUF(m-1) og MLG, men var særlig hard ved mange høyere læresteder. Tendenser til krigskommunistisk stil hadde vist seg tidlig i student-

laga - noen steder allerede i 70/71. Når tendensen slo særlig hardt ut i 72 hadde dette flere grunner: Oppgavene var særlig store i samband med folkeavstemninga. Samtidig hadde organisasjonen vokst svært samme året, og store enheter med mange uerfarne medlemmer stilte nye krav til hvordan organisasjonen skulle ledes.

Kampanjen mot krigskommunismen kom for alvor i gang høsten 72, og ryddet i løpet av et års tid vekk mengder av ubrukelig arbeidsstil. Den demokratiske diskusjonen av politikken og arbeidsformene ble avgjørende styrket i laga, og det ble slutt med kommanderingsstil overfor kaderen. Arbeidet og planene ble preget av mindre subjektivismen og improvisasjon, og det interne livet kom i mer betryggende legale former, med regelmessige beretninger, valg av styrer, nominasjoner osv. Alt i alt brakte denne kampen en mer rolig og saklig stil inn i arbeidet, og satte kaderen i stand til bedre å gro røtter lokalt, jobbe med faget, utvikle ny politikk osv. Kampen mot krigskommunismen var første steget i kampen for en ny type organisasjon - en organisasjon som kunne organisere bredt blant studentene. Kampen mot krigskommunismen var riktig og nødvendig.

Samtidig ble det, under og i samband med denne kampanjen utviklet mange ganske alvorlige feil. Disse utviklet seg dels i ly av kampen mot krigskommunismen, og var derfor ikke alltid lette å avdekke. Det hersket også på denne tida ganske utbredt usikkerhet om hvordan den demokratiske sentralismen skulle tillempes i en masseorganisasjon, og denne usikkerheten hemmet korrigeringa ei tid.

For det første var det folk som oppfattet kampen mot krigskommunismen som noe bortimot avskaffing av disiplin overhodet. Det oppsto ultra-demokratiske tendenser.

For det andre var det dem som oppfattet kampen mot krigskommunismen som noe bortimot en kampanje mot hardt arbeid. Det utviklet seg atskillig liberalisme i organisasjonen - også hos eldre kamerater. Ønsket om å forene frihet med disiplin ble mange steder oppfattet som om frivillighet og privat interesse skulle overordnes klassekampens krav.

For det tredje oppsto det feilaktige ideer om ledelsens rolle i en kommunistisk organisasjon. Noen kamerater mente at en omdannet ledelse skulle "lede minst mulig". Resultatet var mange steder alvorlig svekking av sentralismen og kampberedskapen i organisasjonen. Det ble mange steder reist helt uberettiget tvil om ledelser rett og plikt til å fatte avgjørelser som er bindende for organisasjonen og medlemmene.

For det fjerde ble en underliggende anti-teoretisk tendens styrka i studentlaga. Denne tendensen oppfattet det som "uomdannet" å drive aktive studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Den stilte teorien og studiene opp mot praksis i stedet for å betone enheten mellom teori og praksis og at teorien skal tjene praksis.

Dette dreier seg om avvik i omdanninga - ikke om at kampen for omdanning til en masseorganisasjon har "gått for langt". At de forholdsvis fritt kunne få utvikle seg, har sammenheng med svake ledelser på alle plan og mangel på en landsledelse for studentene. Korrigering av avvika begynte seinhøstes 73 og gjorde noen steder stor framgang i samband med landsmøtebevegelsen på vedtektene.

Politikk på nye områder

Under omdanninga har studentlaga arbeidet aktivt for å utvikle politikk på alle områder der studentene har behov og interesser. Denne utvidelsen av arbeidsområdet var helt nødvendig for å kunne fremme den kommunistiske politikken overfor andre studentgrupper enn de tradisjonelt "politisk bevisste". For å nå disse gruppene må vi ta utgangspunkt i deres behov og interesser. En del resultater er nådd på dette området.

- * Fagkritikken har fått økt vekt, og har blitt mer målbevisst gjennomført med styrking av grepet om faget i det hele.
- * Idrettsarbeidet har gjort store framskritt. Mange steder er det lokalt tatt opp ballspill, turer, mosjonsaktivitet osv. Agitasjon for Idrettsaksjonen er spredd.
- * Kulturarbeidet er utviklet mye. Allerede under EEC-kampen ble progressiv kultur mange steder brukt aktivt som virkemiddel i motstandskampen for å føre fram propaganda og agitasjon. Siden er dette arbeidet videreutviklet i valgkampen, i lokale miljøer osv. Et stort antall visegrupper, band, kor osv er vokst fram - det arbeides med sketsjer, sanger og dikt, fotogrupper og malegrupper.
- * Arbeidet i fagutvalg/studentutvalg og elevråd er styrket. Før hadde ml-erne ofte dårlig tak på den lokale institutt- og skolepolitikken, og drev interessekamp vesentlig i samband med sentraliserte aksjoner. Dette skyldtes dels en vurdering av vår egen styrke, dels en undervurdering av viktigheten av å ta opp lokale saker. Mangelen på sentralisert ledelse i interessekampen har ført til at det lokale arbeidet er drevet endel isolert fra de mer omfattende angrepene fra stat-

en. Særlig har det vært en tendens til nedprioritering av sentrale angrep i forbindelse med f.eks lærerutdanningslova, som bare ble tatt opp lokalt noen steder.

- * Framgang i kvinnekampen har brakt oss i kontakt med kvinnelige studenter som tidligere ikke var engasjert i politisk arbeid. Mange steder er kvinnekampen tatt opp i samband med miljø- og kulturaktiviteter, i samband med momskampen osv. I dag er studentlaga i ferd med å skaffe seg grep om særegenhetene ved kvinnekampen blant studentene - et viktig nytt felt i politikken vår. Internt ble kampen mot kvinneundertrykking innen bevegelsen tatt opp i samband med kampen mot krigskommunismen. Den krigskommunistiske arbeidsstilen var et spesielt hinder for utviklinga av de kvinnelige medlemmene.

Vi har de siste semestrene vunnet innpass ved mange nye læresteder gjennom at ml-erne bedre har tatt opp den lokale situasjonen ved skolen sin. Tidligere var mye av arbeidet lagt til miljøer utenom lærestedet. Styrking av lokallaga har satt oss i stand til å jobbe ved flere skoler. Ikke minst ved Distriktshøyskolene og lærerskolene har vi mange steder grodd faste røtter i den siste tida.

Sammen med utviklinga av nye kampområder har det vært tendenser til neglisjering av kampområder som tidligere var organisasjonens styrke, særlig kampen mot statens utdanningspolitikk. Denne tendensen gjelder særlig universitetslaga som mange steder driver godt lokalt arbeid, men i for liten grad har reist kamp mot statens store framstøt - f.eks. lærerutdanningslova.

En tilsvarende tendens viser seg som svekket kampberedskap når det gjelder deltakelse i og støtte til folkelige kamper. Dette kom klart til uttrykk ved baktunghet i støttearbeidet for de streikende arbeiderne ved Holmenkollbanen, selv om bra resultat etterhvert ble nådd.

En annen viktig feil er at rekrutteringsarbeidet ikke er utviklet på linje med framgangen i arbeidsstilen og politikken. Dette peker på at gode lokale røtter ikke automatisk betyr stor rekruttering, og på at det har manglet systematisk arbeid med å trekke sympatisører inn i organisasjonen. En viktig ytre faktor som har hindret rekrutteringsarbeidet, er desorganiseringa i samband med partistiftelsen og opprettinga av et studentforbund. Det er klare tegn til framgang i dette arbeidet. Endel lag har diskutert behovet for en kommunistisk ledelse av massenes kamp og som følge av det gått i gang med improviserte studiesirkler og oppnådd

raske resultater. Rekrutteringsarbeidet har lidd under mangelen av en egnet studiesirkel.

Også på studienes område er det store svakheter. Mangelen av en egen grunnsirkel for studenter hemmer studiearbeidet vesentlig. I en del lag, og på spesielle kampområder har det vært drevet godt arbeid med studier. Mangelen på studier i lag, fraksjoner og styrer svekker grepet om lokal politikk og ideologisk kamp innad og utad.

Bedre røtter - mer "vanlige folk"

Hardt arbeidspress og ideer om at studiene ikke var så viktige, førte ofte til at studentene i SUF(m-1) tok lett på stueiene, læste lite, og droppet undervisning der det var mulig. Mange engasjerte seg lite i institutets/skolens miljø, var passive i den faglige diskusjonen, deltok ikke på seminar og kollokvier osv. På denne måten mistet mange kommunister et viktig kontaktpunkt til massene og ble, særlig på universitetene, lett "turister" på faget. Følgen var også at kameratene fikk økonomiske problemer fordi de ble liggende etter fagplanen, og dermed nektet lån og stipend, - og i siste omgang til at de sto dårlig rustet til jobb etter studiene.

Hard arbeidsstil førte iblant faktisk til at sympatisørene nølte med å organisere seg i studentlaga, var redde for ikke å få tid til studium osv. Et nødvendig ledd i omdanninga var å bryte ned bildet av "umenneskelig arbeidspress" og forklare folk om arbeidsforholdene, kameratskapet og miljøet i organisasjonen.

Dårlig faglig arbeid virket også til å skape et uheldig bilde av oss blant mange studenter som oppfattet oss som proffpolitikere uten interesse for fag, miljø og medstudenter, - bare opptatt av "store linjer" og allmannamøtevedtak. Tillit bygges i hovedsak gjennom en riktig politikk, men sjusket faglig stil, upålitelighet i kollektivt faglig arbeid osv. undergraver tilliten til kommunisten og det han eller hun står for.

I ml-bevegelsen har studentene, nettopp på grunn av sin relativt frie arbeidssituasjon kunnet gjøre stor innsats på andre kampavsnitt enn i studentpolitikken. Dette har vært en viktig ressurs i bygginga av AKP(m-1) og vil være det også i tida framover. I en rekke situasjoner har det utvilsomt vært riktig at studentene har kjempet hardt og prioritert arbeidet med studiene ned. For eksempel har studentene mange ganger vært viktige i organiseringa av store bevegelser som 1. mai, EEC-kampen, streikestøtteaksjoner o.l. Den-

ne uegennyttige innsatsen er uttrykk for et høyt politisk nivå blant de kommunistiske studentene, og er et eksempel for ettertida. Dette gjelder også den samme innsatsviljen som kommunistiske studenter har vist under store studentkamper som lånekasseaksjonen, husleiestreiker, kamp mot lukking, rasjonalisering og andre framstøt fra staten.

Men når studiene og eventuelt studiekameratene nedprioriteres permanent, blir dette et alvorlig brudd på masselinja overfor studentene som hindrer kampen. I samband med om-danninga og diskusjonene sommer/høsten 72 ble oppgaven stilt for alle kommunistiske studenter om å skaffe seg skikkelig tak på faget og studiene. Medlemmene begynte å følge undervisning mer systematisk, aktiviserte seg i den faglige debatten, og førte fram progressive og kommunistiske synspunkter på fag og undervisning. På Universitetet i Oslo ble det tatt initiativ til mange fagkollokvier der kommunistene gikk foran i å organisere folk til kollektivt arbeid med studiene. Det ble også startet mange marxistiske og progressive instituttseminarer etter initiativ fra ml-ere, og vi begynte å gå i spissen for de fagkritiske diskusjonene og diskusjoner om pensumendringer.

Denne korrigeringa fikk to viktige resultater. Vi ble mer "hjemme" på faga/skolene, og oppfattet som "vanlige" studenter. Dette bidrar til at folk blir mer villige til å diskutere politikk med oss, og til å jobbe sammen med oss i politiske saker. Hver enkelt kamerats bekjentskapskrets er utvidet, og med den muligheten til å fremme politikken vår.

Mange studenter lever et temmelig rotløst, ustabilt, og kontaktfattig liv, der lesesal og hybel er hovedingredienter. Et levende lokalt miljø ved skolen eller instituttet er et stort behov for mange. Mange steder gikk ml-erne i spissen for å skape et slikt miljø. Og der det fantes fra før jobbet vi for å gi det et progressivt innhold. Det ble blåst liv i nedlagte studentforeninger, arrangert miljøkvel-der osv. Også arbeidet med lokalmiljøet bidro til å styrke våre røtter i massene.

I all hovedsak har dette arbeidet gitt betydelige resultater, - styrket grunnlaget for en kommunistisk masseorganisering. Den viktigste svakheten har vært at den kommunistiske politikken ikke alltid klart nok har vært satt i ledelsen for dette arbeidet. Det har vært tendenser til at kommunistene har lagt for liten vekt på å fremme sine synspunkter i samband med faget. Og det har forekommet upolitiske miljøtiltak, der mulighetene for å farge miljøet ikke

ble brukt. Noen steder har ikke ml-erne sett at det faglige miljøet og den faglige debatten har særlig stor betydning blant studentene. Der har ml-erne begrenset seg til allmenne miljøtiltak og tatt for lett på det faglige miljøet og debatten om faget.

To linjer i omdanninga

Kampen for omdanning av studentlaga var helt nødvendig, og har på de fleste områder vært ført med framganger. Men samtidig har den avdekket ganske alvorlige politiske feil. På mange måter var dette naturlig siden oppgaven med å omdanne organisasjonen til en bred masseorganisasjon for studenter var en ny oppgave som ingen hadde løst før oss. Vi hadde få erfaringer - norske som internasjonale - å støtte oss til.

Vi har tidligere slått fast at utgangspunktet for omdanninga var styrke. Omdanning til en kommunistisk masseorganisasjon blant studentene var en offensiv målsetting, en målsetting vi kunne stille fordi vi allerede var nådd langt.

Hittil har vi gjort strategisk framgang med hensyn til å tilpasse arbeidsstilen til en medlemsmasse med større skilnader i situasjon, nivå og interesser. Vi har skapt en mer åpen og demokratisk organisasjon, som er mer egnet til å fostre mange flinke folk. Vi jobber på en måte som er mer i samsvar med unge menneskers behov og interesser - og legger vekt f.eks. på behovet for miljø og rekreasjon ved siden av de politiske oppgavene. Og vi har hatt en meget betydelig tallmessig vekst.

For det andre har vi endret virkefeltet vårt fra hovedsakelig å være "allmen politikk" til å legge økt vekt på saker av spesiell interesse for studentene. Vi har styrket arbeidet vårt i studentenes interesseorganisasjoner, og arbeidet i lokalmiljøene på skoler og institutter. Vi har utviklet politikk på nye områder som kultur, idrett, kvinnekamp, fagkritikk, og vunnet innpass for alvor i nye skoleslag.

Og sist men ikke minst: Vi har kraftig bedret masserøttene til medlemmene blant studiekamerater og i det faglige miljøet. Vi har styrket vår ideologiske innflytelse i faglig debatt og lokalt miljø på lærestedene. Vi oppfattes mer som vanlige studenter, og har endret bildet av oss selv hos massene.

Alt i alt er det riktig å si at omdanninga har ført til viktig framgang når det gjelder vår masselinje overfor de brede lag av studentene, og at våre forutsetninger for rik-

tig å sammenfatte massenes behov og interesser er styrket. Dermed er et viktig grunnlag lagt for å styrke vår ledelse av studentbevegelsen.

Feilene som ble gjort i omdanninga i 73 var i hovedsak av høyreopportunistisk karakter. Disse høyrefeilene ble aldri sammenfattet til noen systematisk, fraksjonell høyreplattform og var aldri noen alvorlig trussel mot enheten i organisasjonen.

Kampen mot disse avvikene viste at det var mulig å korrigere dem raskt når alle medlemmene ble mobilisert mot dem. Det er et uttrykk for vår styrke at medlemmene kastet seg inn i kampen, først mot krigskommunismen og seinere mot avvik i omdanningsbevegelsen med entusiasme og klar målsetting om å styrke den kommunistiske studentbevegelsen. Motsigelsene ble løst gjennom diskusjoner i laga, i medlemsbladene, på sommerleirene osv. Det var et annet tegn på styrke at det ikke var tendenser til overslag og ukameratslig stil i disse kampene. Medlemmene kastet seg inn i kampen for å "kurere sykdommen for å redde pasienten" - ikke for å kvitte seg med enkeltpersoner som hadde store eller små feil. Kampene ble ført uten medlemstap, og la raskt grunnlaget for økt rekruttering.

Uten tvil har kampene innad mot "hovden-ideer", krigskommunisme og avvik i omdanningsbevegelsen ført den kommunistiske studentbevegelsen opp på et kvalitativt høyere nivå. Vi har høstet lærdom om hvordan politisk uenighet løses, som utvilsomt er av stor verdi ved framtidige oppgjør med feilaktige ideer i organisasjonen.

I omdanninga i 73 var det flest høyrefeil. Likevel utgjorde "venstre"opportunistiske ideer den viktigste trusselen mot enheten i organisasjonen. Begge disse avvikene sto mot ei riktig, revolusjonær linje i omdanningsbevegelsen, - ei linje som hele tida har vært hoveddrivkrafta i vår utvikling.

Høyrefeila i omdanninga kom til uttrykk gjennom ting som svekket kampberedskap på viktige kampområder som interessekamp og støtte til folkelige kamper, gjennom ultrademokratiske og liberale tendenser i organisasjonsarbeidet, gjennom tilbakegang i stuene osv. Hva var årsaken til at disse feila fikk utvikle seg så langt som de gjorde i studentlaga?

For det første ble oppgavene i omdanninga, og innrettinga av arbeidet, ikke særlig klart i starten. Vi visste alle at vi ville bli en masseorganisasjon blant studentene, men hadde uklare forestillinger om hvordan den skulle arbeide.

Skulle den praktisere demokratisk sentralisme? Skulle den fungere som en kampladelse for studentene? Skulle den legge stor vekt på interessekampen? En rekke slike spørsmål sto uklart for mange. Dette bidro til at mange kamerater kom til å mene at omdanninga innskrenket seg til kamp mot krigskommunismen, litt miljøarbeid, og lite mer.

For det andre eksisterte det bare en svak kommunistisk kjerne i organisasjonen som kunne korrigere feila der de utviklet seg. Dette hadde ulike årsaker, med røtter til dels langt tilbake. Allerede ved framveksten av krigskommunismen i organisasjonen ble kaderfostringa svekket. Den krigskommunistiske stilen var kjennetegnet bl.a. ved at kaderen ble trukket lite med i drøftelser og avgjørelser, og dermed av liten utvikling av grunn- og mellomplanskaderen. Studiene ble mange steder alvorlig svekket, og erfarne kamerater tok ofte lett på oppgaven med å utvikle de mer uerfarne.

Disse manglene og feilene ble særlig følbare fordi storparten av de erfarne kaderen i studentlaga ble tatt opp i MLG høsten 72. I starten hadde mange av studentlaga problemer med fortsatt å nyttiggjøre seg denne kaderen. Mangelen på erfarne kader ble spesielt skjerpet fordi organisasjonen, og dermed ledelsesoppgavene, vokste svært.

Opptakene i MLG var riktige og nødvendige ut fra behovet for at MLG, og seinere partiet, skulle bli ledende på de høyere lærestedene. Uten at MLG/AKP(m-l) er i stand til å lede studentbevegelsen, kan studentbevegelsen bli isolert fra resten av det arbeidende folkets bevegelse og gjøre store feil.

Samtidig som det hersket uklarhet om linjer og oppgaver, og svakheter i den kommunistiske ledelsen, ble organisasjonen gjort langt åpnere enn tidligere. Økt rekruttering og større åpenhet var helt nødvendig og riktig. Men det er et faktum at slik økt rekruttering ved siden av en hovedstrøm av sunne og revolusjonære ideer, også bringer økt tilsig av borgerlige og opportunistiske ideer i rekkene. Mange av disse nye medlemmene ble gående lenge uten å studere marxismen eller skaffe seg kamperfaring på et område. Slik som økt rekruttering til å virke som en ytre årsak til å styrke høyrefeilene i omdanninga.

Kampen mot høyrefeila i omdanninga ble tatt opp for alvor seinhøsten 73, og har kommet godt på vei ved stiftelseslandsmøtet for studentforbundet.

Mesteparten av kritikken mot feil i omdanningsbevegelsen har vært riktig og bidratt til nyttig korrigering. Men sam-

tidig har det vært antydninger til feilaktig kritikk av omdanningsbevegelsen. Noen har hevdet at "omdanninga er gått for langt" og villet vende tilbake til gamle dager. Dette er en "venstre"kritikk som ikke retter seg mot feil i, men mot hele omdanningsbevegelsen. Den viser at "venstre"-sekterske synsmåter fortsatt er en fare i organisasjonen.

Eget studentforbund!

Diskusjonen om oppretting av et eget studentforbund i ml-bevegelsen har pågått i over ett år. I hele Rød Ungdom er det bred enighet om at et slikt forbund nå trengs. Å lede den kommunistiske studentbevegelsen har i mange år vært et problem innen rammen av det kommunistiske ungdomsforbundet. Politikken med omdanning til brede masseorganisasjoner skjerpet disse problemene fordi den stilte problemet med å utvikle en egen politikk for studentene enda skarpere enn før. Samtidig har stiftelsen av AKP(m-l) gjort det mulig å danne en egen studentorganisasjon uten at kontakten med den øvrige bevegelsen svekkes. AKP(m-l) sikrer den proletariske ledelsen av et eget studentforbund.

En del andre forutsetninger er nå også tilstede for å utvikle en kommunistisk masseorganisasjon blant norske studenter.

- 1) I de åra den kommunistiske bevegelsen har arbeidet ved de høyere lærestedene har vi utviklet oss til en kamporganisasjon. Vi har, gjennom å slå fast at studentene må kjempe selv, og gjennom å gå i spissen for å reise interessekampen på ulike områder, utviklet en proletær kampstil som gjennomsyrrer organisasjonen.
- 2) Vi har erfaringer fra de aller fleste kampområdene, mot statens utdanningspolitikk på mange områder, gjennom husleiekamper og kamp for økte lån og stipend, gjennom arbeid i interesseorganisasjoner, i NSU, LNL, ST, osv, og gjennom å slåss for et skikkelig miljø. Dette legger grunnlaget for å stake ut en helhetlig politikk for det nye studentforbundet.
- 3) Vi har brede erfaringer i kamp mot ulike opportunistiske retninger, som tradisjonelt er til stede i intellektuelle miljøer som reformister, revisjonister, trotskister og populistar. Dette har styrket den ideologiske orienteringa og øket årvåkenheten mot slike ideer i våre egne rekke.
- 4) Gjennom omdanningsbevegelsen har vi utviklet røtter blant brede lag av studentene. Vi har utviklet en rekke nye arbeidsformer og metoder for organisering, og utviklet politikk for nye delområder. Vi kan i dag

bygge videre på de framskredne erfaringene fra omdanninga på de ulike stedene.

Det helt avgjørende er at vi nå tar spranget fra å fylle vår plass innenfor omdanningsbevegelsen i det kommunistiske ungdomsforbundet til å danne et eget studentforbund. Det stiller oss overfor oppgaven å gi omdanningsbevegelsen en retning som er i tråd med behovene til studentene ved de høyere lærestedene. Dette representerer et sprang i utviklinga. Vi kan derfor slå fast at den første fasen i omdanninga blant studentene er gjennomført.

POLITISK PLATTFORM FOR NKS

POLITISK PLATTFORM FOR NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

I NKS SIN PRINSIPIELLE MÅLSETNING

NKS er ein del av den kommunistiske rørsla i Norge som er leda av AKP(m-l). NKS har ikkje noko eige langsiktig mål utover det som er sams for heile denne rørsla: å skape eit kommunistisk samfunn der alle klasseskiller er oppheva og all utbytting og undertrykking er avskaffa. Skal ein nå dette målet, må ein styrte monopolkapitalen sitt diktatur gjennom ein væpna sosialistisk revolusjon og innføre proletaria-tet sitt diktatur. Sosialismen under proletariatet sitt diktatur er, som AKP(m-l) sitt prinsipp-program slår fast, det første steget på vegen til å byggje kommunismen i Norge.

Etter marxismen er det berre arbeidarklassen som kan utgjere leiinga og hovudkrafta i den sosialistiske revolusjonen. Derfor kan det heller ikkje finnast nokon verkeleg marxistisk student-rørsla som ikkje knytter seg til den marxistiske arbeidarrørsla. Om dei kommunistiske studentane si rørsla skil seg frå dei kommunistiske arbeidarane si rørsla, vil studentrørsla i beste fall verte makteslaus, i verste fall spore ut i revisjonisme og reaksjon.

Derfor stiller og NKS seg politisk under leiing av AKP(m-l). AKP(m-l) er det norske proletariatets sitt einaste verkelege revolusjonære kommunistiske parti. Utan eit slikt parti kan ikkje arbeidarklassen og dens allierte frigjere seg frå monopolkapitalen sitt diktatur og byggje eit sosialistisk samfunn. NKS står på

AKP(m-l) sitt prinsipp-program. NKS vil og byggje sin politikk på partiet sitt arbeidsprogram og andre viktige vedtak. Politisk er NKS derfor AKP(m-l) sitt studentforbund. Samstundes er NKS organisatorisk sjølvstendig i høve til partiet med sitt eige medlemsdemokrati, sine egne avgjerder og sin eigen disiplin.

NKS sine særskilde oppgåver innafør den kommunistiske rørsla er å vinne så mange studentar som mogeleg - om mogeleg hovudtyngda av studentane - som allierte for arbeidarklassen i denne kampen. Ut frå prinsippet om å tene folket skal NKS og medlemmene byggje på marxismen-leninismen-Mao Tse-tung sin tenkning, som i fyrste rekke er utgreidd av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tse-tung, og propagandere den blant studentane. Vi skal reise studentane til kamp for dagskrava, kjempe for einskap mellom studentane og arbeidarklassen og resten av det arbeidande folket, og kjempe for arbeidarklassen si leiing av heile folket sin kamp. NKS har og som oppgåve å fostre mange kommunistar som etter studentane kan rekrutterast til AKP(m-l).

II STUDENTANE SI KLASSEMESSIGE STILLING

I NKS og resten av den kommunistiske rørsla i Norge står framleis mykje att når det gjeld å analysere spørsmål i samband med studentane sin klassemessige situasjon, utviklinga i utdanningsverket osv. Vi vil ikkje hevde

at analysane våre er ferdige i detalj. Men vi har kome eit stykje på vegen. Ein del viktige saker kan vi seie med visse, på grunnlag av eigne granskningar og studiar av dei marxistiske klassikarane. Dette må danne grunnlaget for ein riktig kommunistisk studentpolitikk.

Studentene er ikkje nokon eigen klasse kjenneteikna av særskilde tilhøve til produksjonsmidla. Klassemotseiingane går tvers gjennom studentmassane. Det som ålment er avgjerande for studentane sin klassemessige stilling er deira bakgrunn, situasjon i studietida og framtidige posisjon.

Fleirtalet av studentane har bakgrunn i klasser og lag som står i motsetnad til monopolkapitalen, - arbeidarklassen og småborgarskapet. Denne delen av studentane aukar etterkvart som det vert fleire studentar. Samstundes er det særskild arbeidarklassen sine barn som er underrepresenterte i høve til borgarskapet sine barn.

Etter utdanninga vert dei fleste studentane lærarar, helse- og sosialarbeidarar, funksjonærar og teknikarar. Hovudtyngda havnar i småborgarskapet i yrke som går gjennom ei utvikling som på lengre sikt nærmar seg proletariatet. Dei har små sjansar til å samle opp noko overskot av inntekta og har relativt lite sjølvstendige yrke. Eit lite, men aukande antall studentar rekrutterer arbeidarklassen etter utdanninga si. Hovudtyngda av studentane rekrutteres derfor etter studiene til klasser eller lag som kan vinneast som allierte med arbeidarklassen ut frå deira objektive interesser av å styrte monopolkapitalen sitt diktatur.

Ein mindre del av studentane kjem frå borgarskapet, og i hovudsak er det desse som etter studiene mellom anna vert rekruttert til

finansoligarkiet, og til deira tenarar, til toppar i statsmonopola, dei private monopola og til arbeidarristokratiet sine monopolar. Av særskild verknad er det at eit lite antal strebarar og karrieristar gjennom studiene og politisk verksemd under studiene kan rekrutteras til borgarskapet sjølv om deira familier høyrer til småborgarskapet eller arbeidarklassen.

Sjølv om studentane ikke er nokon klasse utgjør dei likevel ei gruppe som under studietida vert knytt saman av mange faktorar: Dei fleste har sams interesser ovafor staten og administrasjonen på lærestadene, sams røynslar frå studier og miljø på den ein-skilde lærestaden og i det ein-skilde skoleslaget. I studietida utgjør dei derfor eit klårt avgrensa sosialt skikt i høve til dei andre klassene og gruppene i samfunnet. Ut frå dette skiktet si klassemessige rekruttering og dei jobbane det vert utdanna til, ut frå stillinga til produksjonen, og ut frå den ideologien som rår over studentmiljøa, kan dette skiktet karakteriserast som hovudsakeleg småborgarleg prega.

I studietida vert studentane sin økonomiske, arbeidsmessige, faglege og bumessige situasjon forverra. Dette skapar brei misnøye og har med kommunistisk leiing utløyst store kampar retta mot monopolkapitalen sitt statsapparat. Utviklinga forverrar situasjonen enda meir for fleirtalet av studentane. Kampen mot denne utviklinga gjer det mogeleg for studentane å sjå at dei har sams interesser med resten av folket i dagskampen. Dette vil og auke sjansane til å forklare stendig fleire studentar at dei må slutte seg til arbeidarklassen i kampen for den sosialistiske revolusjonen.

Monopolkapitalen og handtlangarane hans blant studentane hindrar studentane å stå saman med det

arbeidande folket i kampen for dagskrava og den sosialistiske revolusjonen. Dels gjer dei opne åtak, dels freistar dei å splitte ved å hevde skilde reaksjonære idear. Her skal nemnas nokre av desse: - Studentane er priviligerte og har ikkje rett å kjempe for egne interesser, - kaketeorien, om studentane sine krav vert innfridde går det ut over andre grupper, til dømes gamle og trygde og tilsette på lærestadene, - "humanistisk kallstenke", særskild i helse-, sosial- og læreryrket som nyttar ut ei bra ten folket-haldning til å fremje metafysiske og individualistiske idear som står i motsetnad til det å reise kamp mot undertrykkinga av andre delar av folket - idear om at studentane må skjere ned forbruket for å løyse ressurskrise. Myten om den privilegerte studenten byggjer ikkje minst på studentane og andre sine illusjonar om den feite framtida som ventar på studentane når studiene er over.

Studentane si i hovudsak småborgarlege stilling gjer at dei har vanskar med å ta arbeiderklassen sitt standpunkt. Grunnlaget for dette finnst i

- Familiebakgrunnen
- Ustabile kår i studietida
- Den isolerte studentsituasjonen
- Overvegande teoretisk skoleing
- Sterk borgarleg indoktrinering gjennom ei lang utdanning
- Håpet om å få eit sikkert og godt betalt yrke etter at overgangssituasjonen som student er over.

For nokre ytrar dette seg, forutan vakling i klassestandpunktet, i vanskar med å føre kamp for sosialismen over lang tid. Dette kan føre med seg småborgarleg revolusjonisme, utolsam kamp for raske resultat i framgangstider, og det kan føre til defaitisme og passivitet i tider

med hard motgang. Dessa veikskapane fører til at studentrørsla vil ha tendenser til å blusse opp i store utbrot og så falle attende til relativt stille, utan at det naudsynte seige, jamne daglege arbeidet vert ført heile tida. Dette kan òg føre med seg vakling i politikken, både til høgre og til venstre. Ei sikker blindgate studentsituasjonen opnar er faren for intellektualisme og bokdyrking, ein trong til å sette teorien over praksis o.l. - noko som fører til bakslag i folket sin kamp. Det er ei viktig oppgåve for kommunistiske studantar å kjempe mot dette.

Om ein vil forstå studentane og lærestadene sin plass i klassekampen er det heilt naudsynt å forstå at utdanningsverket alltid har vore ein reiskap for den herskande klassen sine interesser.

At det fins, på universiteta og nokre høgre lærestader, ein relativt høg grad av demokratisk friedom i høve til andre arbeidsplassar (retten for studantar til å halde møter, ein grad av autonomi for tilsette i interne saker osv.) har skapt illusjonar om at slike lærestader verkeleg skal ha ein slag "fri" stilling, stå over, utanfor, eller i alle høve sjølvstendig i høve til klassekampen, og vere uavhengig av staten. Men sanninga er at universiteta sitt relative sjølvstyre er eit produkt av ymse faktorar som alle saman uttrykker klassekamp og klasseinteresser: Tradisjonar frå tidlegare tider sine overklasselærestader, kamp frå studantar og tilsette, korleis monopolkapitalen har sett det mest praktisk å organisere vitenskapleg arbeid osv. Og hovudsida ved deira stilling er ikkje, og har aldri vore, deira autonomi. Hovudsida er at dei, trass alle "fridomane", er lagt under staten og monopolkapitalen og er bunden til dei med tusen band.

Ein hovudreiskap er staten sin økonomiske kontroll.

Det "frie" universitetet som eksisterer uavhengig av klassekampen har aldri eksistert og kjem aldri til å eksistere. Når vi kjemper for studentane og dei tilsette sine demokratiske rett- ar, må vi samstundes skilja oss frå denne umulige utopien.

AKP(m-l) sitt prinsipp-program sler fast kva hovudmotseiinga i klassekampen i Norge er i dag: "På den ene sida står monopolkapitalen og dens stat, med storborgerskapet som faste allierte. På den andre sida finner vi arbeiderklassen i nært forbund med bønder og fiskere, og en rekke allierte." Denne motseiinga preg- ar òg dei høgre lærestadene.

For monopolkapitalen har utdan- ningsverket to funksjonar: å spreie ideologi og politikk som sikrar arbeidskraft som mest mog- leg trufast finner seg i at klas- seundertrykkinga og utbyttinga held fram. Og å utdanne arbeids- kraft til den kapitalistiske produksjonen (inklusive admini- strasjon, utdanningsvesen osv.) som har slike kvalifikasjonar at den kan gje monopolane mest mogleg profitt.

I takt med utviklinga av monopol- kapitalismen og endringer i pro- duksjonen vil monopola og deira stat gå inn for å kvitte seg med former i utdanningssystemet som ikkje høver deira interesser. I dei siste åra har desse planane sikta på å einsrette og spesial- isere studiene, skjere ned stu- dietida og gjere studiene billeg- are for staten. Staten og mono- pola sin politikk for utdannings- verket strir mot det arbeidende folkets interesser. Han vil sjølvsagt stå i motstrid til ar- beidsfolk sin politiske interes- se av at studietida mest mogleg gjev høve til kunnskap som stu- dentane kan nytte for å spele ei progressiv rolle. Planar som ber-

re tar omsyn til profitt og stat- leg sparing bryr seg ikkje om fagkunnskapen vert forringa så lenge dette berre går ut over folk flest og ikkje ut over mono- pola (til dømes om helse- eller lærarutdanninga vert forringa). Monopola tek heller ikkje omsyn til studentane og deira familiar sin velferd, arbeidarborn sine sjangsar til høgre utdanning osv.

Lærestadene og undervisningsverk- et vert dominert av denne hovud- motseiinga: På den eine sida mo- nopolkapitalen, staten og deira truaste byråkratar (pluss nokre sterkt reaksjonære lærarar og studentar, spesielt med tilknyt- ning til borgarskapet). På den andre sida hovudtyngda av studen- tane, lærarane og dei tilsette, som òg har sams interesser med arbeidarklassen og dens allierte.

III STUDENTANE SI ROLLE I ARBEIDARKLASSEN OG FOLKET SIN KAMP

Sett isolert er studentane ei etter måten lita gruppe, som på grunn av den samfunnsmessige stillinga heller ikkje kan kjem- pe gjennom store og varige end- ringar i samfunnet. Om studentane isolerer seg, vil deira kamp der- for langt på veg verte nøytrali- sert, og om det vert naudsynt, slegen ned.

Men om studentane allierer seg med arbeidarklassen og stiller seg under hans leiing, så syner òg historiske røynslar at studen- tane kan spele ei viktig rolle. Røynslene våre frå kampen mot EEC støttearbeidet til streikande ar- beidarar osv. prøver at dei nor- ske studentane har ei viktig rol- le å spele i arbeidarklassen sin einskapsfront med arbeidende bøn- der, fiskarar og andre. Om stu- dentane går inn i ein slik ein- skapsfront og vil lære av arbei- darklassen og gå inn for arbei- darklassen sin politikk, då kan

studentane bli ei viktig drivkraft innafør fronten.

Sjølvsagt om studentane ikkje kan leie arbeidsfolk sin kamp, så kan dei i kraft av si stilling ofte spele ei rolle av stor verd ved å kome tidleg ut og vere mas-serørsla sine sjokktropper. Den store politiske interessen i studentmiljøa, dei gode solidariske tradisjonane med arbeidsfolk og solidariteten med frigjeringsrør-sler som finst blant norske stu-dentar, gjer at det ofte vil vere lett å få raske reaksjonar på viktige hendingar i studentmas-sene. Arbeidstilhøva gjer dess-utan studentane ofte meir mobile enn arbeidrarar og lettare å mobi-lisere raskt til aksjonar. Derfor vil studentane ofte få den vik-tige oppgåva å gå i brodden i folkelege kampar, anti-imperial-istiske aksjonar, solidaritets-arbeid osv. Å hevde at studentane ikkje skal aksjonere før alle an-dre grupper aksjonerar, er i prak-sis å hindre arbeidarklassen sin kamp og å underkjenne den viktige rolla som studentane har og har hatt.

Gjennom studiene får studentane tilgang til ein del kunnskap og opplysningar som vanlege arbeids-folk har vanskeleg for å skaffe seg. Det er ein viktig oppgåve å nytte denne kunnskapen i arbeids-folk si teneste.

AKP(m-l) sitt prinsipp-program slør fast at utviklinga av hovud-motseiinga har ført med seg fram-voksteren av ein einskapsfront av arbeidsfolk mot monopolkapi-talen. I ein slik front av arbei-darar, bønder, fiskarar og andre bør studentane finne plassen sin. Det er mogeleg å vinne dei for det. Men i kraft av studentski-ktet sitt småborgarlege preg kan vi ikkje rekne det som sikkert at studentane vert vunne for arbei-darklassen.

Derfor er det ei viktig oppgåve for NKS å kjempe for at student-

ane vert ein del av einskaps-fronten mot monopolkapitalen og imperialismen, i arbeidarklassen sin allianse med bønder, fiskar-ar og andre. NKS må særskild kjempe mot alle utslag av små-borgarleg defeatisme og revolu-sjonisme og gå i spissen for at studentmassene trekker lærdommer av arbeidarklassen sine oppsmer-te røynslar, disiplin, seige og langsiktige innsats.

IV IDEAR SOM VIL HINDRE STUDENTANE SIN KAMP

Trass i den sterke radikaliser-inga i dei siste åra er universi-teta og dei høgre skuler fram-leis eit sterkt feste og for reaksjonære idear.

Propagandaen til studentane som reaksjonen fører fram med stor kraft, tek sikte på å få studen-tane til å identifisere seg med overklassen, streve etter å "ver-te noko", og sjå på seg sjølve som ei gruppe som korkje kan el-ler bør solidarisere seg med ar-beidsfolk, drive med radikal po-litisk verksemd osv. Sjølve ut-danningssystemet tek òg sikte på å indoktrinere studentane til å verte lydige representantar for det bestående. Den reaksjonære innverknaden som finst i under-visninga, i lærebøkene, i "aka-demiske tradisjonar" osv. er djupt grunnfesta. Alt dette vil trekkje studentane og dei intel-lektuelle til det tradisjonelt bestående, statsmakta og over-klassen, og vekk frå arbeidsfolk sin kamp.

Den opne politiske reaksjonen som nett kjempar for at studentane skal solidarisere seg med over-klassen mot folket, har framleis viktige støttepunkt ved dei hø-gre lærestadene. I den finst òg grobotn for reint fascistiske straumdrag. Sjølvsagt om høgresida stort sett har gått attende dei siste åra, gjer vi feil om trur at ho er slegen, eller at ho kan

gjerast om til inkje i noko nær framtid. Høgresida ved lærestadene har eit objektivt grunnlag ikkje berre ved at ho tener det herskande monopolborgarskapet sine interesser, men òg i ein del av studentane sin klassebakgrunn og i den grunnfesta reaksjonære ideologien som gjennomsyrrer utdanninga.

Vi kan aldri slakke på aktsemda og la vere å ta opp kampen mot monopola, imperialismen og reaksjonen sine opne representantar ved dei høgre lærestader.

Opne reaksjon attende - opportuniste fram. Det er ikkje noko merkeleg i det at når ei ny, radikal rørsle veks fram så snøgt som den har gjort i dei siste åra, og i eit miljø som det norske studentmiljøet, så får opportunistiske straumdrag ei oppblomstring på venstresida. Opportunismen vert styrka av miljøet og arven fra fortida. Vi vil ikkje moralisere over det. Men vi må vere klar over at idéar som hindrer studenten i å solidarisere seg med arbeidsfolk og fører studentkampen på villspor i ein periode kan få ekstra god grobott. I praksis kan det i verste fall føre til det same som dei opne reaksjonære freistar oppnå. Det kan til og med skje at direkte reaksjonære grupper for ei tid klarer å maskere seg som progressive og splitte og forvirre deler av studentrørsla. Slik kan den opne reaksjonære ideologien på universiteta slå over i ei ny og meir skjult "radikal" form. Det er klart at det av mange grunner er meir grobott for det blant studentar enn til dømes blant industriarbeidarar. Her peiker vi på nokre feilaktige idéar som har fått innpass blant progressive studentar.

Om klasser og klassekamp. Opp mot den kommunistiske lina med at arbeidarane må leie i ein allianse med bønder, fiskarar og andre (m.a. studentar og progressive

intellektuelle) står liner som i praksis gjer eit slikt klasseforbund omogeleg:

- Arbeidarklassen og arbeidsfolk flest er ikkje lenger progressive - dei er "korrumperte", og studentane må leie kampen (ideologar av typen Marcuse).
- Bønder og fiskarar er den leiande krafta som kan løyse problema kapitalismen har skapt. Dette skal skje gjennom kooperasjon av småprodusenter. Arbeidarane i byane vert satt i andre rekke - dei blir jamvel òg karakteriserte som reaksjonære (populistane).
- Bettere arbeidarklassen fører ein progressiv kamp mot kapitalmakta - alle andre klasser og lag (som bønder, fiskarar, studentar og bysmåborgarskapet) er reaksjonære som arbeidarklassen ikkje må alliere seg med (ymse "venstre" opportunistiske grupper).

Om vegar til sosialismen. Opp mot den kommunistiske lina med at arbeidarane i leiinga for det arbeidande folket må styrte monopolkapitalen sitt klassesdiktatur gjennom ein sosialistisk revolusjon, set ein opp ei rekkje "alternativ" som AKP(m-l) i sitt program summerer opp slik:

"1) Den parlamentariske "ministersosialismen". Ikke noe sted i verden har parlamentariske valg innført sosialismen. Da DNA med Venstres hjelp dannet sin første regjering i 1928, tok det den norske monopolkapitalen 14 dager å få styrtet den. I Vest-Europa har sosialdemokratiet lederskikt, som iverigst har forfektet den parlamentariske "overgang til sosialismen", tvert imot utviklet seg til redskaper for monopolkapitalens undertrykking av arbeiderklassens kamp.

2) Ideen om at statsseie under kapitalismen er det samme som

samfunnseie eller folkeeie. Revisjonistene hevder at jo flere områder som legges under statsdrift, desto "mer sosialisme" er det. Vi vil slå fast at statsdrift under kapitalismen aldri kan bli annet enn kapitalistisk drift, og at den moderne kapitalismen benytter seg av statsdriften.

3) Populistiske ideer om å styrte monopolkapitalens diktatur gjennom å opprette "sosialistiske øyer" under kapitalismen er en småborgerlig flukt fra sosialismen - ikke en vei til den. Populismen i alle dens avskygninger benekter nødvendigheten av arbeiderklassens ledende rolle, undervurderer eller fornektet klassekampens betydning. Ulike former for samvirke som mange populistiske kjemper for, kan være et nyttig kampmiddel for å verne folket mot monopolkapitalens angrep. Som strategisk linje for å oppnå sosialismen er imidlertid samvirkeideen ikke brukbar.

4) Ideen om at Norge kan gjøres sosialistisk ved invasjon. Ikke noe land - og særlig ikke de nye kapitalistiske diktaturene i Øst-Europa - kan innføre sosialismen i noe annet land. Den sosialistiske revolusjonen må være det norske folkets eget verk.

5) Terrorismen. Med et monopolborgerkap væpnet med alle moderne krigsmidler, gis det nødvendigvis ikke noen fredelig overgang til sosialismen. Men terrorismen - smågruppens væpnede kamp "på vegne av arbeiderklassen" - er ingen farbar vei. Den setter geværløpet foren politikken og setter massene som tilskuere til et fåtall "helter". Militært betyr det selvmord, politisk gir det reaksjonen påskudd til fascistiske overgrep."

I samband med dette vil vi føye til:

- Idéar om ein fredeleg overgang til sosialismen. Pasifistar og andre opportunistar hevdar idéar om at det er mogeleg å gjennomføre ein sosialistisk revolusjon i Norge utan ein folkehær som er organisert av arbeidarklassen. Internasjonale og norske røynsler stir mot desse idéane. NATO, militærapparatet og politiet er i dag organisert og forebudd på å halde oppe monopolkapitalen sitt diktatur med vald. Arbeidarklassen og folket har interesse av å løyse si historiske oppgåve med fredlege midlar. Men om ein ikkje er budd og villig til å slå ned kontrarevolusjon og fascisme gjennom væpna kamp, vil ikkje revolusjonen kunne seire og sosialismen kunne forsvare seg. I dag er ikkje væpning den fyrste oppgåva, men tålmodig kamp mot skilde feilaktige idéar, for desse synspunkta i studentmassen.

Om proletariatet sitt diktatur. Opp mot den kommunistiske linje - at proletariatet sitt diktatur er naudsynt for at ein kan byggje sosialismen - set ein opp skilde liner som anten openbert nekter for at proletariatet sitt diktatur er naudsynt, eller som "berre" tek fråstand frå dei følgjende diktaturet får i praksis. På den eine sida klagar desse kritikarane over undertrykkinga av reaksjonen under sosialismen, på den andre sida kritiserar dei dei sosialistiske landa av di dei internasjonale og nasjonale tilhøva framleis gjer det naudsynt å gjere taktiske kompromisser med borgarskapet og imperialismen. Når denne kritikken oppstår innafor den progressive rørsle, lånar han, trass i det "radikale" utgangspunktet sitt, frå reaksjonar, anti-kommunistisk propagandalitteratur.

Nokre døme:

- Alle sosialistiske land vert kritisert - Sovjet under Lenin og Stalin, - Kina, Albania, Vietnam, Korea osv. - av di dei ikkje har tillate "total friidom" og "fullstendig demokrati" for alle, og av di tilhengjarane av reaksjonen er vortne undertrykt. Særleg vert kritikarane opprørte om dei finn ein kontrarevolusjon r som kalla seg sjøl "sosialist". Historiske røynsler syner at slik undertrykking av folket sine fiender er absolutt naudsynt under sosialismen, for at folket sin eigen friidom kan halde fram. Reformisten Allen- de tillot "full friidom" for reaksjonen i Chile. Som takk tok reaksjonen all friidom frå dei chilenske arbeidsfolka!

- Sovjet under Stalin vert kritisert veldig hardt. Det sosialistiske Sovjet vert framstilt som eit "redslenes land" og Stalin som eit uhyre. Krust jov si maktovertaking vert kalla ei "liberalisering" og eit framsteg. Med dette tryller dei bort det faktum at tida med sosialisme i Sovjet, fyrst under Lenin og så under Stalin, var ei tid med svær politisk og økonomisk framgang. Arbeidarane og b ndene gjorde seg fri fr  kapitalistane og godseigarane, og deira friidom til politisk og kulturell verksemd vart større enn nokon gang tidlegare. Sovjet vart ein solid base for den kommunistiske rørsla, og den Raude Hæren vart den avgjerande faktoren som knekte Nazi-Tyskland. Vi kritiserer og Stalin. Men den kritikken tek som utgangspunkt at Stalin var ein stor marxist-leninist, og at det sosialistiske Sovjet var eit stort historisk framsteg. Sovjet er i dag eit kapitalistisk, fascistisk og sosialimperialistisk diktatur.

Det  r Bresjnevs Sovjet som er eit "redslenes land" og eit stort historisk steg attende.

- Dei sosialistiske landa sin utanrikspolitikk vert kritisert, (i 1974 særleg Kinas). Det vert framstilt som "opportunisme" og "stormaktspolitikk" at Kina skriv under avtaler med reaksjonære regimer og inviterer deira statssjefar osv. Kritikarane vil ikkje sj  det faktum at Kina ikkje har militære styrker utomlands, at dei ikkje tvingar på andre land sin vilje, at dei ikkje utbyt tar andre land. Derfor er  g Kina sin politikk grunnleggjande annleis USA og Sovjet sin imperialistiske politikk, anten den eine eller den andre statssjefen vitjar Peking. Vi kommunister står dei sosialistiske landa sitt diplomatiske arbeid, når dei, i samsvar med Lenin si line, går inn for   ha samband med dei, nytte ut motseiingane mellom imperialiststatane til eigen føremon, og byggjer ein internasjonal front mot USA- og sosialimperialismen.

Om dagskampen. Opp mot den kommunistiske line med at det er naudsynt   kj mpe for dagskrava under kapitalismen vert det stilt skilde liner som går ut på at dette er feil. Det vert ofte s gt at slik kamp berre skapar "illusjonar" om at det er mogeleg   betre arbeidsfolk sin stilling under kapitalismen. Av dette skal ein få det inntrykk at berre ein ikkje driv med dagskamp forsvinner "illusjonane" og den sosialistiske revolusjonen kj m fortare. Men i røynda kan desse linene berre demobilisere arbeidsfolk sin kamp og gje reaksjonen fritt spelerom. Her er nokre døme:

- " konomisk kamp år reaksjonær" - nokre seier at "berre ideologisk kamp" (anten det er "marxistisk propaganda og studiesirklar" eller "f gkri-

tikk/vitskapleg arbeid") er viktig på universiteta. Økonomiske krav gjev berre "illusjonar". Andre seier at "ressurskrisa gjer at alle økonomiske krav er reaksjonære", medan andre igjen nøyser seg med å seie at "studentar og skoleelevar er privilegerte og det går ut over arbeidsfolk om dei får krava sine igjennom". I røynda er det helt annleis. Økonomisk kamp er viktig for studentene både av di dei kår blir forverra og av di kampen fremjer politisk organisering og medvit. Slik kamp stør arbeidsfolk sin kamp andre stader, og det råker berre monopolkapitalen.

- Ideen om at det er feil å forsvare dei borgarleg-demokratiske rettane, av di det "skaper illusjonar om kapitalismen". Vi kommunistar vil avsløre at samfunnet i dag er monopolborgarskapet sitt diktatur. Men samstundes forsvrarar vi dei borgarleg-demokratiske rettane som er vunne gjennom folket sin eigen kamp, og som er nyttige for folket sin kamp. Vi skiljar mellom borgarleg demokrati og ope fascisme, og vil forsvare det fyrste mot det siste. Kommunistar har aldri sett dette som noko som står i motstrid til å kjempe for å styrte alle former for borgarleg diktatur.
- Ideen om at det er feil å kjempe for den nasjonale sjølvråderetten under kapitalismen av di "kapitalen er internasjonal". Dette tyder å kaste skitt på store anti-imperialistiske kampar som det norske folket sin kamp mot EEC og det islandske sin kamp for territorialfarvatnet. Sanninga er at imperialismen ser sjølvråderetten som ei hindring og derfor kjemper mot nasjonalstatane sin sjølvråderett. Vi kommunistar må, som

konsekvente anti-imperialistar, binde oss til å forsvare den nasjonale sjølvråderetten mot imperialismen og medan kapitalismen rår.

Om einskapsfronten. Opp mot den kommunistiske lina om å sameine alle som kan sameinast i kampen mot klassefienden og nytte alle metoder som kan tene denne kampen, set ein opp skilde liner som i praksis vil hindre einskapen mellom studentane og hindre framvoksteren og styrkinga av einskapsfronten.

Nokre døme:

- Fronten hinrer "kamp for sosialismen" og er følgjeleg reaksjonær. Nokre seier: "Knus alle fronter". Andre seier: "Berre den fronten er progressiv som har sosialismen på programmet sitt". Andre igjen seier ikkje så mykje, men gjer desto meire for å få fronten sitt grunnlag til å likne stendig meir på eit venstreparti sitt program, og stendig mindre på ei plattform som kan samle folk med skilde meininger til kamp mot ein sams fiende.

Det desse folka ikkje vil sjå er at det som avgjer om ein front er progressiv er i kva grad han i røynda rettar seg mot monopola, imperialismen og reaksjonen sine interesser i praksis og ikkje fremjar dei same i praksis. Dette er viktigare enn om programmet er meir eller mindre "radikalt". I ein del situasjonar kan ein brei front som byggjer på nokre få, men riktige paroler, råke klassefienden mykje hardare enn ei snever samling folk som på sekterisk grunnlag har proklamert ein "sosialistisk front".

Programmet og parolane må ein avgjere ut frå kven som kan samlast kring kva for viktige målsetjingar. Ein svært brei

front utan prinsipp og målsetjing er feil. Ein bitte liten front som berre semjes om å propagandere "sosialismen" kan òg vere like feil. Nokre gonger vil frontar femne breitt og byggje på få paroler. Andre gonger vil dei hovudsakleg samle folk som rekner seg som sosialistar, og det vil vere rett å ha sosialismen på programmet. Følgjeleg er det feilaktig å seie prinsipielt at sosialisme alltid skal eller alltid ikkje skal vere med på frontprogrammet. Same kva frontar vi kommunistar tek del i, vil vi framleis propagandere for sosialismen, og vi vil aldri sjå "masseskampen" som nokon hindring for dette.

- Berre einskap, ikkje kamp i fronten. Om nokre kritiserer andre i fronten, så sprengjer dette straks grunnlaget og fronten bryt saman. Slike idear kjem ofte frå dei meir høg-reorienterte delane av frontane. Men utan kamp kan ikkje fronten utvikle noko medlemsdemokrati og utan demokrati kan ikkje medlemmane verte mobiliserte. Mangelen på demokrati hindrer at riktige idéar vinn fram og gjer fronten meir slagkraftig, fornektar at riktige liner alltid veks fram i kamp med feilaktige liner og legg opp til eit "minste felles multiplum"-tenking som mellom anna opnar for at høg-resida i fronten kan sabotere og trenere liner som er i massane si interesse. Samstundes er idéar om at kampen i fronten alltid er viktigast òg med på å undergrave kampen. Vi går inn for å streke under det einskaplege i fronten, og vi kritiserer og kjemper mot opet reaksjonære syn. Det kan vere naudsynt å inngå kompromisser i fronten når det tenner folket sine interesser. Desse kompromissa må aldri

vere prinsippplause - dei må byggje på folket sine interesser, og aldri tyde kompromiss med klassefienden. Det er eit prinsipp at det må vere politisk grunnlag for einskap. Derfor skal klassefienden heldes utanfor einskapsfronten.

- Partisjåvinisme: Opportunistane vurderer støtte til fronten ut frå om det på kort sikt gjev stor politisk gevinst til deira eige parti, dei krevjer spesialhandsaming av det eigne partiet i staden for rimeleg handsaming på linje med andre osb. Denne ideen stiller partiet over massekampen og uttrykkjer at ein jamvel vil skade massekampen for å tene partiinteressene. Vi kommunistar meiner det styrker fronten at det finst sterke kommunistiske organisasjonar, men samstundes går vi imot partisjåvinisme hjå alle - inklusive oss sjølve.
- Opportunistane krevjer at partia deira skal leie fronten. Dette er en annan variant av partisjåvinismen. Som takk for at dei stør fronten, skal partia leie og ha all makt, utan at dei er tvunga til å gjere nokon praktisk arbeidsinnsats. Dette bryt med prinsippa om demokratisk oppbygging av fronten, og det syner seg i praksis at det vert nytta av dei mest høg-reorienterte partia i leiinga til å sabotere alt initiativ og kvele fronten. Vi er for at partiene vert trukken med, men i mot at dei får all makt.
- Inga leiding i fronten. Denne ideen dukker opp hjå folk som mellom anna har brent seg på partisjåvinismen til opportunistane. Men i praksis svekker denne ideen fronten sitt initiativ og handlekraft, hindrer at han får massekarakter og gjer han til ein lite slag-

kraftig reiskap mot klassefienden. Utan leiing vert òg demokratiet undergrave, og leiinga vert i praksis ofte teken over av uformelle sjølutnemde grupper som ikkje står under demokratisk kontroll.

- Boikott av studentparlamentariske organ og dei interesseorganisasjonane som er svake og politisk sett ligg noko attende. Det vert hevda at desse organisasjonane hovudsakleg er reaksjonære og tener staten sine interesser og derfor må ein "knuse" dei ved boikott. Denne lina tek ikkje omsyn til historiske røynslar: 1) tidlegare reaksjonære og tilbakeliggjande organisasjonar har utvikla seg til sterke og framskredne, 2) boikottlina ved lærestadene har aldri ført til noko praktisk vinning for venstresida. Fronten har mange skilde former - sterkast moglege progressive grupper i slike organisasjonar kan hindre organisasjonane i å ta reaksjonære standpunkt eller òg fremje våre sjansar til å føre kamp mot dei reaksjonære og støtte opp om den kampen som først utafør dei studentparlamentariske organa.

Front mot reaksjonen i "radikal" frakk!

NKS avgrensar seg bestemt mot alle organisasjonar og tendensar som sjølv kallar seg progressive men i røynda ikkje fortener denne nemninga. Det finst tendensar innafor den progressive rørsla som i røynda er maskerte representantar for den svartaste reaksjon. I Norge var høgresosialdemokratiet den fyrste og viktigaste representanten for reaksjonen som med hjelp av demagogiske fraser om sosialisme klarte å vinne innpass i og jamvel dominere arbeidarrørsla. Folk som Haakon Lie, Åse Liones, Halvard Lange, Trygve Lie, Trygve Bratteli, Tor

Aspengren, Bjartmar Gjerde osv. representerer ingenting progressivt. Dei står for monopola og imperialismen sine interesser, og representerer følgjeleg reaksjon.

Blant studentane er høgresosialdemokratane i byrjinga av 1974 utan særleg organisatorisk styrke, men det er fortsatt naudsynt å føre kamp mot DNA-toppens tilhengjarar og mot høgresosialdemokratiet sine planar og idéar for skuleverket.

Sosialimperialismen sine tilhengjarar og trotskistene er dei viktigste organiserte uttrykk for open reaksjon som freistar å vinne innpass i den progressive studentrørsla no. Sosialimperialismen sine tilhengjarar (som vi no, 1974, mellom anna finn blant nokre medlemmer av det revisjonistiske ungdomsforbundet KU), er i praksis politiske agentar for ein imperialistisk supermakt. Om nokre av dei sjølve har vanskar med å gjennomskode dette, endrar ikkje dette dei reaksjonære innhaldet i politikken deira. I sin konsekvens fører lojalitet mot sosialimperialismen òg til open høgreutvikling hjå dei norske tilhengjarane.

Ultra"venstre"-smågruppene (både dei som seier seg å vere trotskister og dei som seier dei ikkje er det) går i praksis alltid imot massekampen på universiteta og går inn for å sprengje sundale einskapsarbeid. I sin konsekvens vil desse gruppene derfor øydeleggje den progressive rørsla og la den opne politiske reaksjonen få herje fram uten effektiv motstand. NKS avviser at det finst noko som helst progressivt i desse tendensane. NKS avviser at det skal vere noko slag forpliktning for kommunistane å nå fram til nokon form for einskap med desse tendensane. Så lenge dei held fast ved den tvers gjennom reaksjonære karakteren sin, ser vi på einskap med slike grup-

per som grunnleggjande feilaktig. Det riktige er å avsløre dei og gjere til inkje alle byrjinger til politisk innverknad dei måtte få i studentrørsla. (Dette tyder sjølvsagt ikkje av vi ser bort frå einskap med einskildpersonar eller i einskilte saker der det lukkast å dra organisasjonar over på ei riktig linje.) Einskap med desse gruppene utan at dei endrer dei politiske linene sine, tyder stutt sagt konsesjonar til imperialismen og reaksjonen.

V NKS SITT EKSTERNE ARBEID I TIDA FRAMOVER

NKS sitt 1. landsmøte vedtok ikkje noko omfattande arbeidsprogram. Det tyder ikkje at det ikkje finst liner for forbundet sitt eksterne arbeid. Ved starten har NKS bak seg eit omfattande og framgangsrikt arbeid på mange felt og i mange år. I den situasjonen vi er i no, har vi prioritert å skape einsemd om, og samanfatte dei mest grunnleggjande politiske prinsippa for arbeidet vårt. Når vi har gjort det, er føresetnadene òg lagt for ei større samanfatting av politikken vår i den daglege kampen på man-

ge skilde område - både område der vi alt har arbeidd ut liner og har eit vel utvikla arbeid, og på område der linene enno er uprøvde og under utvikling.

Førebels kan vi stutt slå fast det fylgjande:

Samstundes som NKS må kjempe for å utvikle den politiske kampen i forbundet og skolere medlemmane, må vi byggje og herde forbundet ved å kaste oss ut i massekampen. Vi avviser lina med å snu ryggen til kampen, og einsidig byggje opp ein innadvendt intellektualistisk teoretikerklubb, samstundes som vi høgakter den teoretiske og politiske kampen.

Interessekampen må prioriterast høgt. NKS må ha klare hovudoppgåver. Samstundes avviser vi lina med at NKS berre skal drive interessekamp og innskrenke seg til å verte ei slags "student-fagforening til radikale". Vi må halde fast ved og utvikle vidare den riktige lina med allsidig arbeid på mange felt, både i dagskampen, i mange slag frontarbeid, og i teoretisk og politisk kamp for kommunismen både i og utafor NKS.

Dette er prinsipp i utviklinga av NKS sitt vidare arbeid.

VEDTEKTER FOR NKS

VEDTEKTER FOR NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTERFORBUND

KAPITEL I MEDLEMSKAP

§ 1

Enhver student ved de høyere læresteder som støtter AKP(m-l)s og NKS' allmenne linje, godtar NKS' vedtekter, betaler kontingent, er villig til å arbeide i en grunnorganisasjon etter evne og opptrer lojalt overfor NKS' linje og vedtak utad, kan bli medlem av NKS. Personer som ikke er studenter, men ellers oppfyller betingelsene, kan også i spesielle tilfelle være medlemmer av NKS.

(Opptak i NKS innebærer at medlem frivillig vil følge vedtektene og er klar over at de er bindende juridisk i tvister om NKS' eiendom.)

§ 2

Henvendelser om medlemskap skal komme enkeltvis og rettes til styret i et storlag (eller smålag). Styret tar stilling til henvendelsen. Styrets innstilling til vedtak skal legges fram for medlemsmøte i storlag (eller smålag) til godkjennelse. I tvilstilfelle skal medlemsopptak godkjennes av høyere organ. Tvilstilfelle er blant annet når den det gjelder tidligere har vært aktiv fiende av den kommunistiske bevegelsen, er blitt ekskludert av kommunistiske organisasjoner o.l.

§ 3

Medlemmenes plikter er:

- delta etter evne i NKS' arbeid.
- holde motsigelser i NKS interne og opptre lojalt overfor NKS' linje og vedtak utad.
- avstå fra bruk av narkotiske stoffer. Bruk av narkotiske stoffer er uforenlig med medlemskap.

Medlemmene har rett til å:

- delta i interne diskusjoner for å fastlegge NKS' linje for de forskjellige områder.
- delta i nomineringa og valg av ledende organer.
- kritisere innad feil og mangler ved NKS' arbeid. Medlemmene må være dristige med kritikk og sjølkritikk. Kritikk og sjølkritikk skal føres fram kameratslig og ut fra ønsket om enhet,

og ta sikte på å rette politiske og organisatoriske feil. Overdreven kritikk av bagateller bør unngås. Rykkespredning, bakvaskelse og slarv innad i NKS skaper vondt blod og hindrer at skikkelig kritikk og sjølkritikk kommer fram, og må derfor ikke forekomme. - få studier og skolerung i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

I sitt arbeid må medlemmene etter evne følge disse retningslinjene:

- arbeide for interessene til det store flertallet av det norske folket og verdens folk, for sosialismens seier i Norge og kommunismens seier over hele verden.
- anerkjenne arbeiderklassen som den ledende klassen i kampen for sosialismen og lære av arbeiderklassens kamp er. Arbeide for at studentmassene skal forene seg med arbeiderklassen og det arbeidende folket, drive støttearbeid og solidaritetsarbeid for de kampene det undertrykte norske folket fører.
- bekjempe all kvinneundertrykking blant massene og innad i NKS. Reise massene til kamp mot materiell og ideologisk undertrykking av kvinnene. Reise kamp for at jentene i NKS kan ta ledende verv og oppgaver på lik linje med gutta. Bekjempe all kvinneundertrykking i privatlivet.
- forene seg med de brede lag av studentene, ikke opptre arrogant og overlegent overfor dem, men høre på dem og lære av dem og undersøke problemene deres, arbeide for interessene deres og delta i kampene deres.
- arbeide for enhet i den progressive studentbevegelsen. Utre kommunistiske ideer blant studentmassene, føre ideologisk kamp mot all høyre og "venstre"opportunisme (reformisme, revisjonisme, trotskisme m.m.) Disse strømningene representerer borgerlige ideer i den progressive bevegelsen og er uforenlig med arbeiderklassens makt-overtakelse og kommunismen.
- studere kommunistiske skrifter og kommunistisk teori - AKP(m-l)s publikasjoner og i publikasjoner fra andre kommunistiske organisasjoner, i verkene til Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung.

- lære seg å gjennomskue de reaksjonære delene i faget, bekjempe den borgerlige ideologiske indoktrineringa i utdanninga. Bekjempe den innflytelsen reaksjonær og konservativ ideologi har i studentmassen.

- arbeide for å sette NKS' politikk ut i livet, støtte og forsvare NKS' politikk utad, støtte og forsvare politikken til AKP(m-l) og Rød Ungdom. Delta i utviklinga av NKS' politikk. Arbeide for en kollektiv arbeidsstil i NKS, der medlemmene sammen utvikler politikken og skolerer hverandre.

- beskytte medlemmene av de kommunistiske organisasjonene og andre progressive mot sikkerhetspolitiet og andre redskaper klassefienden bruker til å spionere mot folket.

- støtte NKS økonomisk etter evne.

Arbeide for at NKS får en sikker, sjølbærga økonomi.

- forberede seg til å fortsette kommunistisk arbeid etter endt utdanning.

- bekjempe overdreven bruk av alkohol.

- bekjempe all bruk av narkotiske stoffer.

Medlemmene av NKS vil ha forskjellig erfaring og forskjellig politisk nivå, og de vil sikkert greie å følge disse retningslinjene i ulik grad. Mange vil sikkert komme til å gjøre feil. NKS krever ikke at alle medlemmene skal være feilfrie, men at de følger retningslinjene så godt de kan. Medlemmene må kritisere og hjelpe hverandre for at de kan følge retningslinjene best mulig, og NKS' ledende organer har plikt til å hjelpe medlemmene med dette ved å høyne deres politiske nivå ved skolerings tilbud og ved å gi politiske oppgaver.

§ 4

Når medlemmer av NKS bryter vedtektene, oppfører seg ukameratslig, fører fram anti-kommunistiske standpunkter utad i strid med NKS' linje og vedtak, krenker massenes interesser eller skader NKS på annen måte, skal NKS' organer når det er nødvendig sette i verk disiplinære tiltak i samsvar med vedtektene. Disse tiltaka kan være: Advarsel, tilbaketrekking fra tillitsverv suspensjon eller eksklusjon, alt etter hvor alvorlig tilfellet er. I alle slike saker har den det gjelder høve til å forsvare seg for vedtak blir satt i verk. Den det gjelder har høve til å anke til et høyere organ.

Advarsel kan vedtas av medlemsmøte i storlag eller smålag eller høyere organ. Tilbaketrekking fra tillitsverv kan vedtas av overordnet organ. Medlemsmøte kan vedta tilbaketrekking fra tillitsverv på samme nivå (smålag for

smålagsstyre, storlag for storlagsstyre osv.) Suspensjon og eksklusjon kan vedtas av sentralstyret eller medlemsmøte i storlag. Suspensjon innebærer at den det gjelder mister alle medlemsrettigheter. Suspensjonstid skal ikke være lenger enn 3 måneder, deretter skal det tas stilling til om den det gjelder skal ekskluderes eller tas inn igjen. Eksklusjon skal alltid innrapporteres sentralstyret. På landsmøtet skal det legges fram beretning om eksklusjoner i perioden. Når eksklusjoner blir anket skal sentralstyret ta den endelige avgjørelsen.

Medlemmer som erklærer at de ikke lenger vil være medlemmer av NKS, eller som over lang periode ikke betaler kontingent på tross av oppfordringer, skal regnes som utmeldt. Medlemmer som ikke deltar i grunnorganisasjonens arbeid eller i politisk arbeid i tilknytning til NKS på annen måte over lengre tid, og som ikke vil delta i det politiske arbeidet selv om de har anledning og er blitt oppfordret til det, skal overtales til å gå ut av NKS og eventuelt støtte NKS på annen måte.

Opplagte politispioner, agenter for andre organisasjoner og andre opplagte skadegjørere skal raskt fjernes fra NKS og ikke slippes inn i rekkene igjen. Slike folk har ikke medlemsrettigheter. Om nødvendig skal det gjøres kjent for massene utenfor NKS at en bestemt person ikke er medlem av NKS.

KAPITEL 2 PRINSIPPER FOR NKS' ORGANISERING

§ 5

NKS er en sjelstendig organisasjon, men samtidig en del av den norske kommunistiske bevegelsen som ledes av AKP(m-l). NKS vil derfor ha nært samarbeid med AKP(m-l).

NKS' organisasjonsprinsipp er den demokratiske sentralismen. Ledende organer på alle plan skal velges etter demokratisk rådslagninger, der alle medlemmer kan være med og vurdere kandidater og stille forslag. For at NKS skal opptre som enhetlig organisasjon, må den enkelte underordne seg vedtakene organisasjonen gjør, mindretallet må underordne seg flertallet, lavere organer underordne seg høyere, og hele organisasjonen underordne seg sentralstyret. Demokratisk sentralisme er arbeiderklassens organisasjonsform, utvikla gjennom arbeiderklassens historiske erfaringer som den høyeste form for kamporganisering. Også studentene trenger dette våpenet i sin kamp mot undertrykking og for kommunismen, og NKS er derfor organisert etter den

demokratiske sentralismens prinsipper.

Ledende organer på alle plan skal regelmessig legge fram beretning om sitt arbeid på landsmøter, distriktsmøter, konferanser og medlemsmøter i storlag og smålag. De må underrette lavere organer om vedtak, direktiver og nyheter som har betydning for arbeidet deres. Direktiver er en type vedtak med spesielle retningslinjer for hvordan organer eller enkelt-medlemmer skal opptre. Vedtak og direktiver skal følges. Om et medlem ikke følger et direktiv, bør det tas opp på medlemsmøte for å avgjøre om disiplinære tiltak er nødvendige.

Ledende organer plikter å hjelpe til å fostre medlemmene til å bli erfarne, dyktige og sjelstendige kamerater som kan ta politiske oppgaver både i og utenfor NKS. Ledende organer på alle plan skal stadig merke seg hva massene i og utenfor NKS mener, og ta hensyn til dette når de utformer politiske linjer. Men ledende organer skal ikke begrunne feilaktige linjer med at standpunktene var utbredte eller populære. Ledende organer skal foreta en sjelstendig vurdering når de utformer politiske linjer. Ledende organer skal oppmuntre medlemmene til å overvåke og kritisere ledende organer. Alle medlemmer har rett til å kritisere ledende organer og ledende medlemmer på alle plan, og til å legge fram forslag og spørsmål for dem. Alle ledende organer har plikt til å svare så snart som mulig på alle henvendelser fra enkeltmedlemmer, grunnorganisasjoner og andre organer i NKS. Et medlem som mener at vedtak fattet i grunnorganisasjoner eller distriktsorganisasjoner er i strid med NKS' linje, kan legge saka direkte fram for sentralstyret.

Det er viktig å ha en kameratslig stil i NKS der både sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhetlig vilje og personlig frimodighet og initiativ eksisterer.

Fraksjonisme står i motstrid til et slikt sunt demokratisk liv i NKS. Fraksjonisme er:

- å skjule uenighet i NKS' linje i diskusjoner innad.
- å propagandere uenighet i NKS' linje overfor enkeltmedlemmer, men samtidig bevisst unnlate å ta opp uenigheten til åpne diskusjoner på medlemsmøte, overfor ledende organer o.l.
- føre fram linjer og synspunkter utad som en vet er i strid med NKS' linje eller kan skade NKS.
- opprette forbindelser utad med organisasjoner eller grupper av personer

som står i motsetning til NKS, for å alliere seg med dem mot NKS' linje, gi interne opplysninger til dem o.l.

- opprette egne grupper innfor NKS som kjemper mot NKS' linje, fører fram avvikende syn innad og/eller utad og oppretter sine egne kontakter i NKS på tvers av de vanlige forbindelseslinjene og organene innfor NKS.

Det er ikke fraksjonisme å være uenig i et vedtak eller i NKS' linje på enkelte områder. Det er heller ikke fraksjonisme å fortelle dette til andre medlemmer, så lenge det ikke holdes skjult men blir lagt åpent fram til diskusjon i organisasjonen. Det er heller ikke fraksjonisme at medlemmer av NKS som samtidig er medlemmer av AKP(m-l) holder egne møter.

Uenighet og diskusjon innad er en bra ting. Dette er nødvendig for at medlemmene skal få flest mulig sider belyst og være i stand til å fatte riktige avgjørelser. Medlemmer har krav på at spørsmål de reiser - enten det gjelder NKS' politikk, politikken til AKP(m-l) eller andre kommunistiske organisasjoner, eller andre spørsmål - blir tatt opp til diskusjon når dette er mulig utfra de krav kampen stiller. ML-bevegelsen har alltid oppfordret til at forskjellige linjer og tendenser tas opp til åpen debatt.

Å unnlate å ta opp uenighet er å sabotere diskusjonen og kampen for enheten, og derfor sabotasje mot medlemsdemokratiet. Om flere avvikende syn føres fram utad til tross for vedtak, blir medlemmene fratatt sin rett til å bestemme NKS' offisielle linje. Eksistensen av fraksjoner undergraver medlemsdemokratiet fordi fraksjonens medlemmer setter fraksjonens gruppedisiplin høyere enn den disiplinen som bygges på medlemmenes demokratiske vedtak. Fraksjonisme virker oppløsende på NKS' enhet, disiplin og organisasjon og er derfor uforenlig med eksistensen av en slagkraftig bevegelse. Konsekvensen av fraksjonisme blir alltid før eller siden at flere grupper kjemper innbyrdes i organisasjonen, og dermed legges grunnlaget for at organisasjonen splittes opp i flere. Fraksjonisme er derfor ikke tillatt, og fraksjonell virksomhet vil bli utryddet med fast hand.

På mange av de høyere lærestedene finnes det organisasjoner og grupper som står i skarp motsetning til NKS ideologisk, og i mange tilfelle også i dagskampen. Disse vil alltid forsøke å infiltrere NKS, forsøke å splitte NKS ved å bruke opplysninger de får fatt i osv. Det er derfor nødvendig å trekke et skarpt skille mellom NKS og

andre politiske organisasjoner og grupper, holde debatten om linjene innad og hindre at andre får fett i inntærne opplysninger som kan brukes i kamp mot NKS.

Alle medlemmer eller grupper av medlemmer som arbeider på forskjellige kampområder må søke råd fra NKS og godta dets ledelse.

§ 6

NKS' høyeste organ er landsmøtet, og når det ikke er samlet, sentralstyret som landsmøtet har valgt. Det høyeste organet i distriktsorganisasjoner er medlemsmøtet i distriktet og det distriktsstyret det velger. Det høyeste organ i grunnorganisasjon er medlemsmøte og det styret det velger.

Til styrer kan det velges varamedlemmer til styremedlemmer. Disse har ikke rettigheter i styret. Om et eller flere styremedlemmer har varig forfall, kan varamedlemmer gis fast plass i styret inntil styret har like mange medlemmer som før frafallet. Styrer (sentralstyre, distriktsstyre, storlagstyre) kan ikke supplere seg sjøl, uten når klassefiendens forfølgelser gjør det nødvendig.

Landsmøte, distriktsmøte og medlemsmøte i grunnorganisasjonen innkalles av ledende organer på disse planene eller høyere plan. Når det er nødvendig kan innkalling utsettes eller skje tidligere enn hva som er den normale periode for slike møter. Til landsmøte og distriktsmøte velger grunnorganisasjonene delegater med fulle rettigheter i forhold til det antall medlemmer grunnorganisasjonene har betalt kontingent for.

Sentralstyret skal innkalles når minst 1/3 av sentralstyrets medlemmer krever det. Landsmøte eller distriktsmøte skal innkalles av det ledende organet på tilsvarende nivå når det kreves med flertallsvedtak i grunnorganisasjoner som representerer minst 1/3 av medlemmene. Medlemsmøte i grunnorganisasjonen skal innkalles når minst 1/3 av medlemmene krever det. Innkalling av distriktsmøte skal godkjennes av sentralstyret.

§ 7

Styrene i NKS på alle plan og de utvalgene de peker ut, skal organisere seg i samsvar med prinsippene om enhetlig ledelse, nær tilknytning til massene og enkel og effektiv oppbygning. Alle styrer skal ha minst formann, sekretær og kasserer. Alle styrer bør jevnlig konsultere styrene i AKP(m-l) på tilsvarende nivå. Alle styrer og ut-

valg skal studere marxismen-leninismen. Mao Tsetungs tenkning i samband med sitt arbeid og i samsvar med de retningslinjene NKS gir for slike studier.

KAPITEL 3 NKS' SENTRALE ORGANER

§ 8

Landsmøte innkalles hvert annet år.

§ 9

Sentralstyrets medlemmer og varamedlemmer skal velges blant NKS' mest framskredne, pålitelige og erfarne medlemmer. For å sikre at sentralstyrets medlemmer holder mål bør de vurderes grundig i NKS' organer før valg. Sentralstyrets oppgave er å sette i verk NKS' linje på en mest mulig kraftfull og effektiv måte, innfor den ramma som program, vedtekter og landsmøtets vedtak setter. Sentralstyret konstituerer seg sjøl, velger formann og andre nødvendige tillitsmenn og politisk utvalg.

Politisk utvalg innkaller sentralstyret til plenum minst 3 ganger i året. I særlige tilfelle kan innkallelsen utsettes. Når sentralstyrets medlemmer ikke er samlet, utøver politisk utvalg sentralstyrets funksjoner og myndighet, og leder NKS' arbeid i samsvar med de retningslinjene sentralstyret gir. Sentralstyret og politisk utvalg oppretter de organer og utvalg som trengs for å ta seg av NKS' daglige arbeid på de enkelte områder, i samsvar med prinsippene for sentralisert ledelse og enkel, effektiv og smidig oppbygning. Disse organene står ansvarlige overfor sentralstyret, som igjen står ansvarlig overfor landsmøtet.

Sentralstyret og politisk utvalg skal ha jevnlig kontakt med AKP(m-l)s ledende organer og diskutere politiske spørsmål med dem.

KAPITEL 4 DISTRIKTSORGANISASJONER

§ 10

Der sentralstyret finner at det er grunnlag for det, opprettes distriktsorganisasjoner av NKS. Distriktsmøte innkalles hvert år. Distriktsstyrets oppgave er å lede og samordne arbeidet i distriktet på grunnlag av NKS' linje, landsmøtets vedtak, direktiver fra sentralstyret og vedtak fra distriktsårsmøte. Distriktsstyrets arbeidsutvalg, som skal inkludere formann, sekretær og kasserer, må bestå av medlemmer som har høve til å samarbeide daglig om ledelsen av distriktet. Dis-

triksstyret skal jevnlig samarbeide med tilsvarende styrer i AKP(m-l) og Rød Ungdom.

Der distriktsorganisasjoner ikke kan opprettes blir grunnorganisasjonene ledet direkte av sentralstyret eller de organer sentralstyret utpeker til det.

KAPITEL 5 NKS' GRUNNORGANISASJONER

§ 11

Storlag er NKS' grunnorganisasjon.

Storlag opprettes på de høyere lære-stedene. Storlag kan også opprettes der det er et stort antall medlemmer, eller der den revolusjonære kampen krever det. Storlag må godkjennes av sentralstyret som også kan trekke godkjennelsen tilbake og kreve storlag slått sammen. Sentralstyret kan om nødvendig konstituere helt nye storlag. Storlag der et flertall utvikler seg i fiendtlig retning til NKS' linje kan ekskluderes av sentralstyret.

Storlag som skal kunne godkjennes av sentralstyret må være organisatorisk og politisk sterke nok til å velge et styre som tilfredstiller vedtektenes krav, sette NKS' linje ut i livet, gjennomføre direktiver fra sentralstyret, og etterhvert spille en ledende rolle i kampene og massenes liv på det stedet de er organisert. Bare storlag som tilfredstiller disse krav er grunnorganisasjoner i NKS med rett til å velge delegater til landsmøter og distriktemøter og til å ta opp og ekskludere medlemmer.

Storlag velger styre på medlemsmøte hvert halvår eller hvert år.

§ 12

Storlag skal tjene de brede studentmassene, arbeiderklassens og folkets interesser. De må gi proletariatets politikk - marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning - ledelsen på alle områder. De må ha nært samarbeid med AKP(m-l) og Rød Ungdom på stedet, og viktige spørsmål må diskuteres med AKP(m-l). De må følge disse retningslinjene så godt de kan:

- Ha nær kontakt med studentmassene på stedet, lære av dem, og alltid høre på deres krav og ønsker. Reise kampene deres og gå i spissen for kampene deres mot statens undertrykking av studentmassene. Kjempe mot studentisolasjonistiske tendenser, propagandere arbeiderklassens ledende rolle i kampen for sosialismen og utvikle enheten med arbeiderklassen og det arbeidende folket. Drive solidaritetsarbeid for

folkenes kamp mot imperialismen og støttearbeid for de kampene arbeiderklassen, det arbeidende folket, og ungdom under utdanning fører. Gå i spissen for kvinnebevegelsen i kampen mot all kvinneundertrykking.

- utvikle en kommunistisk masseorganisasjon, fremme en kollektiv stil i organisasjonen med godt kameratskap og gjensidig støtte til hverandre. Løse motsigelser gjennom studier og diskusjoner rettet mot enhet. Drive de politiske diskusjonene innad i NKS framover ved undersøkelser og oppsummering av kamperfaringer. Drive propaganda for NKS politikk og sjøl sette den ut i livet. Utføre vedtak, direktiver og andre oppdrag som NKS' ledende organer pålegger laget. Vi er for bevisst og frivillig disiplin, mot blind og slavisk lydighet. Lag som mener vedtak og direktiv er feilaktige, bør klage og kreve forklaring.

- Bekjempe all kvinneundertrykking innad i laget og blant medlemmene. Ta tiltak for at jentene kan skole seg og få kamperfaringer, slik at de kan ta ledelsen i kvinnekampen på stedet og ha reelle muligheter til å ta ledende verv og oppgaver på like fot med gutta i laget.

- Drive ideologisk kamp for kommunismen. Bekjempe høyre- og "venstre"opportunistiske ideologier og andre småborgerlige og borgerlige innslag i den progressive studentbevegelsen. Avsløre og bekjempe den folkefiendtlige ideologien de reaksjonære og konservative studentene står for. Kritisere og bekjempe det reaksjonære innholdet i fagene, arbeide for at fagene brukes i folkets tjeneste.

- utvikle rekrutteringsarbeidet blant progressive studenter. Organisere studiensirklene og annet for å gjøre de progressive studentene kjent med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Trekke de progressive studentene med i fronter og annet politisk arbeid der de kan delta i den progressive studentbevegelsen og få politisk erfaring. Rekruttere flest mulig til NKS.

- Fostre medlemmene til å bli kommunister som kan ta på seg politiske oppgaver i massebevegelsene, i NKS og seinere i AKP(m-l). Ta seg av de nye medlemmene, informere dem om NKS' plattform og vedtekter og gi dem oppgaver de kan utvikle seg politisk på. Organisere studierbeid i kommunistisk teori i AKP(m-l)s skrifter, i andre kommunistiske organisasjoners publikasjoner, i verkene til Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. Bruke studiene til å styrke dagskampen og den langsigtede kampen.

- Organisere et jeamt og solid økonom-

isk støttearbeid for NKS. Legge vekt på kollektiv stil i det økonomiske arbeidet, sikre en sterk og sjølberga økonomi for NKS.

- Bekjempe klassefiendens overvåking og registrering av NKS og andre progressive organisasjoner og disse organisasjonenes medlemmer. Verne navn på medlemmer og organisasjonsstruktur fra å falle i hendene på sikkerhetspolitiet. Bekjempe liberal stil i sikkerhetsarbeidet i NKS og andre progressive organisasjoner.

- sikre enheten i den kommunistiske bevegelsen. Ha nært samarbeid med AKP(m-l) og Rad Ungdom. Arbeide for oppslutning om AKP(m-l)s politikk.
- Drive bevisst kritikk og sjølkritikk av arbeidet. Rette på mangler og feil, kvitte seg med feilaktig politikk og dårlige arbeidsmetoder for å utvikle enheten og kampkraften i NKS og styrke enheten mellom NKS og studentmassene.

§ 13

Storlag skal arbeide for så snart som mulig å organisere medlemmene i mindre enheter - smålag. Smålag kan opprettes der kampen krever det. De bør ha minst tre medlemmer. Smålaget er alltid underordnet storlaget og dets ledelse. Smålag kan bare opprettes med godkjenning fra storlaget, som kan trekke godkjenningen tilbake, slå smålag sammen osv. Storlaget bør gi smålaget rett til å ta opp medlemmer i NKS og kan trekke en slik rett tilbake. Smålaget er ikke som storlaget en grunnorganisasjon med fulle rettigheter, og har ikke rett til å velge delegater til landsmøte og til å ekskludere medlemmer.

Hvor det er mange medlemmer kan smålag deles opp i grupper under smålaget.

Smålaget skal velge ledelse på medlemsmøte, normalt hvert halvår eller hvert år. Ledelsen skal i det minste bestå av formann, om mulig av et fullstendig styre.

§ 14

Det kan opprettes grupper av sympatisører med NKS som har til formål å utvikle seg til storlag. Gruppene skal godkjennes av sentralstyret. Gruppene har ikke rett til å sende delegater til distriktsmøte eller landsmøte, men kan sende observatører.

KAPITEL 6 NKS' EIEDOM

§ 15

NKS' eiendom skal disponeres i samsvar med prinsippene for den demokratiske sentralismen. Sentrale organer, distriktsorganisasjoner eller grunnorganisasjoner i NKS kan ikke skille seg

av med eiendom som tilhører dem i strid med ledende NKS-organers vilje. Slik eiendom er blant annet kassabeholdninger, bankinnskudd og andre pengemidler, fast eiendom, maskiner, kontorrekvisita og annet løsøre, leierettigheter, aviser som utgis av NKS, deres navn, abonnementskartoteker og øvrige eiendeler osv. Når det kan være grunn til å tro at ledende organer i NKS kan være uenig i disponering av slik eiendom, skal deres godkjenning alltid innhentes, og det må ikke gjøres disposisjoner som strider mot deres vedtak. Sentralstyret i NKS kan bestemme at eiendom skal overføres fra et organ i NKS eller en grunnorganisasjon til seg selv eller andre organer i NKS.

§ 16

Om en gruppe går ut av en grunnorganisasjon, tilfaller hele grunnorganisasjonens eiendom den delen av grunnorganisasjonen som fortsetter å arbeide i NKS - uansett om den utgjør et mindretall i grunnorganisasjonen før splittelsen. Om en grunnorganisasjon nedlegges, ekskluderes, eller på annen måte opphører å arbeide for NKS, tilfaller all dens eiendom NKS, enten ved distriktsorganisasjonen eller sentralstyret. Samme regler gjelder for distriktsorganisasjoner og alle andre NKS-organer.

Om medlemmer går ut av NKS' sentralstyre, tilfaller NKS eiendom et samlet flertall i sentralstyret, dersom dette flertallet også har gått fram slik det er bestemt i vedtektenes § 6, og innkalt sentralstyre eller landsmøte dersom det er reist vedtektsgyldig krav om det. Om distriktsorganisasjoner, grunnorganisasjoner og andre NKS-organer følger mindretallet, tilfaller all deres eiendom sentralstyrets flertall på vanlig måte.

§ 17

Om NKS oppløses, nedlegges eller slutter sin virksomhet på annen måte, overføres all NKS' eiendom til AKP(m-l).

KAPITEL 7 NKS OG ANDRE ORGANISASJONER

§ 18

Medlemmer av NKS kan også være medlemmer av AKP(m-l) og Rad Ungdom. NKS er AKP(m-l)s studentforbund.

§ 19

NKS' medlemmer kan delta i anti-imperialistiske fronter, interesseorganisasjoner og andre organisasjoner som slåss for folkets kortsiktige og langsiktige interesser. Medlemmer av NKS kan også delta i andre organisasjoner

og sammenslutninger hvis dette ikke er i strid med folkets interesser. I tvilstilfelle må medlemskap i andre organisasjoner tas opp med ledende organer for godkjenning. Likeledes må deltakelse i alle slags styrer, komiteer, utvalg, redaksjoner av studentaviser o.l. som opprettes av lærestedet, studentting o.l. tas opp med NKS' organer for godkjenning. Medlemmer som sitter i slike organer eller velges til tillitsverv av forskjellig type er NKS' representanter og står under NKS' politiske ledelse.

§ 20

Der flere medlemmer av NKS deltar i en organisasjon skal de samordne arbeidet sitt og opptre enhetlig og samlet utad. Om det er medlemmer av AKP(m-l) og/eller Rød Ungdom, skal arbeidet også samordnes med disse. Enkeltmedlemmer eller grupper av medlemmer er i slike organisasjoner, tillitsverv o.l. alltid underordnet sentralstyret og NKS' organer på sitt plan. De skal arbeide på grunnlag av NKS' politikk og forsøke å sette den ut i livet.

HILSNINGER

HILSNINGER

AKP(m-l)s hilsming til NKS' 1. landsmøte

Kjære kamerater!

I denne hilsmingen fra partiet har vi valgt å konsentrere oss om to spesielle områder. Det gjelder de perspektivene studentforbundets arbeid får utafor studentverdenen og lærestedene, og det gjelder behovet for ideologisk kamp.

Danninga av det kommunistiske studentforbundet er en seier vi i partiet er stolte og glade over. Situasjonen forbundet dannes i er gunstig: Allerede i starten vil det være landets største og sterkeste studentforbund. DNAs organisasjoner er nesten utradert på lærestedene, og mellompartiene er svake. SV har et stort potensial, men har vanskeligheter med å organisere folk som sympatiserer. De konservative har mange papirmedlemmer, men de aktive utgjør et mindretall.

Forbundet vil få stor betydning for studentenes kamp. Men ikke bare for deres kamp. For arbeiderne, for hoveddelen av bøndene, fiskerne og andre arbeidsfolk, er dannelsen av vårt studentforbund også en strategisk seier. For det betyr at det på lærestedene og blant studentene finnes en tallmessig stor og godt organisert organisasjon som vil mobilisere til støtte for deres kamp. Uansett om arbeidsfolk utafor lærestedene i dag stemmer med andre partier enn AKP(m-l), så vil de i sin klassekamp høste konkrete fordeler av det kommunistiske studentforbundets arbeid. Holmenkollbanearbeiderne stemmer på forskjellige partier. I streiken har de likevel alle sammen fordeler av det støttearbeidet som de kommunistiske studentene er drivkrafta i. For monopolene, som prøver å mobilisere studentmassene for seg sjøl, eller i hvert fall å demobilisere dem, er studentforbundets fødsel på samme måte et strategisk nederlag. De skulle langt foretrekke at den progressive og revolusjonære opinionen blant studentene var mye kraftigere splittet og desorganisert, at den var representert av et utall, innbyrdes kjempende reformistiske og sekteriske smågrupper.

Derfor må dere ikke undervurdere den rikspolitiske betydningen av at studentforbundet dannes. Overfor arbeidsfolk vil herskerne forsøke å fortie og forvrengte denne betydningen. Men dette er ikke hva de sjøl mener. Det vil bli registrert: I DNA-toppen, i bank-direksjonene, i USAs og Sovjets Oslo-ambassader. Dette er verken sjølskryt eller antakelser. Det er saker vi veit.

Samtidig som dette gir oss grunn til å være stolte, så betyr det også at dere må kvitte dere med alle illusjoner om smul seiling og godt vær. Mange forskjellige krefter vil være sterkt interessert i å knuse studentforbundet. forskjellige opportunister som drømmer

om sin egen organisatoriske plattform, vil se det som et jaktmål - den største organisasjonen, der de vil håpe på å vinne over tilhengere. Alle sammen vil regne med at det vil være fordelaktig om man kan få splitta studentforbundet i startfasen, fordi de vil regne med at det er dårlig konsolidert og at medlemmene er uerfarne og uskolerte. Dette er saker vi må ta alvorlig. Vent ikke fred og ro. Dere må kjempe for å overleve, det vil komme til å slå gnister og lukte svidd!

De kampene som vil komme, kan ikke vinnes på forhand. Det er umulig å sette opp noe skjema som inneholder løsningen på alle framtidige problemer. Men det er mulig å komme med endel råd, som dere kan bruke til å hjelpe dere sjøl med å løse problemene. Her er noen slike råd.

Det første er:

Stå vakt om enheten med partiet! Husk på at det er sjølve partidanninga som legger grunnlaget for et sterkt studentforbund kan dannes. MLG og AKP(m-l) reiste spørsmålet om et eget studentforbund. Det at AKP(m-l) og Rød Ungdom finnes, er det som gir de kommunistiske studentene ryggen fri slik at de kan danne sitt eget studentforbund. Politisk rettleiing fra partiet er en viktig stabiliserende faktor i kampen mot at de småborgerlige tendensene som finnes i studentmiljøene skal få dominere den kommunistiske studentorganisasjonen.

Det kan ikke eksistere uavhengige, partiløse kommunistiske studentorganisasjoner i det lange løp. Hva skulle perspektivet deres være? De kan ikke sjøl lede arbeiderklassens revolusjonære kamp. Se på historiske erfaringer. Mot Dag var ikke noen kommunistisk organisasjon. Men de menige medlemmene sympatiserte med kommunismen. Uansett Mot Dags feil er det ingen grunn for oss til å uttrykke forakt overfor endel av det bra, progressive arbeidet Mot Dag gjorde, - bl.a. i kampen mot fascismen på universitetene. Men hvor ble det av Mot Dag? Oppsugd av DNA. Den halvtrotskistiske gruppa KAG-Bergen har forsøkt å danne en egen intellektuell organisasjon. Hvor blir det av den? Den erklærer seg fallitt som en sjølstendig organisasjon og teller på knappene om å gå inn i SV. I 60-års Frankrike forsøkte studenter som sympatiserte med Kina å bygge opp et marxist-leninistisk studentforbund uavhengig av det marxist-leninistiske partiet. Hva er skjedd? I dag er organisasjonen sprengt og spredd for alle vinder.

Hva blir perspektivene til deres, de kommunistiske studentenes arbeid, sett atskilt fra partiets? Partiet samordner kommunistenes arbeid i folket som helhet. AKP(m-l) er deres sterkeste bånd til arbeiderklassen. Og: Skal dere studere hele livet? Partiet bør bli mange kommunistiske studenters arbeidsfelt etter endte studier. Hva blir perspektivet for det politiske studentarbeidet uten partiet? Å utdanne seg til byråkrat i DNA som Mot Dag-istene?

Dette er viktig. For det kommer angrep her. Ml-bevegelsens og studentforbundets fiender kommer til å sette inn sine støt nettopp mot forbundets forbindelse til partiet. De kommer til å si: Har ikke partiet gjort feil? Må ikke studentforbundet hevde en kraftigere politisk uavhengighet? Om de vinner fram blir konsekvensen ikke bare at ml-bevegelsen skades, men også at studentforbundet vil opphøre å fungere som en kommunistisk organisasjon. Tenk over det, og vær på vakt.

Det andre er:

Glem aldri å støtte og lære av arbeiderklassen! Deres viktigste arbeidsfelt er universitetene og lærestedene. Dere vil måtte konsentrere mye krefter om studentmassenes problemer - å ignorere det ville være en grov feil, svik og fornektning av masselinja.

Men dere må alltid være årvåkne og villige til å kaste inn krefter utafor lærestedet. Vi har nevnt at kampen blir perspektivløs hvis den blir isolert. Dere må stadig støtte arbeidsfolk i kamp. Hver gang dere gjør det, lærer dere sjøl noe om klassekampen, og dere lærer arbeiderne at de kan stole på hovedmassen av studentene.

Klubb- og fagforeningsmøtene holder nå på å ta fra lærestedene rollen som det viktigste uttrykk for den progressive opinionen, og som den viktigste drivkrafta for å skape den. . Se på massen av resolusjoner om Trødal, om Chile osv. det siste halvåret! Husk at arbeiderne er den viktigste drivkrafta. De er ikke sløve og uten politisk interesse slik DNA-toppen trur. Dere har mye å lære av arbeiderne. Det er bare bra om dere har kontakt med dem, og om kamerater fra studentforbundet engasjerer seg også utafor studentmiljøet.

Det tredje er:

Hold skarpt utkikk etter splittelsesmakere! Vi trenger meningsbrytning og frisk debatt, og det er bare slik studentforbundet kan utvikle seg. Det ville kvele det nødvendige intellektuelle arbeidet i studentforbundet om man innførte administrative forbund mot å uttrykke uenighet. Tvert imot: vi bør oppfordre til å uttrykke uenighet.

Men merk dere samtidig hvordan uenigheten uttrykkes. Er alle kamerater villige til å ta åpen kamp? Gang på gang har vi sett at hederlige kamerater gjerne tar åpen kamp. Men gang på gang har vi også sett at fraksjonister er feige overfor åpen, intern kamp. Overrein, leder i KAG, ble tilbudt fri diskusjon i-MLG og SUF(m-1) - å sende ut et motinnlegg til forslaget til partiets beretning til alle partilag, og sjøl å reise rundt på alle universitetene og innlede, med billetten betalt av oss. Intellektuelt avslørte han sin feighet, han våget ikke, men foretrakk straks å gå ut og så anklage oss for å ha undertrykt ham. "De 3" som lagde manifestet som forberedte KUL i Oslo ble også tilbudt debatt, men de turde ikke. Krev at kamerater som er uenige tar åpen kamp. Så lenge de gjør det er alt bra. Vikar de unna, så er noe råttent.

Angriper de den demokratiske sentralismen? Vår erfaring er at alle som forbereder splitt, enten de stiller seg til høyre eller "venstre", angriper den demokratiske sentralismen. Det er fullt mulig å diskutere hos oss uten å bryte den demokratiske sentralismen. Men det er vanskelig for folk som bruker diskusjonen bare som taktikk for å forberede en ny organisasjon. De vil gjerne ha frihet til å drive forberedelsesarbeid - bl.a. også utad. Hovden ville ikke ha demokratisk sentralisme, men en føderasjon av grupper med forskjellig syn. Pape, en gang medlem av studentlaget i Oslo, og nå høyreleder i Universitetet SV i Oslo, og KULerne begynte også med angrep på den demokratiske sentralismen. KAG gikk så langt som til å kreve at de skulle slippe å legge fram uenighet innad, samtidig som all uenighet prinsipielt burde legges fram utad! At dette var bare taktikkeri, viser seg ved

at KAC i sin ett-årige eksistens som egen organisasjon gang på gang har unnlatt å legge fram sine kraftige indre motsigelser offentlig.

Vi må ha en saklig og nøktern holdning overfor fraksjonisme. Vi ønsker diskusjon og ingen heksejakt. Men vi må samtidig også unngå søtladen sentimentalitet som hindrer oss i å gjennomskue det når vi angripes med ureine våpen. Vi lever under et borgerlig diktatur. Vi har overmektige fiender, og politikken vår er ingen barneleik.

Det fjerde er:

Ta skarp kamp mot feilaktige ideer! Det progressive oppsvinget på lærestedene må ikke få oss til å glemme hva som er monopolborgerskapets hensikt med dem. Det er, som plattformen også viser, blant annet å produsere reaksjonære ideologi for å befeste klasseherredømmet. Universitetene er som en sump, full av malaria, der det er vanskelig å drive på i lang tid uten å bli bitt og måtte bekjempe sykdommen i sitt eget legeme - i studentforbundets legeme.

I en sånn situasjon blir den ideologiske kampen minst like viktig som på alle andre områder i samfunnet. Unnfallenhet overfor ideologisk kamp vil i verste fall raskt kunne føre til en oppsplittning og nederlag.

Tendenser til slik unnfallenhet finnes blant våre folk. Noen kamerater gjør det godt i det praktiske arbeidet, men de frykter harde debatter med motstanderne våre. Noen kamerater klager når vi har skarpe oppgjør med motstanderne våre - f.eks. i studentersamfunnene. Det har tilmed hevet seg røster som ville ha kamp mot opportunisten ut av vedtektene som en oppgave for alle medlemmer.

Kamerater med slike synspunkter tar alvorlig feil. De skjønner ikke at den ideologiske kampen finnes på lærestedene i form av kraftige angrep på kommunismen og arbeidsfolk - angrep i ideologien, i strategien og taktikken, sabotasje og bakvaskelse i dagskampen. Den kommer til å finnes i hele vårt liv, enten vi får oppleve sosialismen eller ikke. Så lenge vi er kommunister, er vi for hele livet bundet til en uforsonlig kamp mot reaksjonære ideologier og linjer ved lærestedene. Om vi innlater å ta opp denne kampen, så betyr det bare at vi nekter å forsvare oss samtidig som fienden dundrer løs på oss av all kraft. Det er politisk sjølmord.

Noen sier: "Jeg veit ikke nok". Det er ingen skam ikke å være allviter. Men det er en skam å bruke det som påskudd til å be om å slippe debatt. Det bør føles som en oppfordring til å lese, studere, diskutere, be om råd, lære ved å kaste seg ut i kampen. Sånn bør vi føle det.

Noen sier: "Det krenker progressive som ikke er hos oss hvis vi angriper opportunisten." Hva så? Skal vi jule av den grunn? Sjølsagt bør vi jobbe for å unngå en unødig grov og støtende form. Men kan vi unngå å kalle sosialimperialister for reaksjonære og imperialist-agenter bare fordi enkelte blir støtt? Sannheten kan aldri vinne uten gjennom kamp som også innebærer at man støter endel hederlige folks illusjoner og fordommer. Om disse fordommene er utbredt, så får vi bare slåss hardere.

Se på den kritikken opportunistene retter mot oss. Riktig eller gær'n? I all hovedsak er den gær'n. Om deres vrøngebilte av oss var sant, så burde vi oppløse partiet, Rød Ungdom og studentforbundet raskest mulig. Kan vi da unnlåte å si ifra, når de juger om oss og forvrenger det vi har gjort og det vi står for?

Det finnes mye progressivt folk i SV. Men av den grunn kan vi ikke ta en søtleden-sentimental holdning til SV og unnlåte å peke på det når SV raser til høyre! Se på Stortings-politikken, se på 10. desember, på 1. mai-politikken nå. Skal vi oppnå enhet med de progressive, krever det hard kamp mot de gær'ne linjene som vil lenke dem til Brat-telis vogn. Se på SV-studentene. Ledelsen hos dem hoper opp skitt over oss. Men sjøl evner de knapt å ta et eneste initiativ som er til fordel for studentkampens utvikling. De klarer ikke å stable på beina noen fornuftige analyser, og de vakler som en full mann fra feil til feil.

Noen kamerater lar seg blende av fremmedorda til "teretikerne" i de nye ultre"venstre"-smågruppene. De sier at sjøl om de har feil, driver de et "fruktbart teoretisk arbeid" og at det finnes riktige ting i deres kritikk av oss. Men se på virkeligheten:

De vil ta seg av teorien. Resultatet er blitt at f.eks. Ebbing, KAG-Bergen, har funnet ut at det er praksis å lese teori ved universitetet, og at dette er like bra som å drive med klassekampen. KUL-profetene i Oslo har brukt sitater til å påvise en lang rekke vanvittige absurditeter - f.eks. at de norske småbøndene hever jordrente og at den norske staten ikke driver kapitalistisk virksomhet, at skatter ikke er utbytting osv. Er dette fruktbar teori? Det er galematias!

De sa AKP(m-l) mangla kontakt med arbeiderklassen. Men AKP(m-l) finnes på et stort antall arbeidsplasser og har tilogmed begynt å vinne framgang i fagbevegelsen. Sjøl har de havna i total isolasjon fra arbeiderklassen.

Vi har noe å lære av disse smågruppene, men ikke fordi de har ført fram noe positivt. Derimot er de framragende læremestre ved negativt eksempel.

Det siste er:

Det finnes grupper som kaller seg revolusjonære, men er reaksjonære. Plattformen peker på det. Det er bra og nødvendig. Men det er en ny sannhet for mange kamerater, ikke minst for revolusjonære studenter utafor våre rekker. Akkurat nå kan det ikke slås fast godt nok.

Hver gang vi sier at sosialimperialistene er agenter for reaksjonen og imperialismen, som kommer det folk til oss som er tråkka på tærne. Se som SFu skriker i "Ungsosialisten". Det er pinlig for dem, fordi de vil slå seg sammen med KU. Men kan vi ta hensyn til det? Hva om russiske og amerikansk-tyske hærer kjemper på norsk område innen 10 år? Å unnlåte å slåss mot sosialimperialismen i dag, er som å ikke ville drive propaganda mot nazismen etter 1933.

De små trotskist-gruppene, som er revolusjonære i kjeften men angriper alt konkret arbeid, alle aksjoner og alle fronter, represente-

rer også den svarteste reaksjon. Hvor var de under Trædal-aksjonen? Sto på sidelinja. SV lot seg iallfall presse med, av sitt progressive grunnplan og av oss. KAG og KUL derimot, spilte i praksis ball med Forsvarets Overkommando. Harde ord? Tenk over det: Hva hadde blitt konsekvensen for Trædal-arbeidet om deres linje med ingen praktisk støtte var blitt fulgt? Se på dem i 1. maiarbeidet. De står på sidelinja, og utgjør derfor i praksis en støtte til Aspengren og Rolf Dahl.

Samarbeid er nødvendig. Vi må samarbeide med en drøss med grupper som har tildels svære feil. Men samtidig må vi evne å skjelne ut grupper som ikke bare er preget av borgerlig ideologi og har en feilaktig linje, men i tillegg er direkte reaksjonære. Slike grupper må vi stemple. Vi må ha som målsetting å isolere og knuse dem. Slike grupper er sosialimperialistene og trotskistene. En del bra folk som er snille og hyggelige, men ikke evner å skille ekte og falsk venstrepolitikk, vil hyle og skrike fordi vi sier dette. Vi kommer ikke unna oppgaven av den grunn - vi kan bare svare med tålmodig politisk oppdragslesarbeid.

Kamerater!

I denne hilsninga har det vært lite solskinn og mest vekt på kampen. Men kommunismens vei er kampens vei. Kommunismen betyr i strategien klassekamp uten kompromisser - kompromisser gjør vi bare i taktikken, fordi vi regner med at det kan styrke og utvikle klassekampen på lengre sikt. Ved å stifte et kommunistisk studentforbund viser vi oss til kampen. Da er tida inne til planlegging med sikte på problemer og vansker, og ikke til å innkassere seire på forhand. Våre formødre og forfedre lagde et utmerket ordtak som uttrykker dette, og som vi godt kan bruke:

SELG IKKE SKINNET FØR BJØRNEN ER SKUTT!

God kamp, kamerater!

TIL ARBEIDERNES KOMMUNISTPARTI (m-l)

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet. Fra nå av vil Norges Kommunistiske Studentforbund fortsette det arbeidet Rød Ungdom tidligere har drevet på de høyere lærestedene. Med dette har den marxist-leninistiske bevegelsen i Norge tatt et nytt viktig skritt framover. Studentene kan spille en viktig rolle i den norske revolusjonen, og Norges Kommunistiske Studentforbund vil arbeide for å vinne tusenvis av norske studenter og framtidige intellektuelle for kommunismen. Vi vil bekjempe all revisjonisme, reformisme og annen opportunistisme blant studentene, og vinne dem for den revolusjonære veien.

Men i seg sjøl kan studentbevegelsen aldri bli avgjørende. Bare om studentene knytter sin kamp til arbeiderklassens og hele det undertrykte folkets kamper, kan studentenes egen kamp vinne fram. Studentene må stille seg under arbeiderklassens ledelse.

Arbeidernes Kommunistparti (m-l) er det partiet som står for den revolusjonære kommunistiske linja i norsk arbeiderbevegelse. Norges Kommunistiske Studentforbund har slått fast på sitt stiftelseslandsmøte at det er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) og at det stiller seg under den politiske ledelsen til Arbeidernes Kommunistparti (m-l). Gjennom Arbeidernes Kommunistparti (m-l) vil Norges Kommunistiske ²Studentforbund knytte forbindelsen til de revolusjonære i norsk arbeiderbevegelse.

Stiftelseslandsmøtet vil hilse Arbeidernes Kommunistparti (m-l). Vi ønsker velkommen råd

og kameratslig kritikk, og sammen vil vi marsjere mot vårt endelige mål!

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte

TIL RØD UNGDOM

Kamerater!

De kommunistiske studentene har dannet sin egen organisasjon. Etter å ha vært organisert sammen med all annen kommunistisk ungdom - først i SUF(m-l), så i Rød Ungdom, har vi den 10. mars i år stiftet Norges Kommunistiske Studentforbund. Vi vil fortsette SUF(m-l)s og Rød Ungdoms ærerike tradisjoner på de høyere lærestedene. Det er en verdifull arv, som vi vil anstrenge oss for å leve opp til.

Selv om vi nå er to organisasjoner, vil vi ikke marsjere hver vår vei. Vi vil fortsatt arbeide sammen i kamper og aksjoner, og vi vil utveksle erfaringer for å styrke vår felles kamp.

Norges Kommunistiske Studentforbunds stiftelseslandsmøte vil hilse Rød Ungdom, takke for den tida vi var i samme organisasjon, og ønske dere all framgang i kampen for å utvikle ledelsen for ungdomsmassenes kamper.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte.

TIL SVENSKA CLARTEFÖRBUNDET

Kamerater!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sitt første landsmøte.

Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l), og vil fortsette det revolusjonære arbeidet Rød Ungdom tidligere har gjort på de høyere lærestedene i Norge.

Den marxist-leninistiske bevegelsen i våre to land har alltid hatt et nært og kameratslig samarbeid.

Norges Kommunistiske Studentforbunds stiftelseslandsmøte vil hilse det Svenske Clartéforbundet med ønsket om at vår felles kamp vil bli ytterligere styrket i åra som kommer.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte.

TIL KOMMUNISTISK FORBUND MARXISTER-LENINISTER, DANMARK

Kamerater!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sitt første landsmøte.

Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) og vil fortsette det revolusjonære arbeidet som Rød Ungdom tidligere har gjort på de høyere lærestedene i Norge.

Den marxist-leninistiske bevegelsen i våre to land har alltid hatt et nært og kameratslig samarbeid.

Norges Kommunistiske Studentforbunds landsmøte vil hilse Kommunistisk Forbund (marxister-leninister) med ønsket om at vår felles kamp vil bli ytterligere styrket i åra som kommer.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte.

TIL FINLANDS ML-GRUPPER

Kamerater!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sitt første landsmøte.

Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l), og vil fortsette det revolusjonære arbeidet som Rød Ungdom tidligere har gjort på de høyere lærestedene i Norge.

De marxist-leninistiske bevegelsene i våre to land har alltid hatt et nært og kameratslig samarbeid.

Norges Kommunistiske Studentforbunds stiftelseslandsmøte vil hilse Finlands ML-Grupper med ønsket om at vår felles kamp vil bli ytterligere styrket i åra som kommer.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte.

TIL OYGGJAFRAMI m-l, FÆRØYANE

Kamerater!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sitt første landsmøte.

Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) og vil fortsette det revolusjonære arbeidet som Rød Ungdom tidligere har gjort på de høyere lærestedene i Norge.

Den marxist-leninistiske bevegelsen i våre to land har alltid hatt et nært og kameratslig samarbeid.

Norges Kommunistiske Studentforbund vil hilse Oyggaframi m-l med ønsket om at vår felles kamp vil bli ytterligere styrket i åra som kommer.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte.

TIL KINAS KOMMUNISTISKE UNGDOMSFORBUND

Kamerater!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sin første kongress. Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge.

Norges Kommunistiske Studentforbund vil fortsette det revolusjonære arbeidet blant norske studenter som tidligere var ansvaret til Rød

Ungdom, ungdomsforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge.

Norges Kommunistiske Studentforbund er en kommunistisk organisasjon som kjemper for den sosialistiske revolusjonen under arbeiderklassens ledelse, mot imperialismen og sosialimperialismen. I utviklinga av revolusjonær politikk og taktikk i Norge har marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning spilt en grunnleggende rolle.

Den norske marxist-leninistiske bevegelsen har alltid hatt nære og kameratslige forbindelser med Kinas Kommunistiske Parti, Kinas Kommunistiske Ungdomsforbund og det kinesiske folket. Landsmøtet vil derfor hilse Kinas Kommunistiske Ungdomsforbund og det kinesiske folkets store leder formann Mao Tsetung, og uttrykke ønsket om at forbindelsene mellom våre to organisasjoner vil vokse seg sterkere og sterkere i åra som kommer.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte.

TIL ARBEIDETS UNGDOMSFORBUND I ALBANIA

Kamerater!

10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sitt 1. landsmøte.

Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge. Det vil fortsette det revolusjonære beidet blant norske studenter som tidligere

var Rød Ungdoms ansvar, ungdomsforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge.

Norges Kommunistiske Studentforbund er en kommunistisk organisasjon som vil kjempe for den sosialistiske revolusjonen under ledelse av arbeiderklassen, mot imperialismen og sosial-imperialismen.

Den norske marxist-leninistiske bevegelsen har alltid hatt nære kameratslige forbindelser med Arbeidets Parti i Albania og Arbeidets Ungdomsforbund i Albania. Den faste kampen Arbeidets Parti i Albania har ført under ledelse av kamerat Enver Hoxha mot kapitalisme, imperialismen, moderne revisjonisme og all reaksjon, har vært en stor inspirasjon for vår kamp.

Norges Kommunistiske Studentforbunds 1. landsmøte vil hilse Arbeidets Parti i Albania og Arbeidets Ungdomsforbund i Albania, og uttrykke ønske om at forbindelsene mellom de marxist-leninistiske bevegelsene i våre to land vil vokse seg sterkere og sterkere.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte

TIL SOSIALISTISKE ARBEIDERUNGDOMSFORBUNDET, KOREA

Kamerater!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sin første kongress.

Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge. Det vil fortsette det revolusjonære

arbeidet blant norske studenter som tidligere var ansvarlig til Rød Ungdom, ungdomsforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l).

Norges Kommunistiske Studentforbund er en kommunistisk organisasjon som kjemper mot imperialismen og for den sosialistiske revolusjonen under ledelse av arbeiderklassen. Arbeidet som er utført av Koreas Arbeiderparti under ledelse av kamerat Kim Il Sung for å bygge sosialismen og kjempe mot imperialismen er en viktig inspirasjon for den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Norges Kommunistiske Studentforbunds 1. landsmøte vil derfor hilse Koreas Arbeiderparti og det Sosialistiske Arbeiderungdomsforbundet, i håp om at kontakten mellom den norske marxist-leninistiske bevegelsen og Koreas Arbeiderparti og det Sosialistiske Arbeiderungdomsforbundet vil bli sterkere i åra som kommer.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte

TIL SØR-VIETNAMS NASJONALE FRIGJØRINGSFRONT

Kjære venner!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sitt 1. landsmøte.

Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge.

Norges Kommunistiske Studentforbunds 1. landsmøte vil hilse det vietnamesiske folkets hero-

iske kamper mot USA-imperialismen og dens lakeier. Trass i fredsavtalen Nixon ble tvunget til å underskrive i fjor, fortsetter aggresjonshandlingene mot det vietnamesiske folket.

Det vietnamesiske folket vil sikkert slå aggresjonen og gjøre slutt på USA-imperialismens og dens lakeiers forbrytelser i Vietnam.

Norges Kommunistiske Studentforbund vil, i tida som kommer, aktivt styrke solidaritetsarbeidet for Vietnam. Vi vil fortsette vårt arbeid med å å reise en opinion for kravet om at den norske regjeringa skal anerkjenne den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Republikken Sør-Vietnam, og bryte de diplomatiske forbindelsene med Saigon-klikken.

Lenge leve vennskapet mellom våre to folk!
USA-imperialismen vil lide nederlag!

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte

TIL UNGDOMSFORBUNDET HO CHI MINH

Kamerater!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sitt første landsmøte.

Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge. Det vil fortsette det revolusjonære arbeidet blant norske studenter som tidligere var ansvaret til Rød Ungdom, ungdomsforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge.

Norges Kommunistiske Studentforbunds 1. landsmøte vil hilse det vietnamesiske folkets store seire i kampen mot USA-imperialismen og dens lakeier. Heroisk militært forsvar og press fra verdensopinionen tvang USA ifjor til å underskrive fredsavtalen. Trass i dette fortsetter USA-imperialismen og dens lakeier sin aggresjon mot det vietnamesiske folket. Den heroiske kampen til det vietnamesiske folket under ledelse av Vietnams Arbeiderparti og den provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Republikken Sør-Vietnam vil sikkert kaste USA-imperialismen ut av Vietnam.

Kampen til det vietnamesiske folket og Ungdomsforbundet Ho Chi Minh er en stor inspirasjon for vår kamp. Vi på vår side, vil styrke kravet om at den norske regjeringa anerkjenner den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Republikken Sør-Vietnam, og bryter de diplomatiske forbindelsene med Saigon-klikken. Vi vil fortsette å reise en norsk opinion mot de gjentatte bruddene på fredsavtalen fra USA-imperialismens og dens lakeiers side.

Lenge leve vennskapet mellom våre to folk!
USA-imperialismen vil lide nederlag!

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte.

TIL LAOS PATRIOTISKE FRONT

Kjære venner!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sitt første landsmøte. Norges Kommunistiske Studentforbund er

studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge.

Folket i Laos kjemper en heroisk og følgerik kamp mot imperialistisk aggresjon og hjemlig reaksjon. Denne kampen er en stor inspirasjon for vår bevegelse, og vi, på vår side, vil bidra til arbeidet for å reise en norsk opinion til støtte for deres kamp.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte

TIL KAMBODSJAS NASJONALE ENHETSFRONT

Kjære venner!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sitt første landsmøte.

Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge.

Folket i Kambodsja kjemper en heroisk kamp mot imperialistisk aggresjon og imperialismens lakeier. Det kambodsjanske folkets kamper, under ledelse av Kambodsjas Nasjonale Enhetsfront, er en stor inspirasjon for vår bevegelse. Vi vil derfor hilse det kambodsjanske folkets kamper, og fortsatt arbeide i Norge for å forene så mange som mulig til aktiv støtte for det kambodsjanske folket.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte

TIL PALISTINSKE FRIGJØRINGSORGANISASJONEN

Kjære venner!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sitt første landsmøte. Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge.

Kampen det palestinske folket fører mot USA-imperialismen og sionismen har alltid vært en stor inspirasjon for oss. Vi vil derfor hilse den palestinske frigjøringsbevegelsen, og vi er overbevist om at det palestinske folket vil seire i dets rettfærdige kamp mot de israelske aggressorene.

Vi vil fortsette vårt arbeid i Norge for å forene så mange som mulig til støtte for det palestinske folkets sak.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte

GENERAL UNION OF PALESTINE STUDENTS

Kjære venner!

Den 10. mars i år ble Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet på sitt første landsmøte. Norges Kommunistiske Studentforbund er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge.

Kampen det palestinske folket fører mot USA-imperialismen og sionismen har alltid vært en stor inspirasjon for oss. Vi vil derfor hilse den palestinske frigjøringsbevegelsen, og vi

er overbevist om at det palestinske folket vil seire i dets rettferdige kamp mot de israelske aggressorene.

Vi vil fortsette vårt arbeid i Norge for å forene så mange som mulig til støtte for det palestinske folkets sak.

Våre varmeste revolusjonære hilsener
Norges Kommunistiske Studentforbunds
1. landsmøte.

NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

10. mars 1974 ble Norges Kommunistiske Studentforbund (NKS) stiftet. NKS er studentforbundet til Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene). Det fortsetter og videreutvikler den kampen for å masseorganisere studenter på kommunistisk grunnlag som er blitt ført av Rød Ungdom.

Denne boka inneholder dokumentene fra stiftelseslandsmøtet:
**BERETNING, PLATTFORM, VEDTEKTER, UTTAELSE OM
AKTUELLE OPPGAVER, HILSNINGER.**

Dokumentene vil være til nytte for alle som er interessert i den kommunistiske studentbevegelsens historie, politikk og organisasjon.